XVI. évfolyam 48. szám **Ára: 1 forint** *1960. december 1.*

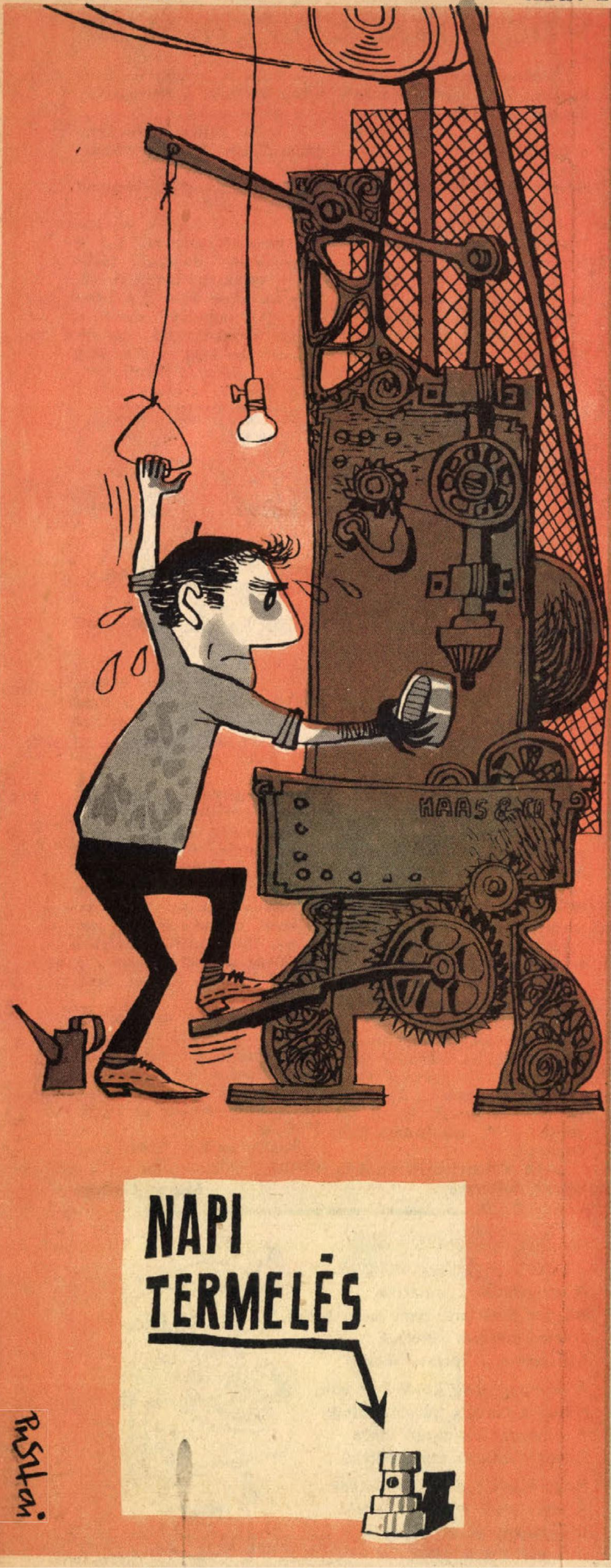
HAAS & CO
NAPI TERMELÉS
Pusztai

— Rémes ez az ócska masina!

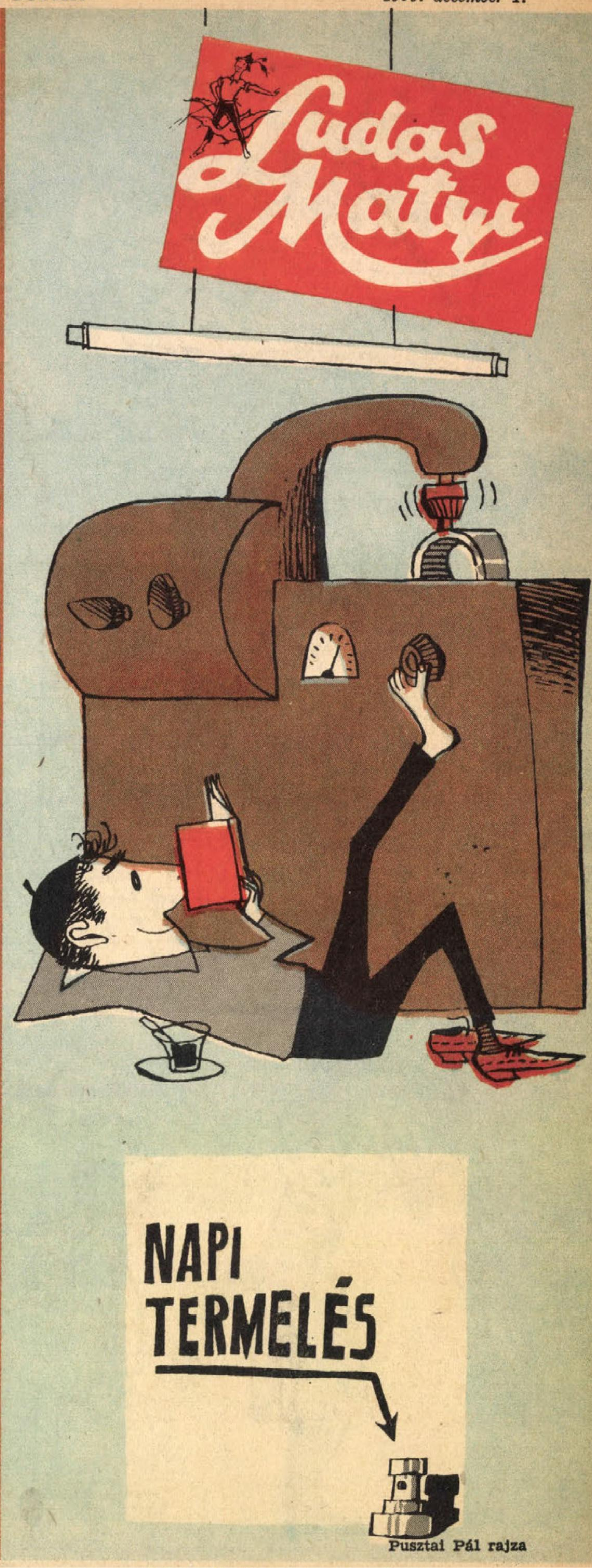
Ludas Matyi
NAPI TERMELÉS

Pusztai Pál rajza

— Hurrá, itt az új gép!

Van még önzetlenség!

Schwott Lajos rajza

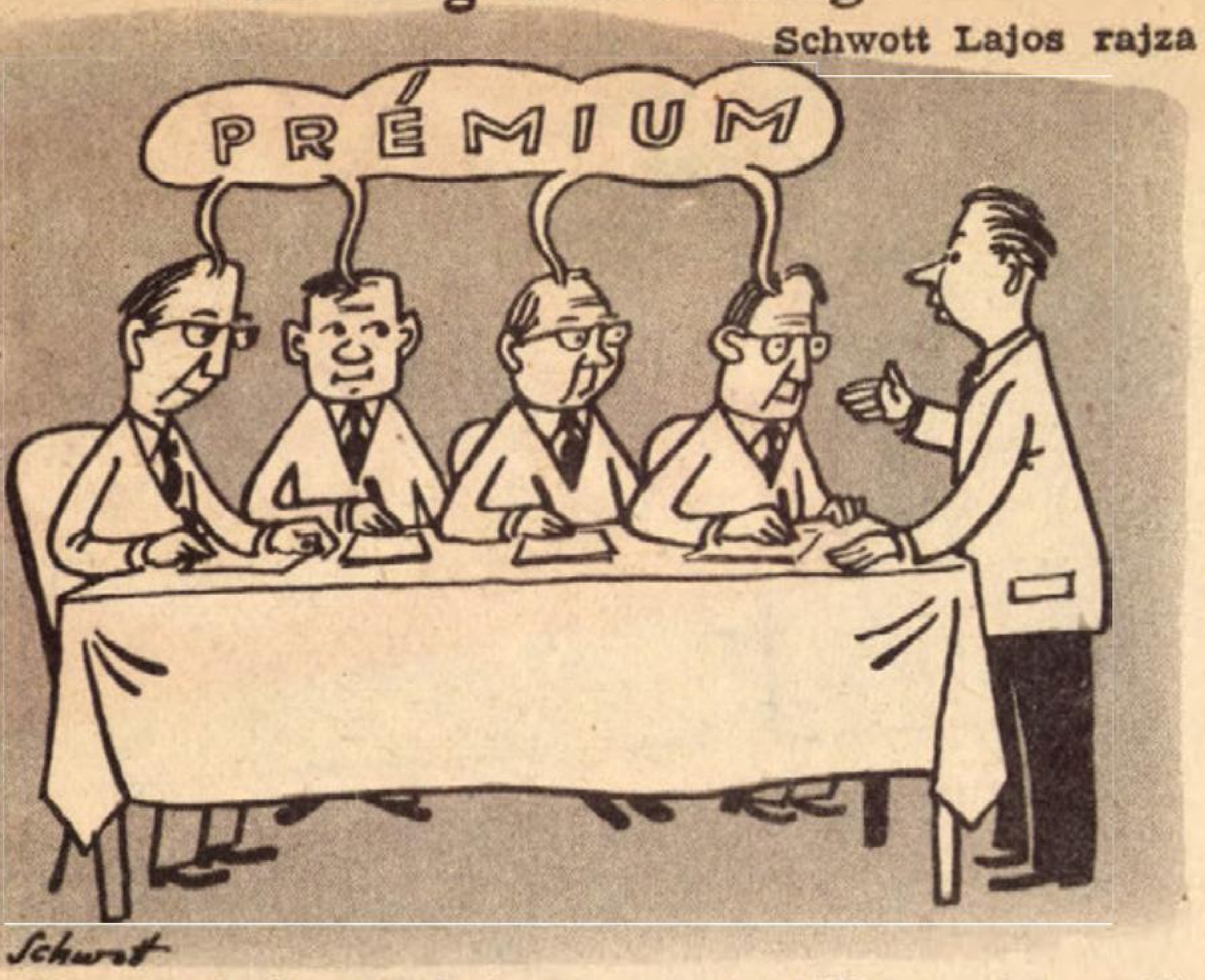

– Köszönjük, kartársak, hogy spontán, lelkesen támogatják vállalatunk célkitűzéseit.

Ahogy egyesek elképzelik...

Várnai György rajza

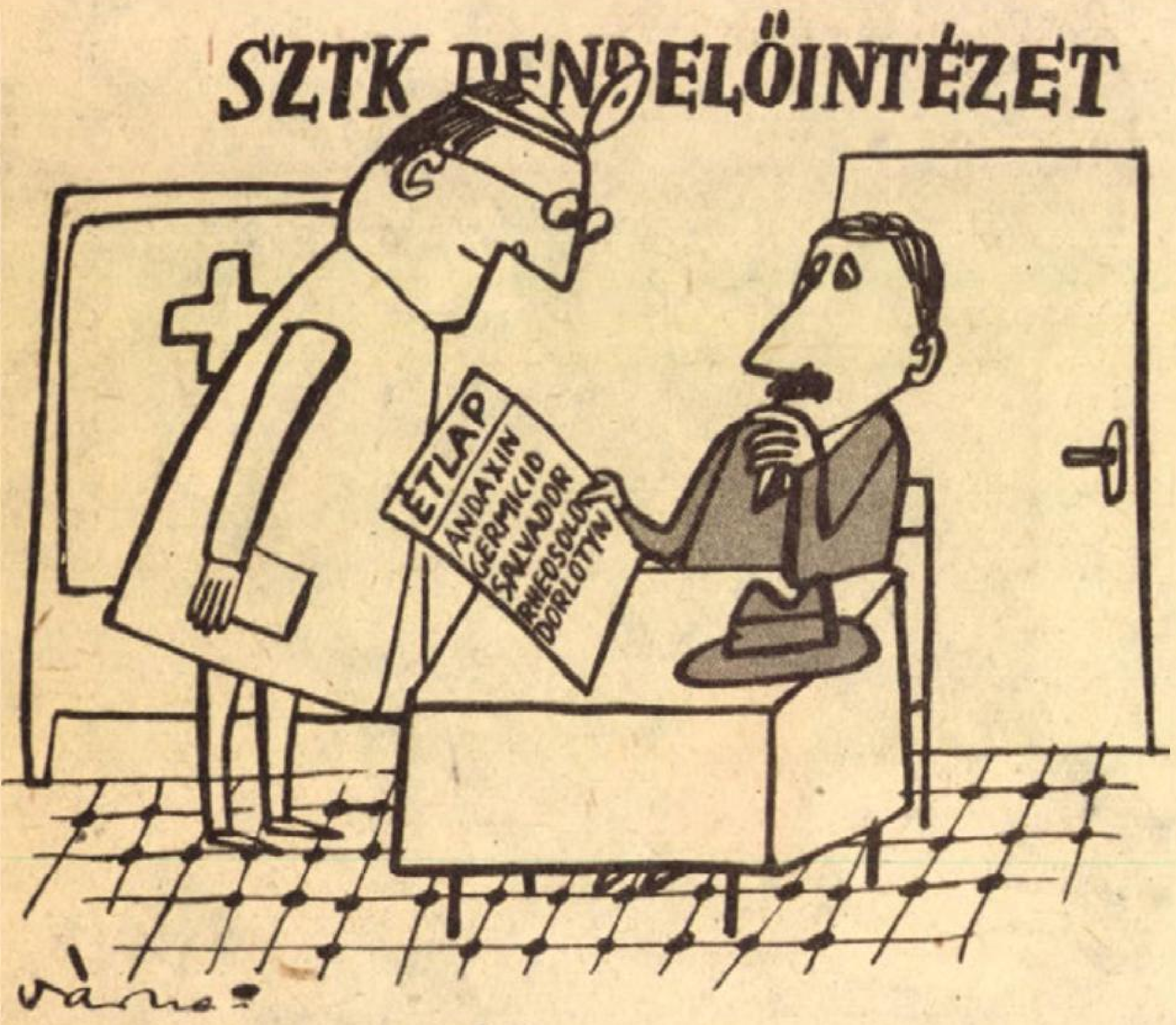

À la carte :::

Kicsiből lesz a nagy

Mészáros András rajza

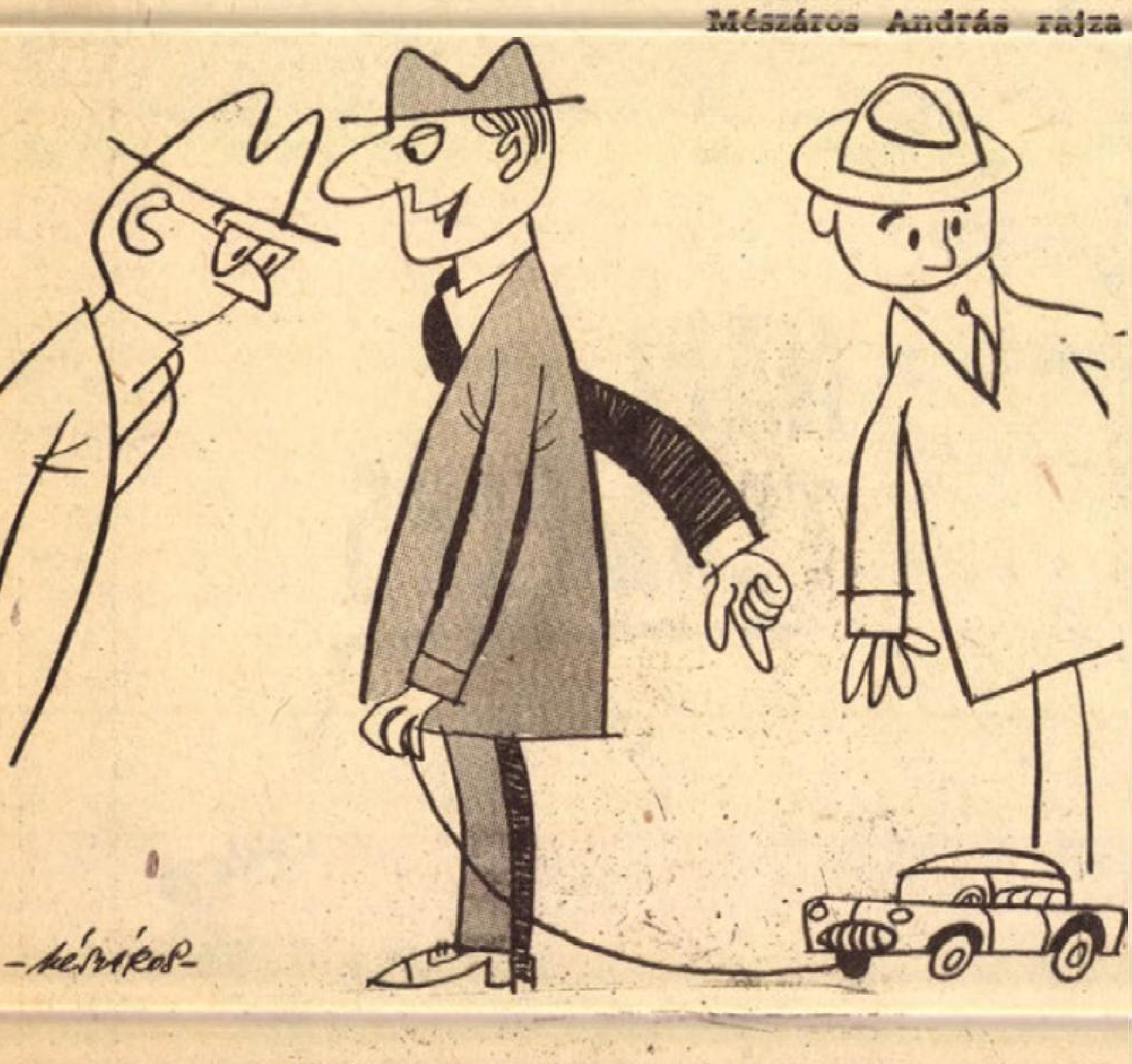

– Majd szépen felnevelem a kicsikét!

HOGYAN KELL PLETYKÁLNI?

A hivatal büféjében találkoztam Verpelétivel. Kávézás közben megkérdeztem tőle:

– Olvasta az Esti Hírlapban a kis Beatrix esetét?

– Nem olvastam. Ki az a Beatrix és mi van vele?

– Tényleg nem olvasta?

– Nem olvastam – mondta izgatottan Verpeléti. – Meséljen, mi van?

– Az van, hogy Beatrix beleszeretett egy Bob nevű ifjúba. S tudja, ki az a Beatrix? A világ egyik leggazdagabb nője. Ő a holland trónörökösnő.

– Megáll az eszem. S ki az a Bob?

– Bob úrfi polgári személy. Teljes nevén Róbert Steensam. A leydeni egyetemen ismerkedett meg a hercegnővel. Meglátni és megszeretni egymást egy pillanat műve volt, de csak titokban találkozhattak...

– Szép kis história – kuncogott Verpeléti. – Cserébe én is elmondok önnek egy érdekes esetet...

– Előre is köszönöm.

– Képzelje, a perzsa anyahercegnő beleszeretett a dán trónkövetelőbe. Úgy hírlik, mindketten válnak... Hallott már róla?

– Nem hallottam.

– A trónkövetelőnek egy, az anyahercegnőnek két gyermeke van.

– Szép dolog, mondhatom...

– Már régóta együtt járnak, persze csak titokban. Meglátni és megszeretni egymást, egy pillanat műve volt... Nemrégiben a portugál régens meglepte őket a Morzsa eszpresszóban... Összebújva ültek egy homályos sarokban...

– Mit kerestek Pesten?

– A perzsa hercegnő itt él. Annak idején, néhány évvel ezelőtt, apjának, az anyahercegnek tiltakozása ellenére, férjhez ment egy Eperjesi Ottó nevű pesti fiúhoz... Eperjesiné! Ön is ismeri. Az a kis szőke... A bérelszámolóban dolgozik.

– És a dán trónkövetelő is nálunk dolgozik?

– Nálunk. Eddig ugyanis hiába követelte a dán trónt.

– Mi a neve?

– Ernő. Teljes nevén Seregélyi Ernő. Jelenleg osztályvezető.

– Fantasztikus! És biztosak az értesülései?

– Biztosak. Lipták, a vizigót választófejedelem, aki a könyvelésben dolgozik, találkozott velük egy moziban. Páholyban ültek és a dán trónkövetelő mogyorót evett a perzsa anyahercegnő tenyeréből. De ha még ez sem elég önnek, akkor elárulhatom, hogy Kardos, az olasz szultán, akit nemrégiben taszították le trónjáról, rajtakapta őket, amint túlórában csókolóztak, zárt ajtók mögött, a longobárd parlament tudta nélkül.

– S mit szól ehhez a feleség?

– Seregélyiné, aki egy régi, jónevű norvég alhercegi dinasztia sarja, először a holland emirhez fordult panaszra, de a holland emir, aki máskülönben unokahúga Seregélyinének, megtagadta a segítséget. Ekkor a szegény asszony vállalatunk személyzeti osztályán sírta el panaszát.

– S aztán? Mi az eredmény?

– Nem tudom, de nagy botrány lesz belőle! – kiáltott fel Verpeléti örvendezve, aztán kifizette a dupláját és visszament a szobájába, én pedig siettem megírni az értesüléseimet.

Mielőtt az Esti Hírlap megelőzne.

Mikes György

Kivizsgálás

A vizsgálatok kimutatták,
Hogy a játék már nem megy babra,
Számos étterem söreinél
Ráfizettünk a túlzott habra.

A fasírtban meg kevés hús volt,
Néhol a rántott húsnál csaltak,
A súlycsonkítás terén tehát
Súlyos dolgokat tapasztaltak.

Hogy végül a sok vizsgálatban
A vendégnek is kedve teljék,
E vétkeket ne az éttermek
Adagolói mérlegeljék.

Hidvéghy Ferenc

Pánik a szerelmesek körében

Mészáros András rajza

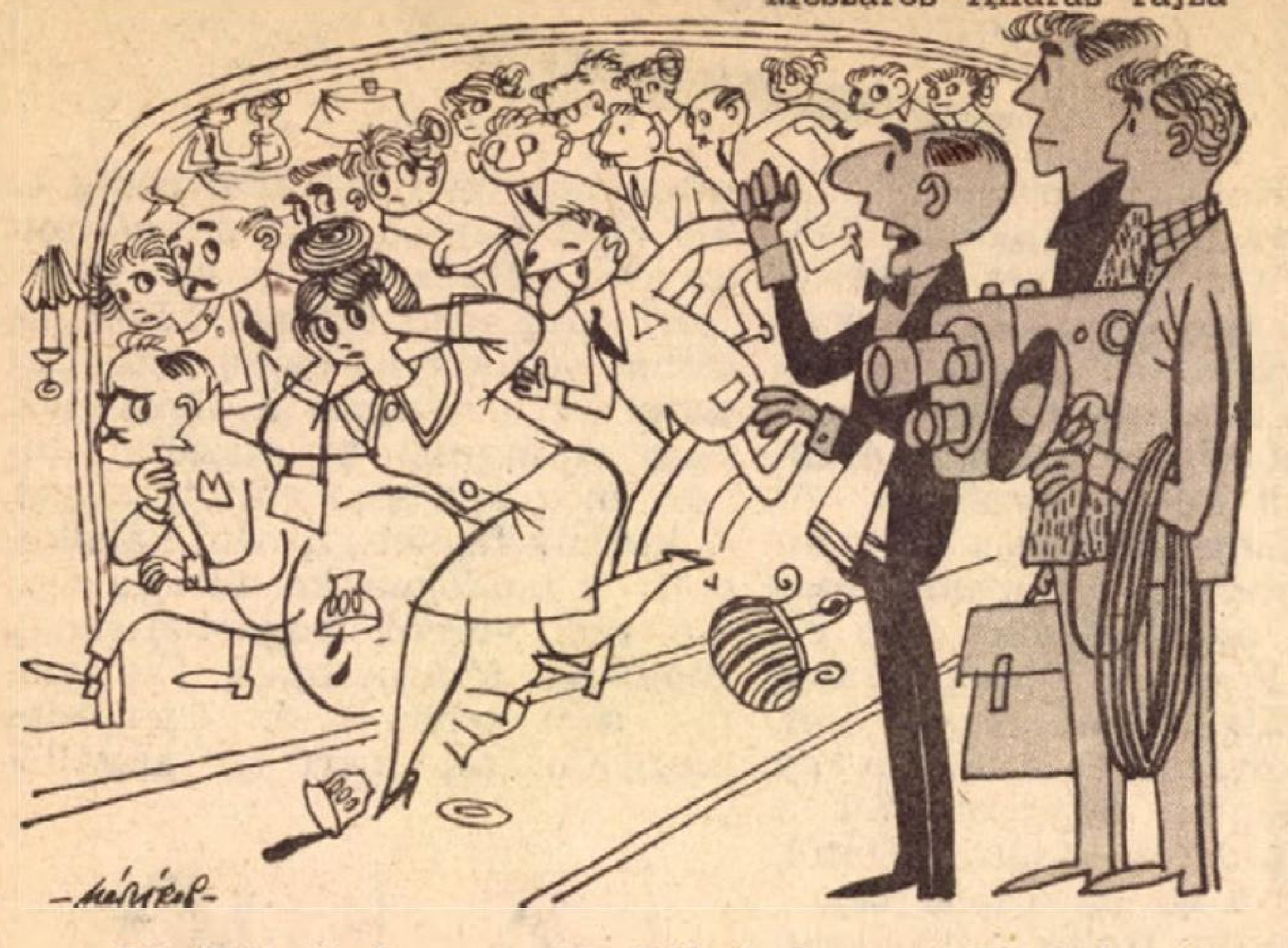

– Közöljük kedves vendégeinkkel, hogy a TV helyszíni közvetítést ad az eszpresszónkból . . .

Már csak ez hiányzik . . .

Szegő Gizi rajza

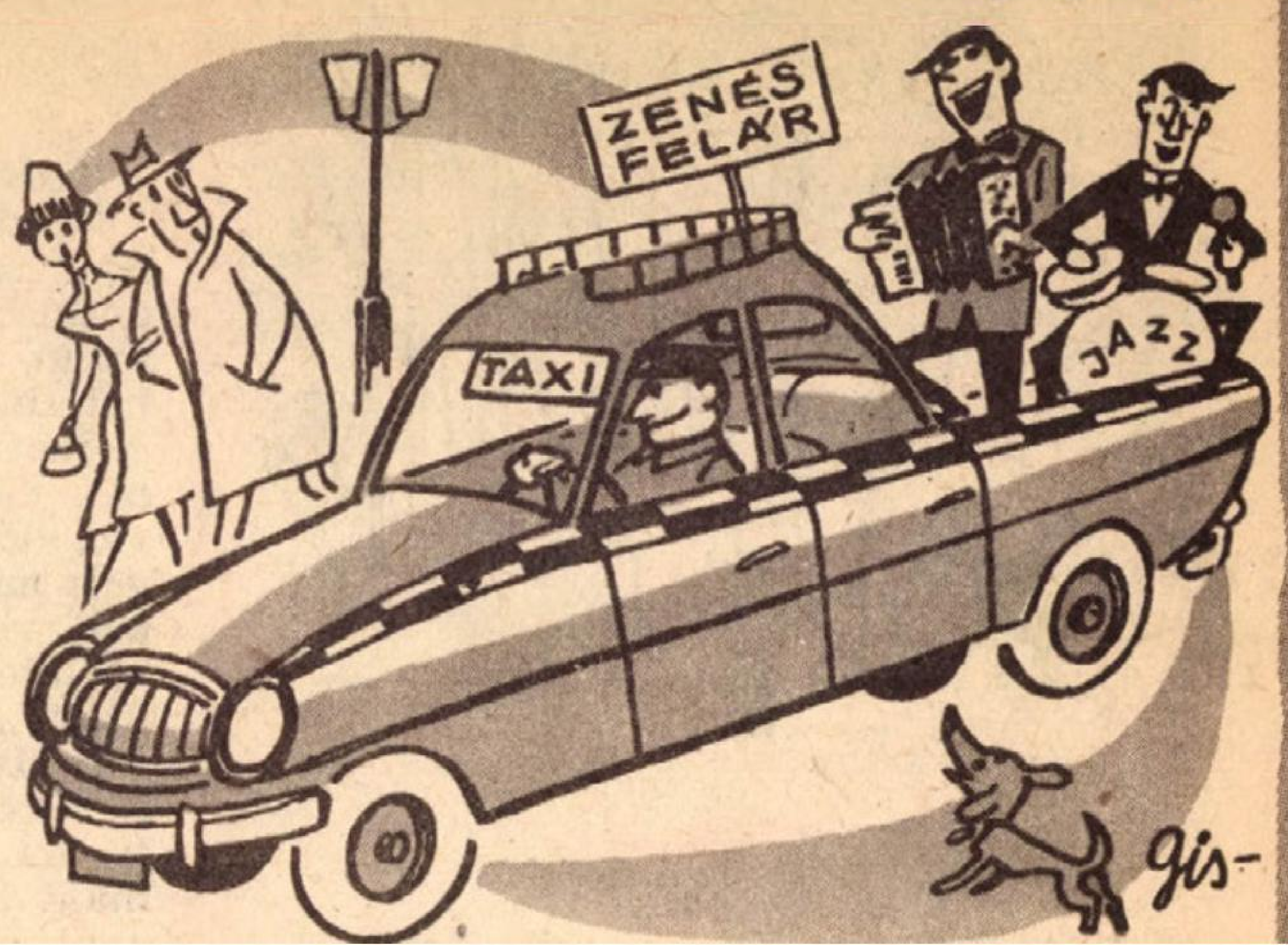

Taxi zenés felárral

Reklám

A napokban kezembe került egy röpcédula. A röpcédula egy rajzolatot is tartalmaz, amely rajzolat egy munkáskülsejű munkást ábrázol, amint épp egy értelmiségszerű értelmiséggel beszélget. És mit beszélgetnek ők? Ezt beszélgetik, nyomtatásban:

— *Észrevette?*

— *Észre bizony! Itt az ősz, hullanak a falevelek.*

— *Na, na! Van még más jele is az ősznek!*

— *. . . ?*

— *Nagy a forgalom az üzemi könyvterjesztőnél!*

— *Igen! Ilyenkor legkellemesebb szórakozás az olvasás.*

— *Igaza van! Én is veszek magamnak egy jó könyvet.*

— *Gyerünk együtt!*

— *De vajon felkészült-e a nagy forgalomra?*

— *Nézzük meg a másik oldalon.* (Most át kell fordítani a másik oldalra és ott ez olvasható legnagyobb meglepetésre, mérhetetlenül nagy betűkkel):

Igen!

Sok újdonsággal, gazdag választékkal, FELKÉSZÜLVE várja a dolgozókat az Üzemi Könyvterjesztő.

Eddig tart a kis dramolett, amely papírra van nyomtatva, szabályszerű, nyomtatott betűkkel. S mi tudható meg ebből? Két dolog. Hogy ősszel hullanak a falevelek és hogy a könyvterjesztőnél könyvek vannak.

Nagyszerű dolog az, ha az embert az élet útvesztőin, a nagy válságok pillanataiban megfelelő tanácsokkal, útbaigazításokkal látják el. Mert ugyebár, az ember megy, botorkál a nagy magyar éjszakában, mint egy kis hülye, azt sem tudja, hová lépjen, mit tegyen. A keze tele van pénzzel, de fogalma sincs róla, hogy mire költse, mit vásároljon rajta és hol. De akkor jönnek jóságos bácsik és nénik és az állam pénzén megmagyarázzák neki. Ezt nevezzük reklámnak. Mert ugyebár, mit tud meg a tapasztalatlan ember a falragaszokból, hirdetésekből, transzparensekből? Csupa olyan hasznos dolgot, ami eszébe sem jutna magától. Például, hogy dohányárut dohányboltból, készruhát készruha áruházból és édességet Édességboltból vásároljon. A Rákóczi út és Akácfa utca sarkán hatalmas freskó hirdeti, hogy elegáns cipőt a Cipőboltban kell vásárolni. Tehát nem gyógyszertárban, sem optikusnál, vagy pláne a szemben levő Corvin-áruházban, vagy a szomszédos Lottó-áruházban, ahol a cipőosztályokon biztosan csak csizmát lehet kapni. Ugyancsak rengeteg reklám hívja fel a figyelmemet arra, hogy totózzam és lottózzam, ami magamtól biztosan nem jutna eszembe, mert Magyarországon csak tízmillió ember beszél reggeltől estig az ötös találatról, és ha beülök egy kávéházba, mindössze kétpercenként jelenik meg egy totó-lottó árus. Nagy dolog a reklám, tessék elhinni nekem. Mert például, hogy jutna eszembe, hogy elutazzam a Balatonra, ha nem hívnák fel a figyelmemet arra, hogy ilyen tó van az országban! Nem szólván azokról a rövid, tömör bölcsességekről, amelyek örökre az ember szívébe vésődnek. Ilyen pl. ez, amit egy hirdetésen láttam: „Játék a gyermek öröme!" Hát lehet ezt elfelejteni? És mit gondolnak, hol kell venni a játékot? Ki mondja meg? Én megmondom. A Játékboltban. Nem ördöngösség ez, hamar meg lehet tanulni.

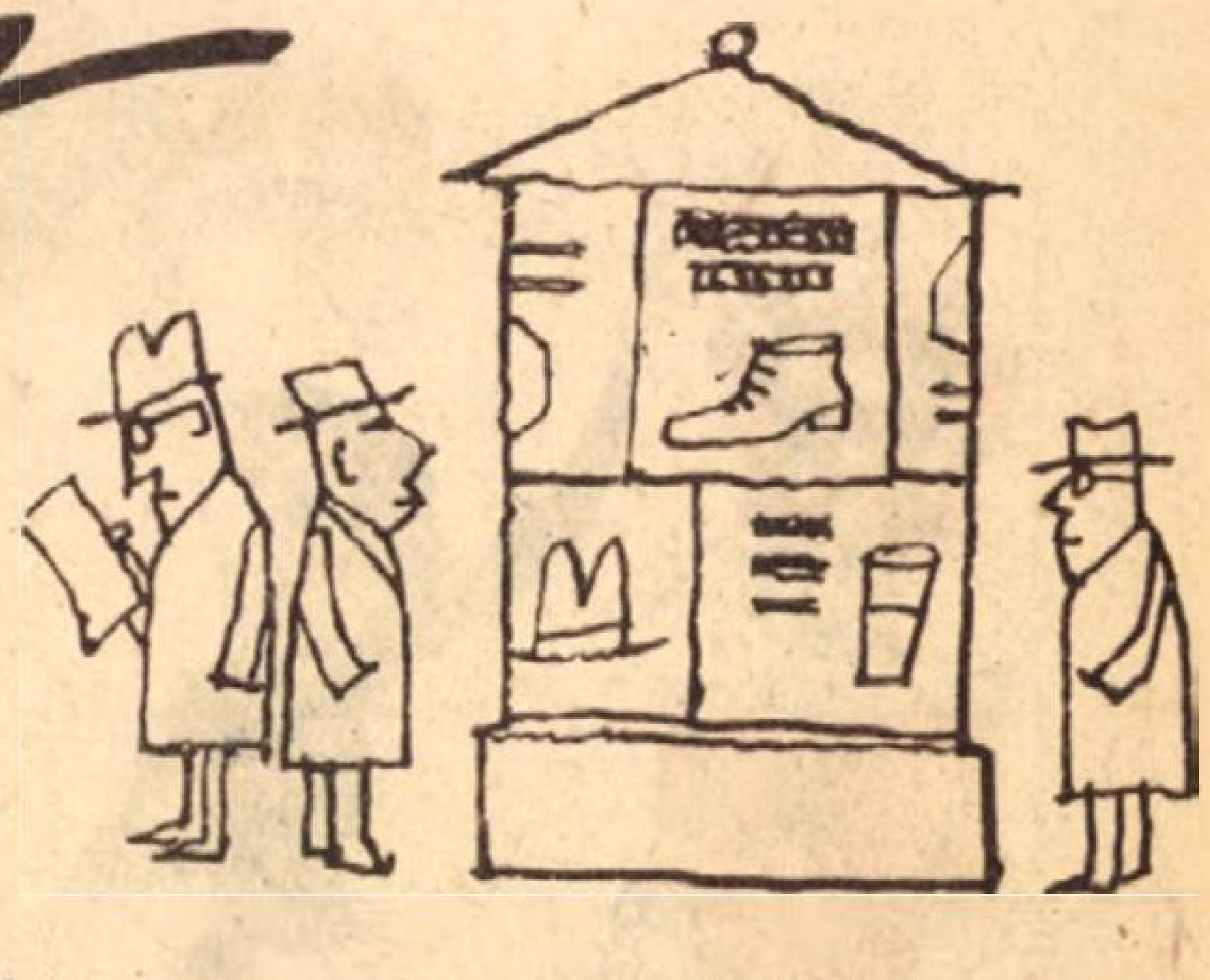

Neon az ablak előtt

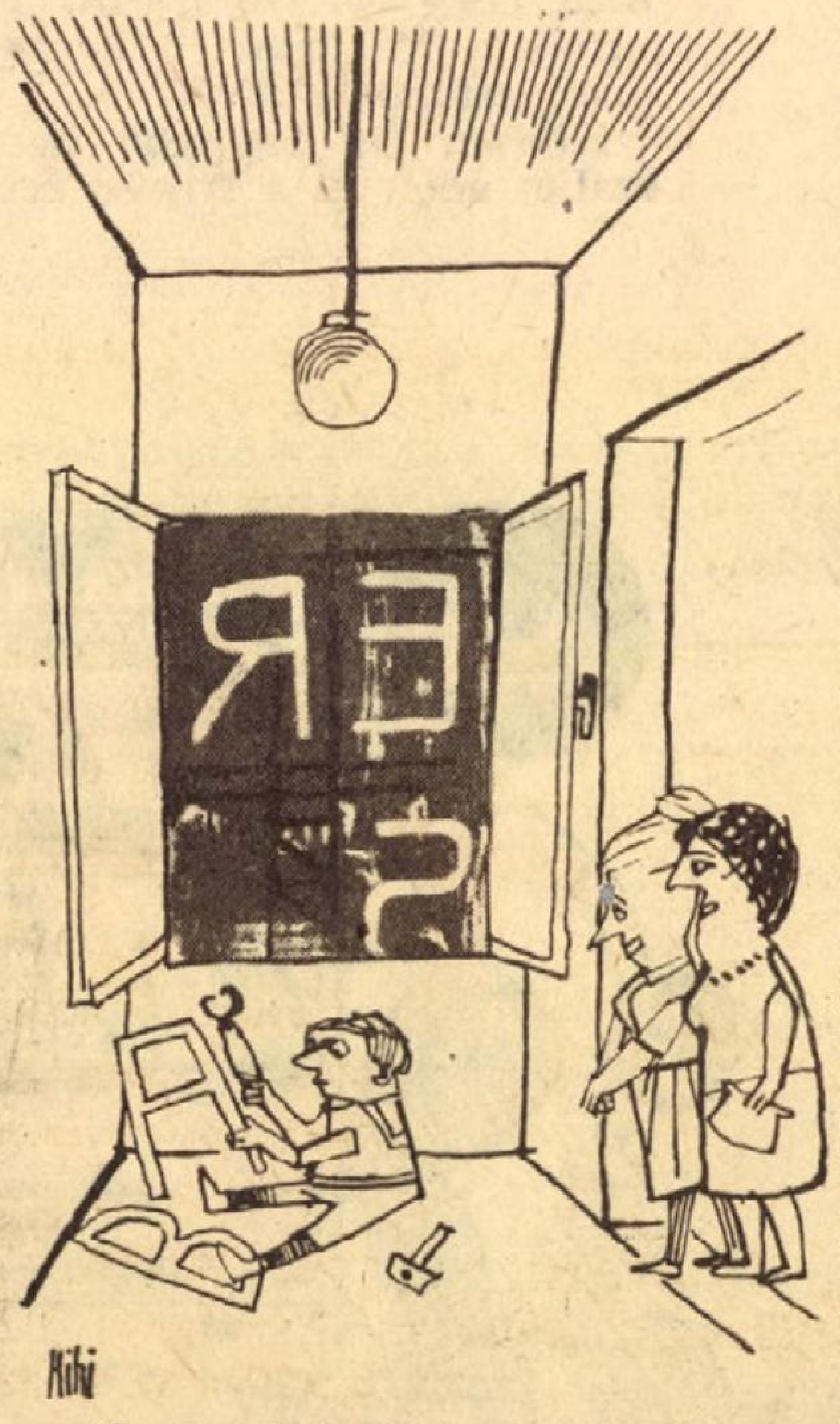

– Most ismerkedik az ábécével . . .

Az az érzésem, nem lehet könnyű dolguk azoknak, akik ezeket a reklámokat kitalálják. Éppen ezért elhatároztam, hogy segítségükre sietek néhány szerény, de annál gyakorlatiasabb reklámötlettel:

Telefonáláshoz használjon telefonkészüléket!

Járjon kétlábon!

Vegyen idejében lélegzetet!

Ha éhes, egyen élelmiszereket!

Fürödjön vízben!

Menjen haza!

Egyelőre ezeket ajánlanám, itt a vége, fuss el véle, pü, pü, nem ér a nevem.

Gádor Béla

Turista paradicsom

Toncz Tibor rajza

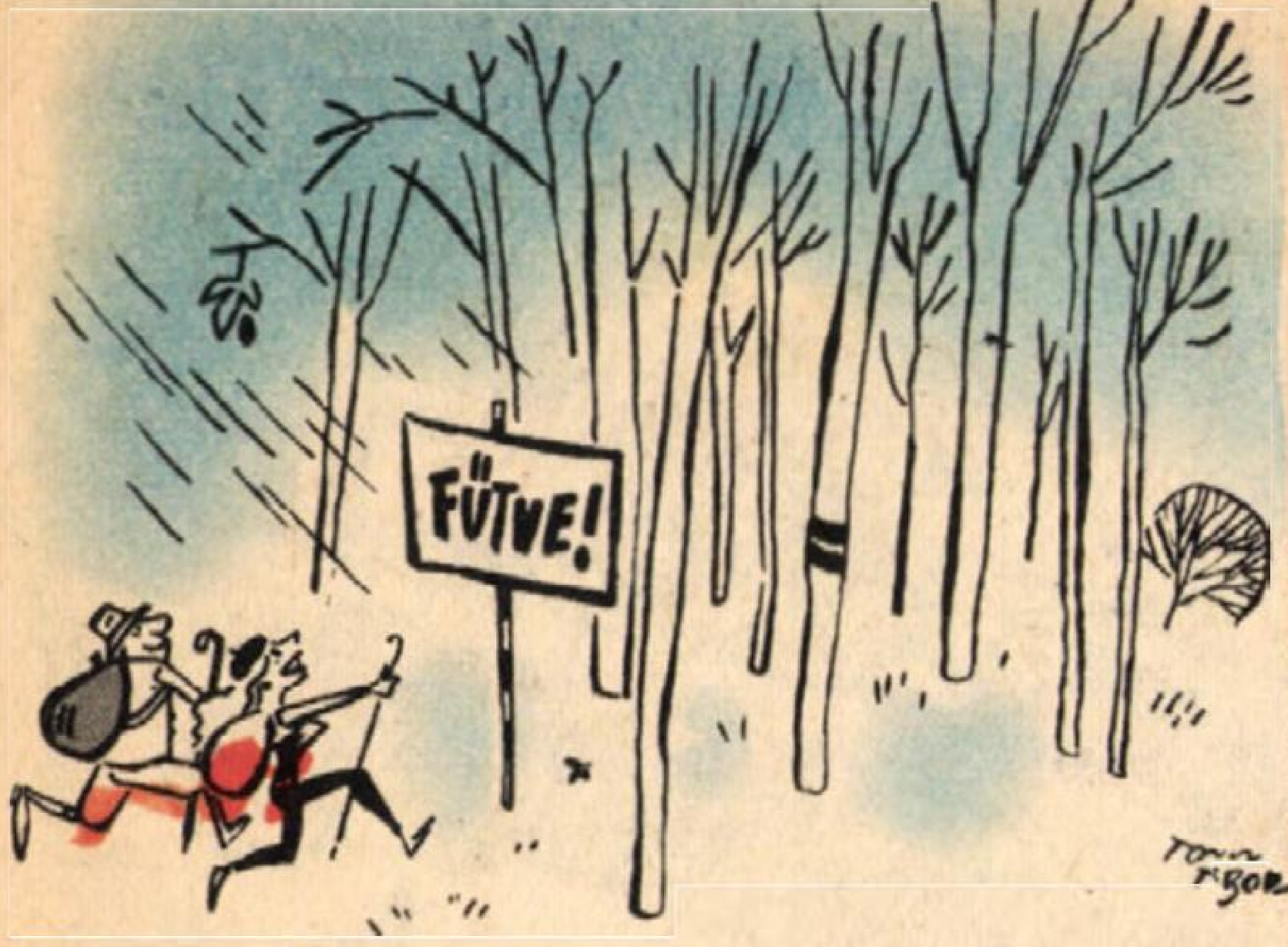

Gyarmatbirodalmak alkonya

Kaján Tibor rajza

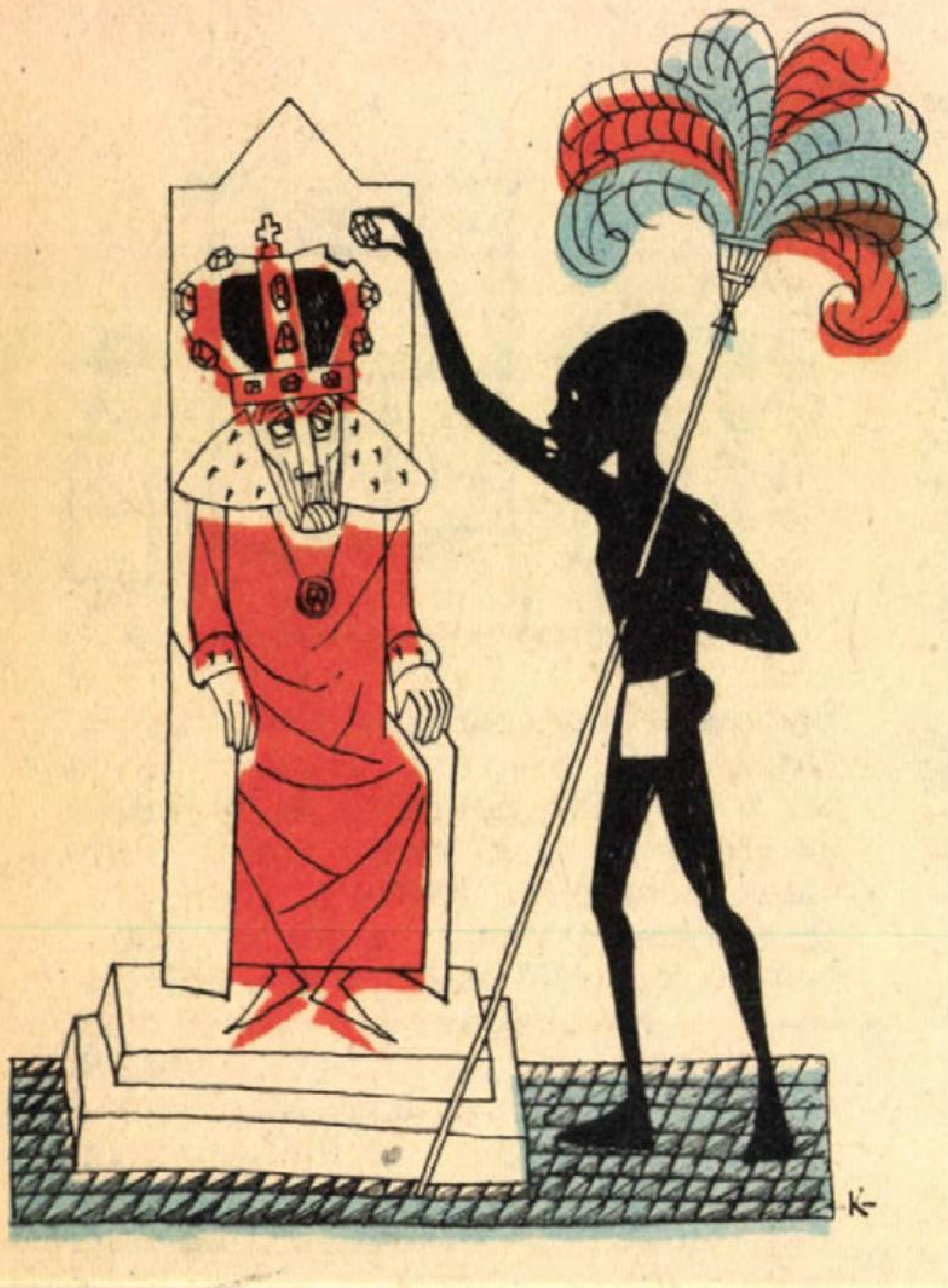

— Bocsánat, ez az enyém!

LEVÉL az üzleti szabályzatról

Kedves Kalauz Kartársnő!

Mindössze négy megállót utaztunk együtt a Nagymező utcától a Gorkij fasorig azon a fürge trolin, amelyet Ön kalauzolt. Lehet, hogy tévedek, de nem saccoltam Önt többre harminc évesnél, viszont közös utazásunk rövid időtartama alatt is alkalmam volt megcsodálni határozott magatartását, amellyel sikeresen elkerülte a Fővárosi Villamosvasút üzleti szabályzatának megsértését.

A Majakovszkij utca sarkán egy idősebb nénike totyogott fel a trolira. Átszállót vásárolt Öntől, majd leült a kocsi közepe táján, ahol a zsúfolt trolin udvariasan helyet szorítottak neki. Talán egy perc sem telt el, amikor a nénike remegő, öreges hangon hátraszólt Önnek, hogy tévedésből váltott jegyet és kérte, vegye vissza tőle, adja oda másnak, mert ő már a körúton megvette az átszállót, csakhát nagyon öreg már és elfeledkezett erről. A nénike vékonyka karját felnyújtva, magasra lobogtatta gyűretlen és valóban érvényes jegyét s szünet nélkül sopánkodott a feleslegesen kiadott hetven fillér miatt.

„Mit gondol, mi vagyok én, közért, vagy zöldség- és gyümölcskereskedés?" — kiabált Ön vissza élesen és nyomatékkal, a rengeteg utas fején át, a kocsi végéről. Zord harsogásából a nénike és mindenki más is világosan megérthette, hogy Ön a jegyet nem hajlandó visszavenni és másnak átadni. Én ettől eltekintve, még azt is éreztem, hogy Ön válaszával indokolatlan megvetését is kifejezte az említett tisztes szakmák iránt. Ezt végképp nem tartottam helyénvalónak. Alig hiném, hogy ezt szó szerint így tanítják a Fővárosi Villamosvasút üzleti szabályzatában.

Közben Ön legalább húsz átszállót adott el a frissen érkezett utasoknak, az öreg néni pedig ez idő alatt folyton csak siránkozott az elveszettnek hitt hetven fillérjéért. Még nem értünk a Lövölde térhez, amikor az egyik utas, egy fiatal lány, odaszólt a nénikének, hogy ő átveszi az átszállót, hiszen még úgy sem váltott jegyet. A kislány fizetett, a néni hálálkodott és boldogan kattintotta össze régi veretű bugyellárisának gömbölyű fémgombjait. Ön semmit sem tehetett az üzérkedés meggátlására, mert az átszállójeggyel feketéző fiatal lány alig két perccel ezelőtt szabályosan megváltotta Önnél utazásra jogosító vonaljegyét.

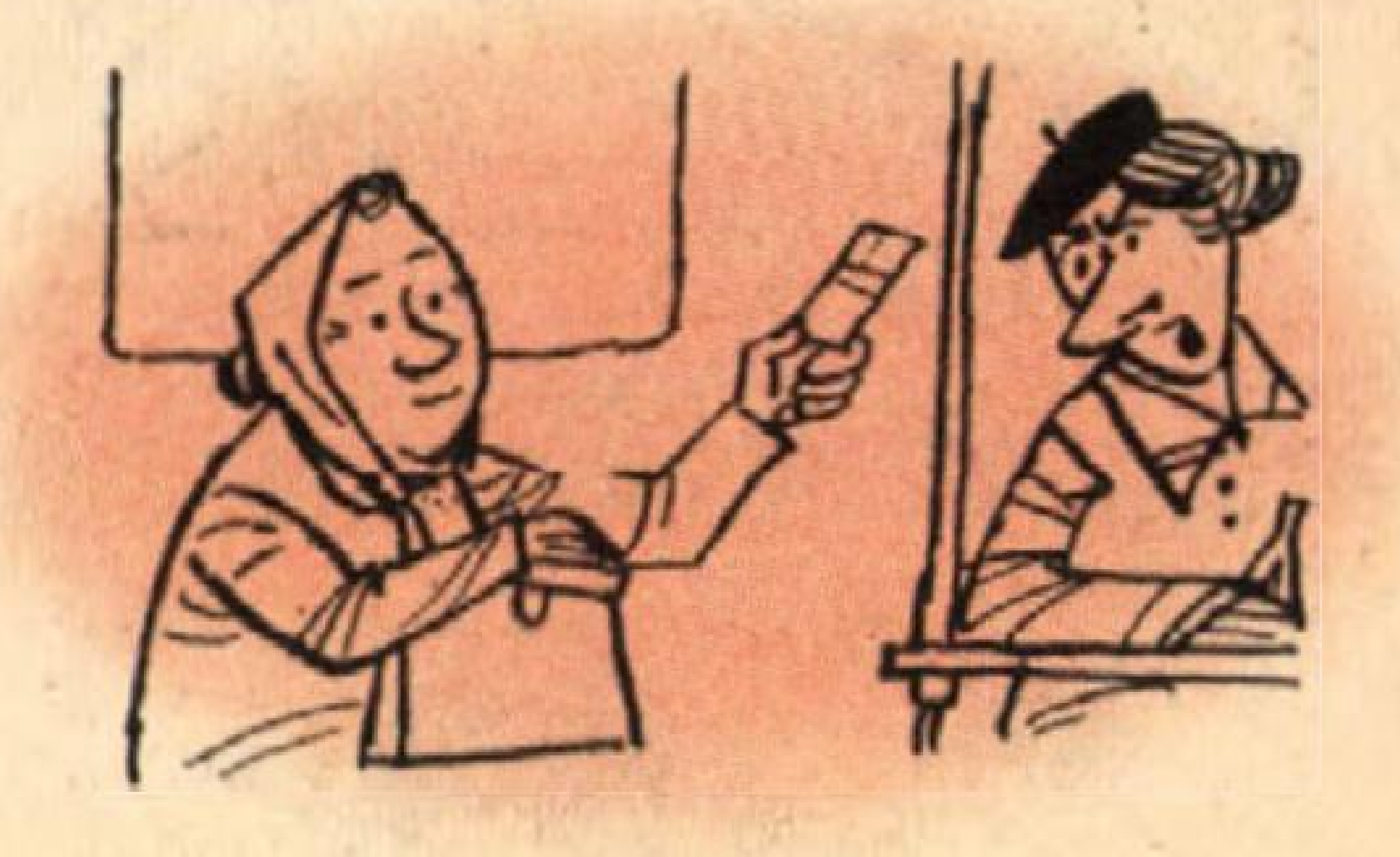

A lányt a troli utasai ott a helyszínen megdicsérték, hogy ilyen jól megtanulta az emberi együttélés üzleti szabályzatát. Dicséret illeti azonban Önt is, aki a fentebb idézett egyetlen bővített mondattal tájékoztatta a nénikét és a troli utasait a Fővárosi Villamosvasút üzleti szabályzatáról. De, hogy az Önt megillető legmagasabb elismerés felettesei részéről se maradjon el, közlöm, a szóban forgó átszállójegy $\boxed{\text{H 637-es}}$ piros színben és $\boxed{\text{41104-es}}$ fekete színben nyomtatott számait.

Már csak azért is, mert igaz ugyan, hogy a „szabál az szabál", de mostanság mégsem egészen úgy „szabál", mint ahogyan régen volt . . .

Földes György

Jucika hóvégi pénzzavarban

Pusztai Pál rajza

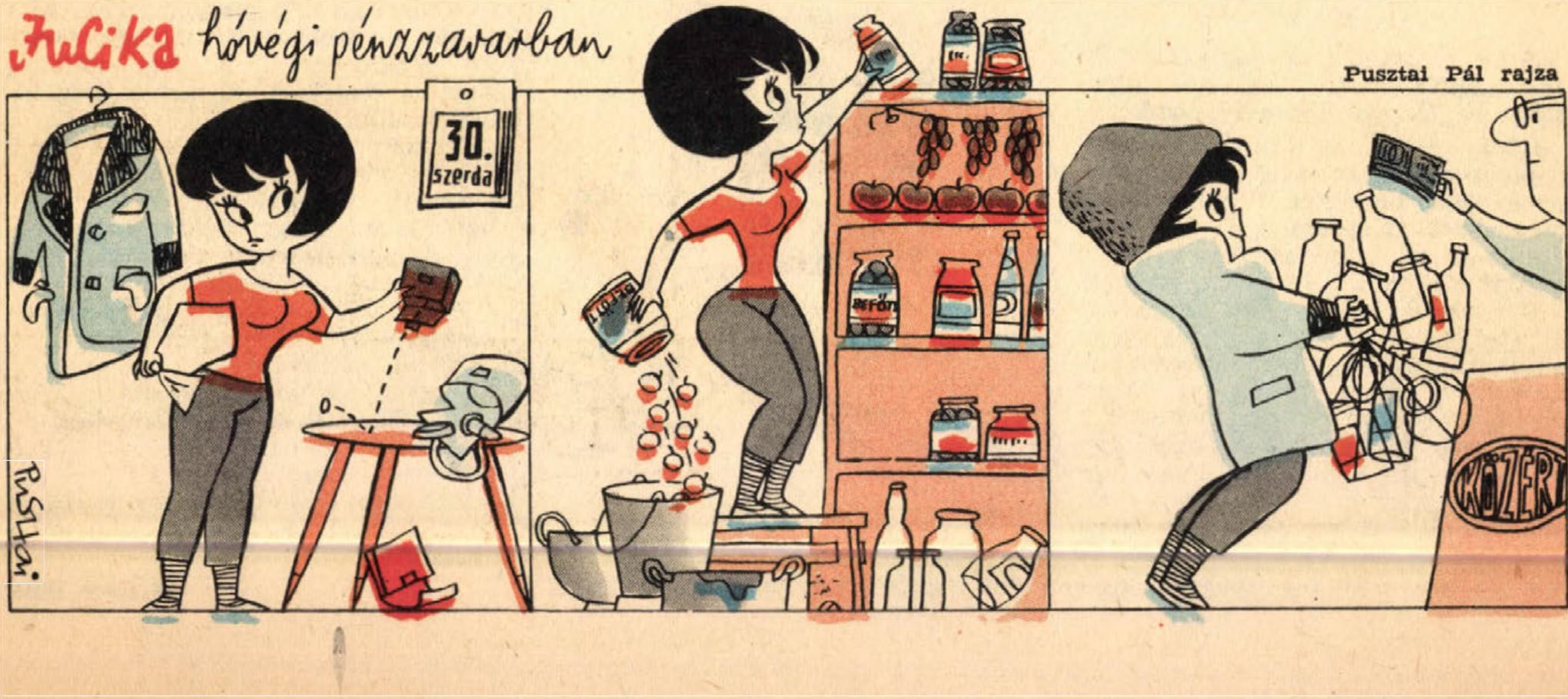

Derűs kedély

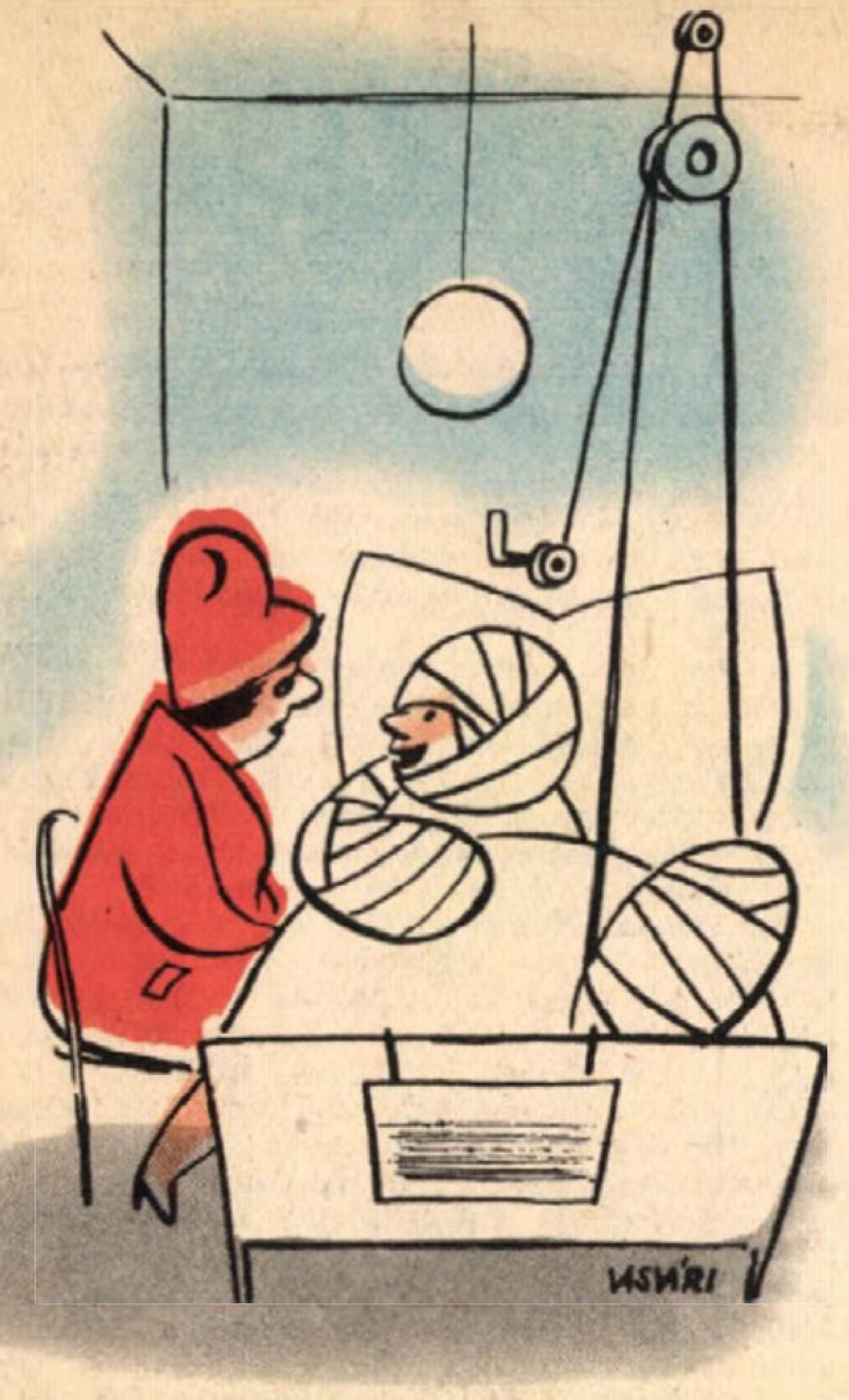

– Nagyszerű arány! Huszonötször ugrottam és huszonnégyszer sikerült!

A határban

Hegedűs István rajza

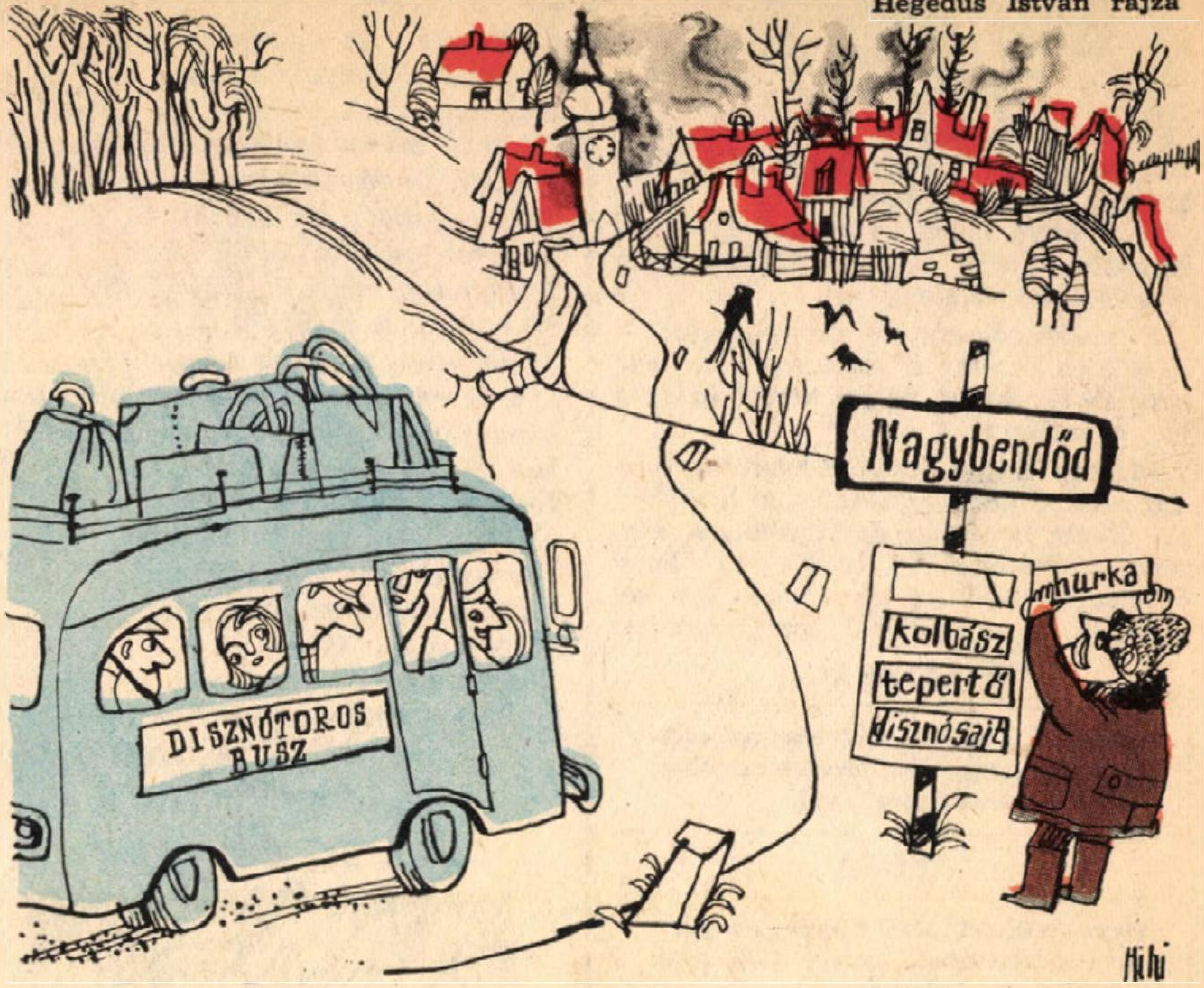

Jevgenyij Jevtusenko:

Lehet a császár,
a király,
a cár,
Vagy bárki e világ ura —
Előtte a hadsereg glédában áll,
De a humor soha!
Márványházak lakóihoz,
Kik hevertek naphosszat,
Csak bekacsintott Aesopus
És nyomban koldusnak látszottak.
Hol az álszent
kegyet osztva
Pöffeszkedett
gőggel tele,
A gazságot
Naszreddin Hodzsa
Agyafúrtsággal törte le.
Próbálták
pénzen megvenni.
A humor nem eladó!
Próbálták
hidegre tenni.
Le sem tartóztatható!
Nem könnyű
harcolni vele.
Gyilkolták már eleget,
Volt úgy, hogy
leütött feje
Sztrelec-lándzsán meredett;
De csepűrágók érkeztek
S míg nyikorgó duda zendült —
Ő rikkantott:
„Hipp-hopp, nesztek!"
S rögtön szilaj táncra perdült.
Aztán:
Testén tépett köntös.
Szinte bűnbánattal telve
Mint politikai bűnös
Ballag fel a vesztőhelyre,
Elrebegi alázattal:
„A túlvilágra megyek" —
De köntöséből kipattan,
Aztán huss! —
Illa berek!
Rejtették és dugdosták —
Ebből sem lett semmi:
Falon, vízen, rácson át
Bárhová tud menni.
Köhög,
náthás,
vállán puska.
Egyszerű közkatona.
Ajkán
egy közönséges csasztuska
S előtte
a Téli Palota.
Sandán nézik?
Megszokta.
Ilyenre csak legyint.
A humor
a humorra
Is humorral tekint.
Ravasz és ügyes.
Fürge kedvvel
Mindenhová behatol.
A humor szörnyen bátor ember.
Hát éljen a humor!

Oroszból fordította Radó György

Pazarlás

Réber László rajza

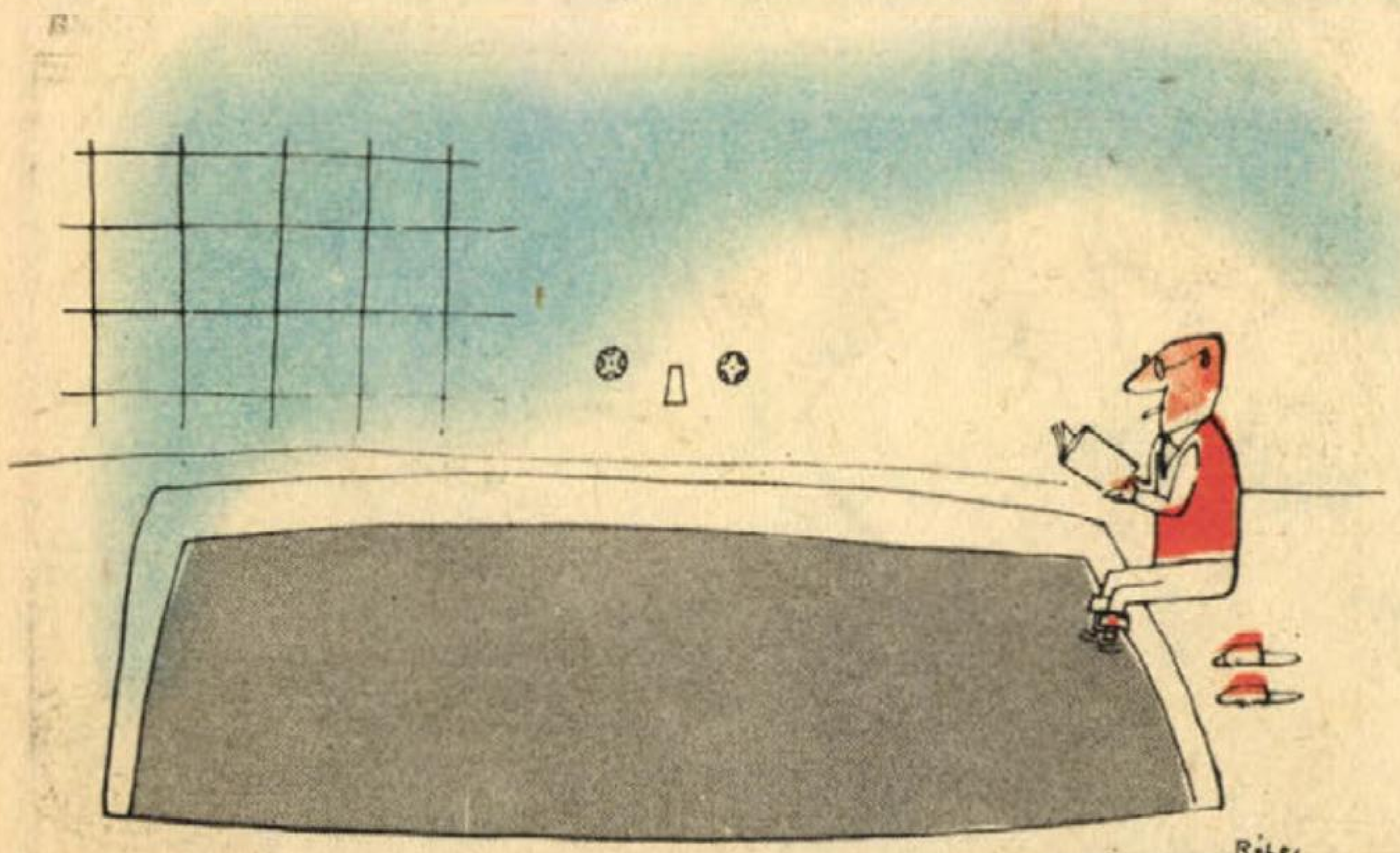

„...Hátul kész!..."

Toncz Tibor rajza

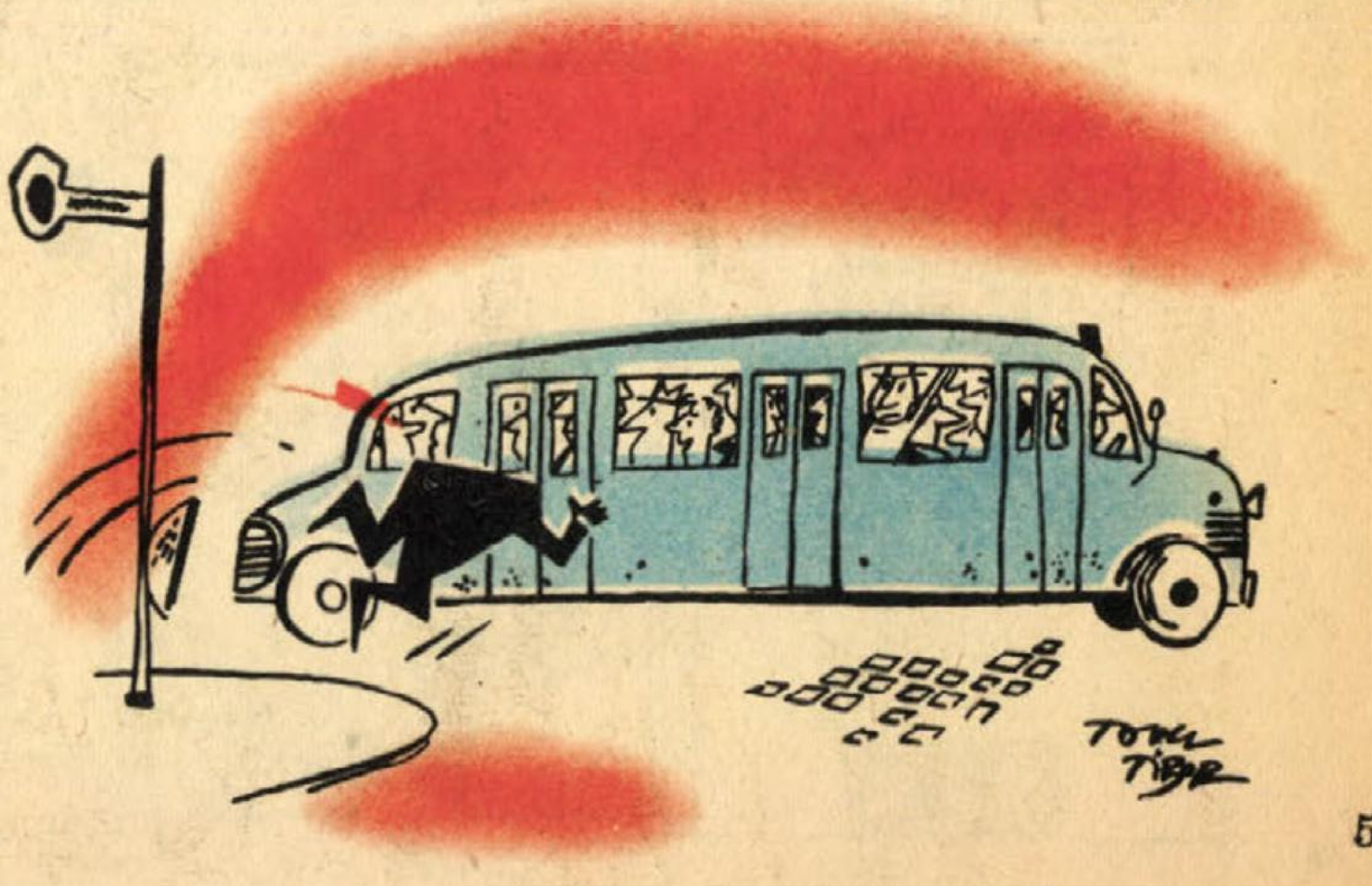

A jószívű szedő

A hírlapnyomda szedője találkozott barátjával, aki néhány közös ismerősük betegségét, bánatát hozta szóba.

– Szörnyű dolog, hogy milyen sokan szenvednek testi és lelki fájdalmakban – sóhajtotta az illető.

A szedő bólintott és megjegyezte:

– Igen, ezért is szeretnünk kellene egymást... Miért nem lehetünk mindig jók egymáshoz...

Másnap reggel, amikor munkába kezdett, eszébe jutott az előző napi beszélgetés. Előtte hevert az apróhirdetések kézirata. Félretolta... Elhatározta, hogy örömet szerez a lap olvasóinak. Így kerültek a lapba az alábbi apróhirdetések:

HÁZASSÁG

Mesebeli királyfi, hófehér paripán elmenne szegény, becsületes lány kezét megkérni.

ÁLLÁS

Havi ötezerrel állást kaphat kényelmes fiatalember. „Napi 2—3 órai munka.”

ADÁS—VÉTEL

Bútort méregdrágán vásárol: Fellegi, Kovász utca 111. Ugyanazt a bútort potom áron eladja: Fellegi, Kovász utca 111.

UTAZÁS

Hathetes földkörüli utazás teljes ellátással 1200 forint. Nászutasoknak féláron.

TAKARÍTÁS

Megbízható, bejáró takarítónő, aki nagymosást is vállal és kitűnően főz, mérsékelt órabérért munkát vállal.

Másnap megmutatta a nagy feltűnést keltett apróhirdetéseket feleségének, akinek elmagyarázta jóságos tettének okát is.

Az asszony a fejét csóválta:

– Azért ezt a takarítónő apróhirdetést nem kellett volna betenned. Az már igazán fantasztikus túlzás...

(—sti)

Törpedolog

Eltörpül már lassan minden,
Mutatja e törpe körkép:
Alig van cikk, miből nem kapsz
Normál méret mellett törpét...
Törpetűzhely, törpeszuper,
Törpemosógép és bögre,
Törpeautón töpörödve
Túrázhatsz már Pestről Gödre...
Maholnap a törpénél is
Akad talán törpébb törpe,
Sőt, lesem, hogy Bambi helyett
Nem jön majd a törpeszörp-e...?
Hófehérke s a hét törpe,
Hogyha valósággá válna,
Néhány zenés eszpresszóban
Furcsa dolgot konstatálna,
Mert a törpésítő kedv már
Kávéfőzőkre is ragad,
S a bő lében kifőtt kávé
Így lesz sajnos törpeadag...

Szilágyi György

Áldás, békesség

Az amerikai cigarettagyárak esztendők óta heves harcot folytatnak egy orvoskongresszus ama megállapítása ellen, hogy a túlzott dohányzás esetleg tüdőrákot okozhat. Sok millió dollárt fektetnek be ebbe a küzdelembe, lapokat, rádió- és televízióállomásokat, híres előadóművészeket pénzelnek. A cigarettázást dicsőítő hadjáratban új fegyverténysző jelent meg: az egyház. Sinclair Snow amerikai lelkész hatalmas ünnepségen áldotta meg az új dohánytermést és többek között a következőket prédikálta:

– A dohányzás nem ártalmas, hanem hasznos. A cigaretta megnyugtatja a lelkeket és békességet teremt.

A pap elmondta, hogy ő maga is dohányos és azért érzi jól magát. Részletesen és pozitíven foglalkozott a dohánnyal, csak arról nem beszélt, hogy ő mennyi dohányt kapott a méltatásért.

Hernyó-busz

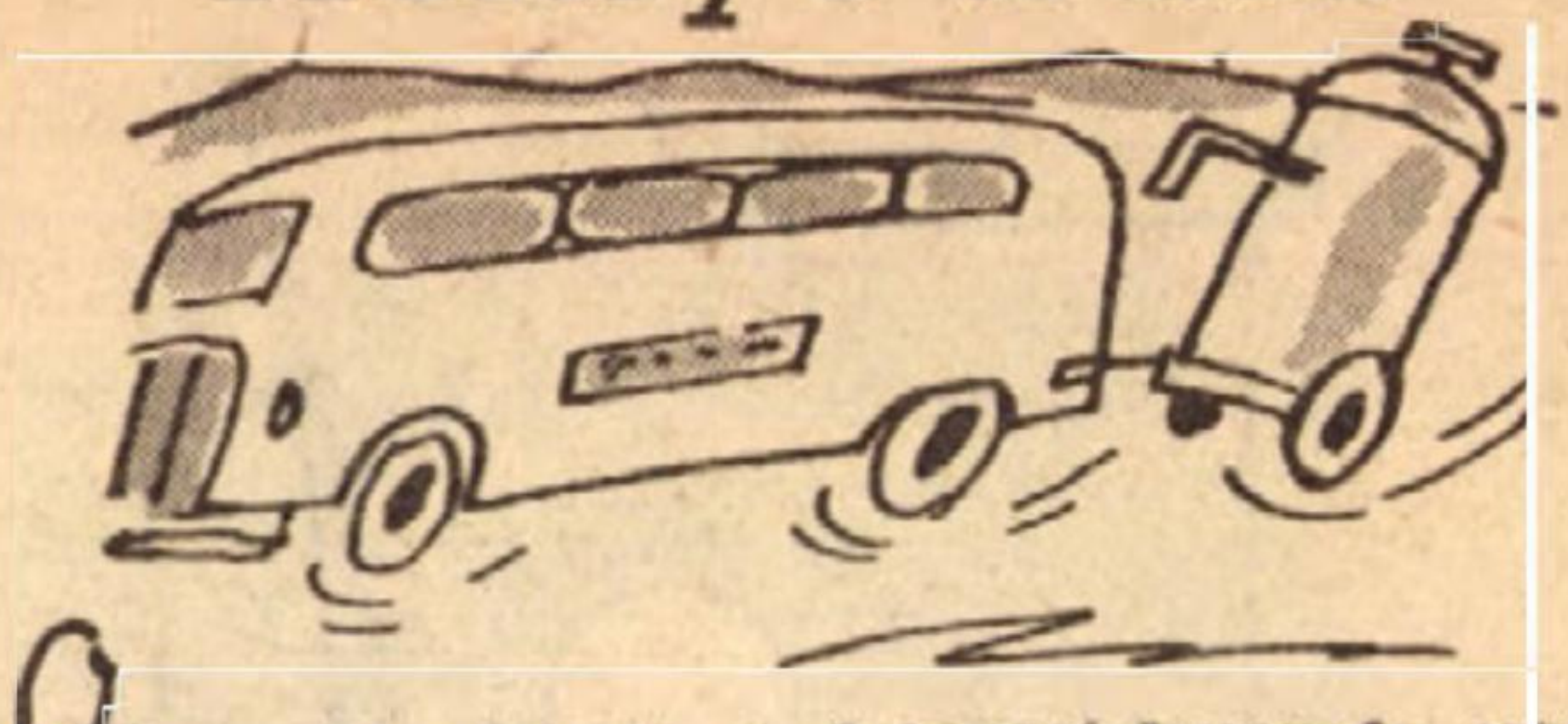

Olvasom, hogy a hernyó-buszok után büfével, eszpresszó-géppel és ruhatárral felszerelt autóbuszokat is gyártunk, egyelőre exportra. Az exportból mindig marad vissza valami, így tehát számolni kell azzal, hogy rövidesen hazai forgalomban is találkozunk mackósított járművekkel.

A fejlődés örvendetes, bár az elv — szórakozva utazni — nem újdonság. Elfogultság nélkül meg kell állapítani, hogy ezt az elvet ismerték a régi maszek autóbusz-vállalkozók is, csak akkoriban még nem volt eszpresszó, tehát más szórakozást találtak a kedves utasoknak.

Az 1930-as évek elején egy magánvállalkozó utasokat szállított Gyöngyösről a mátrai községekbe. A jármű — ősrégi Ford teherautóból átalakított bárka volt, azóta egy ideig a Vidám Parkban, mint a Vadszamár zötyögtette a kedélyes utasokat, de ma már bizonyosan a Közlekedési Múzeumban piheni ki fáradtságait.

A gyöngyösi megállónál kézzel pingált tábla várta a vándorokat: I. osztály 1.60 pengő, II. osztály 1.20, III. osztály 80 fillér. Ez határozottan újításnak számított az autóbusz-fuvarozás történetében. A gyanútlan turista első osztályú kényelmet kívánt, kiszámolta tehát a kalauz kezébe az egyhatvanat.

Kereste az autóbuszban a luxus-utasoknak fenntartott helyet, de nem találta. Érdeklődésére a kalauz, aki egyben a sofőr is volt, kacsingatva biztatta:

— Tessék csak nyugodtan a többiek közé ülni és türelemmel lenni...

Kisvártatva elindult a vadszamár... Lihegett, fújtatott, prüszkölt. Tojásformájú kerekei tengeri betegséggel fenyegették az első-, másod- és harmadosztályú utasokat egyaránt. A por és füst kifürkészhetetlen nyílásokon tört be a kocsi belsejébe.

Emelkedő következett: a busz hátsó bal kerekével rúgott egyet, és megállt. A kalauz hátraszólt:

— Harmadosztály, leszállni!

A nyolcvan filléres utasok engedelmesen lekászolódtak. A jármű tovább pöfögött a kaptatón. Újabb emelkedő következett, újabb prüszkölés, „rúgás” és megálló.

— Másodosztály, leszállni! — szólt harsány hangon a kalauz és ujjával az egyetlen első osztályú utasra bökött: — Ön marad!

A többiek halottas menetként kísérték a szuszogó gépkocsit. Még egy emelkedő és szólt a vezető:

— Harmadosztály, tolni!

Az utas céljához ért: közben szórakozott, gyönyörködött a mátrai tájakban és egészségügyi sétát is tett. A vállalkozó jól járt, mert megkereste a hasznát.

Persze, az eszpresszó gépnek akkor még híre-hamva sem volt...

R. J.

Eredményes módszer

Gerő Sándor rajza

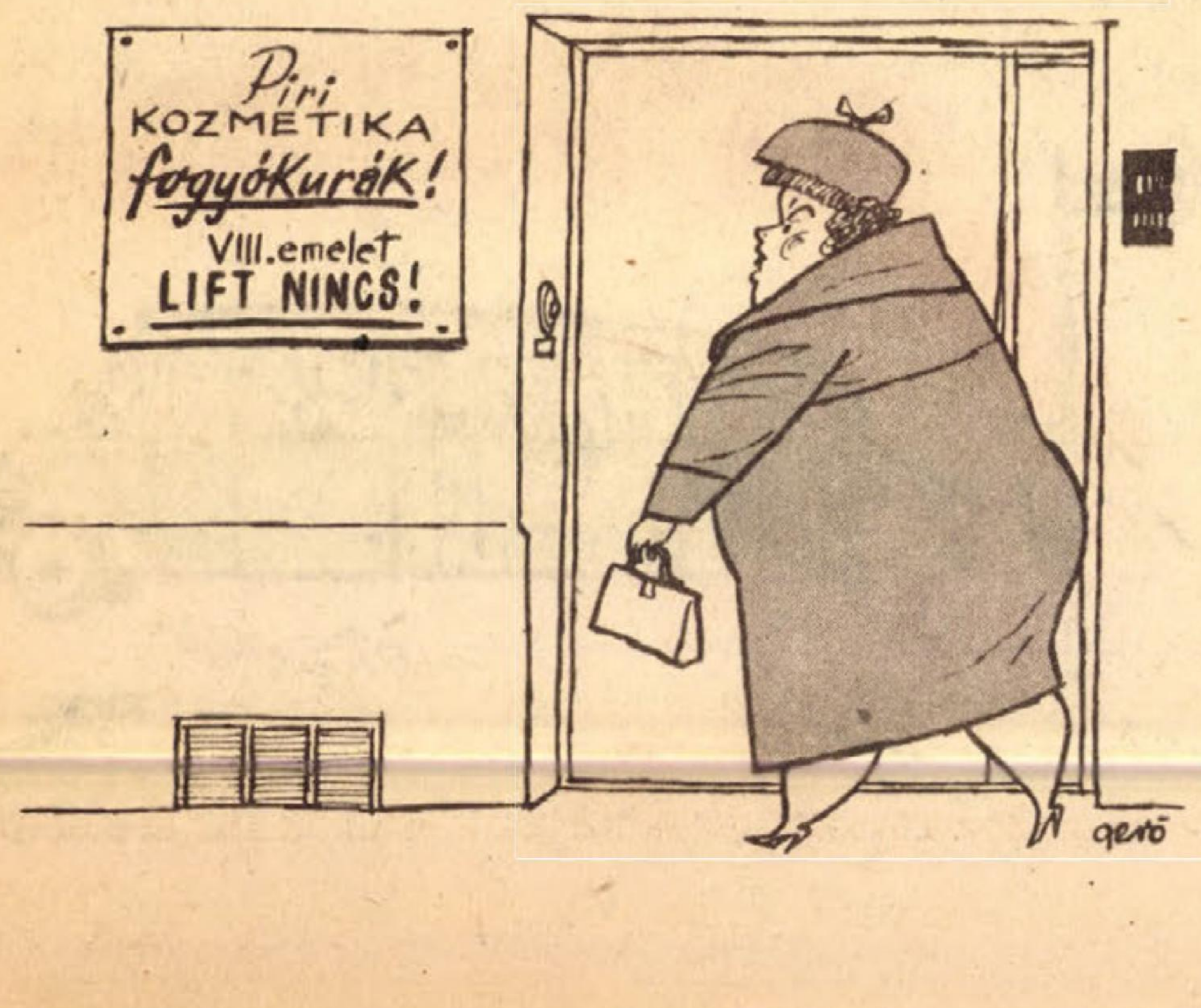

Egyetemes lámpaernyő

Szepes Béla rajza

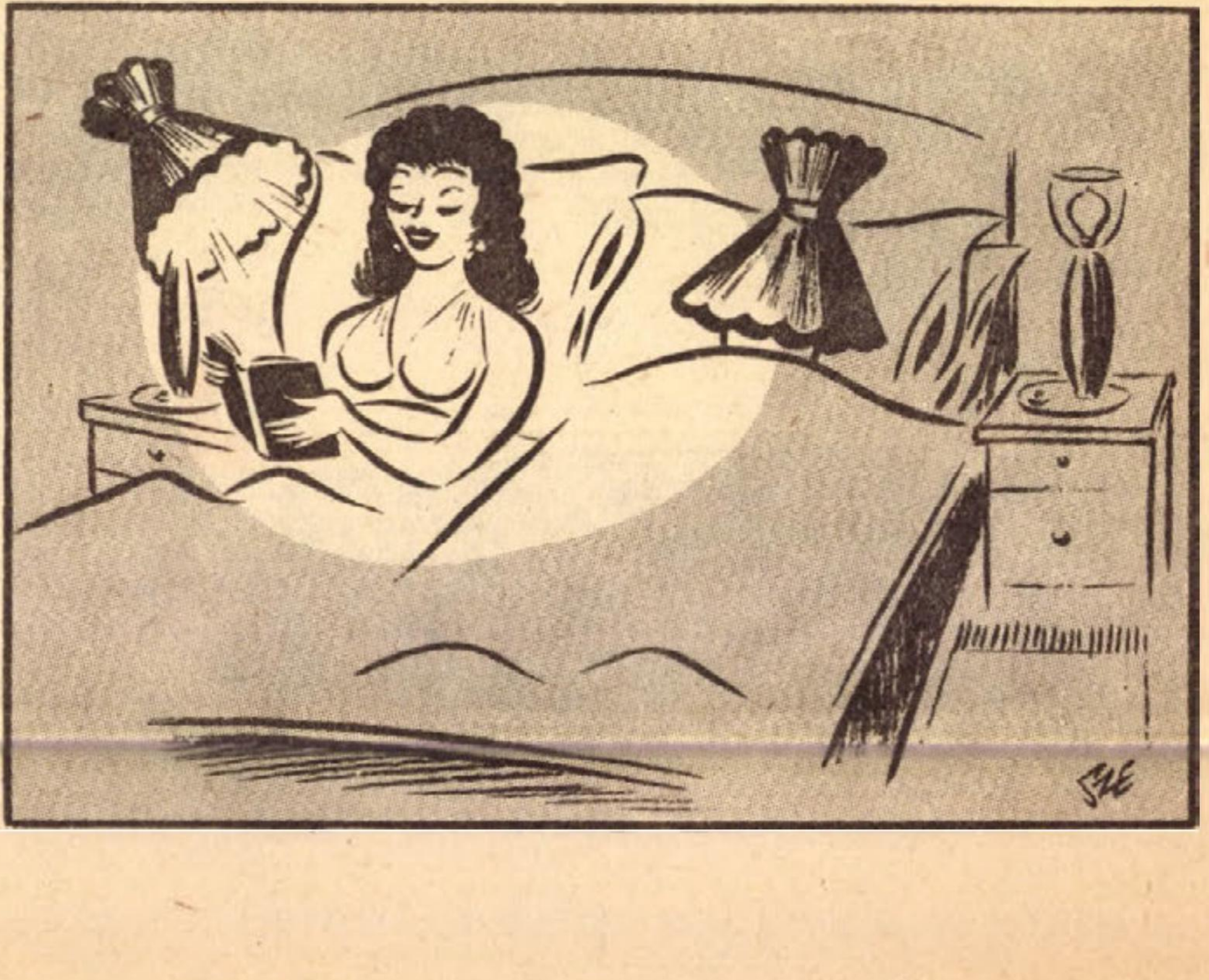

Tigrisprémutánzat készül báránybőrből

Szegő Gizi rajza

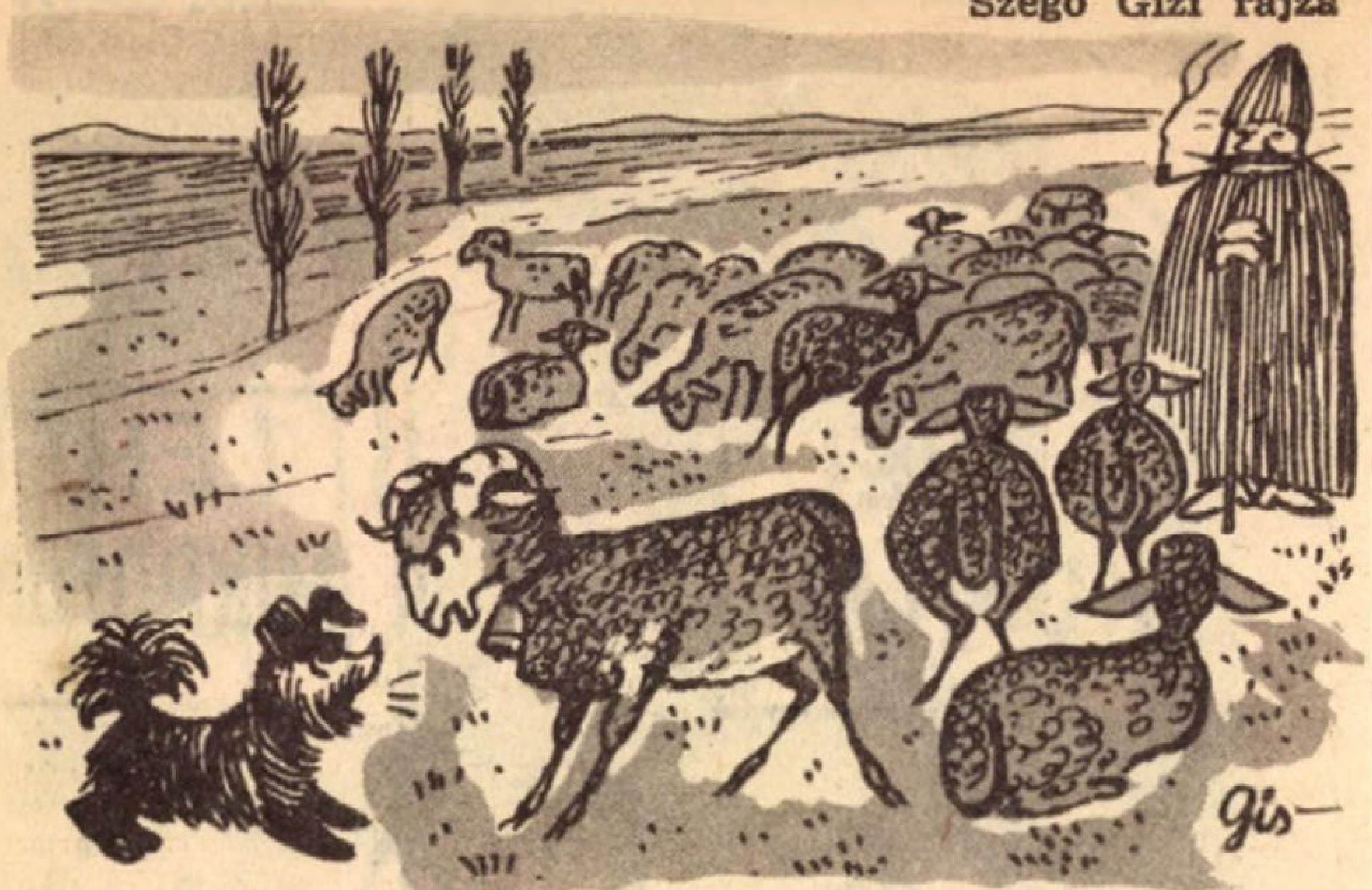

– Én rám többé ne ugass, mert széttéplek!

Új támaszpontot talált az USA

Schwott Lajos rajza

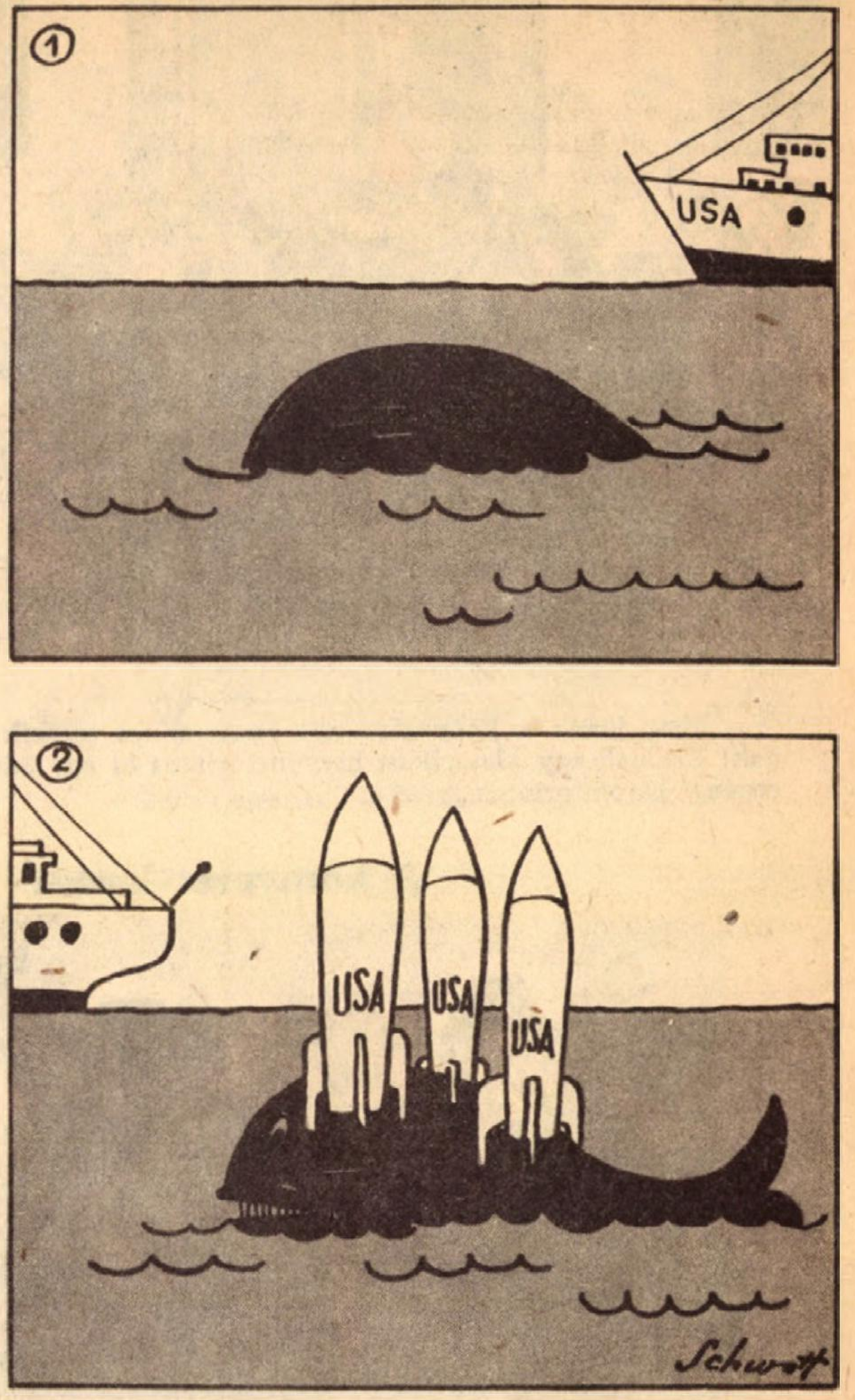

Viccen kívül

MODERN VERS

A minap olvastam egy verset: –
szebben irni már lehetetlen! . . .
Kár, hogy sorai nem rimeltek
és a tartalmát meg nem értettem.

ELŐRELÁTÁS

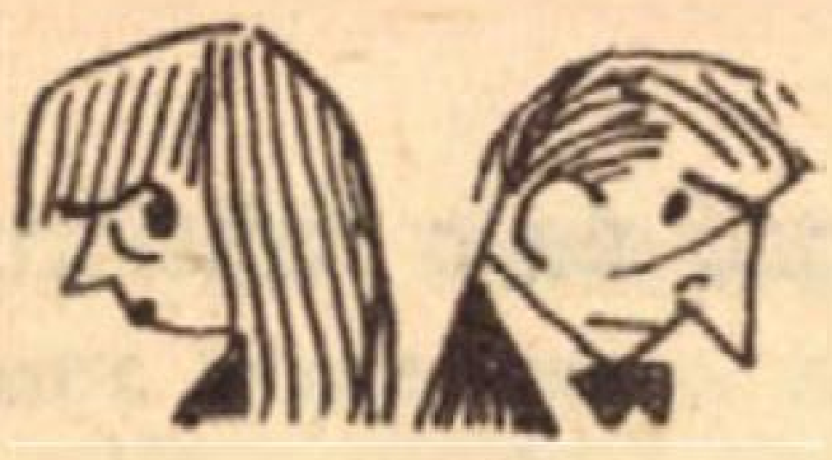

Barátok voltak, de az Élet
a „happy end”-et ki nem állja!
Ők tudták ezt és ellenségek
is ezért lettek – bizonyára.

ELŐFORDUL

„Jó munkájáért” megdicsérték,
érezze magát kitüntetve:
tekintve, hogy jutalompénzét
a jutalmazó tette zsebre.

Kusz Jenő

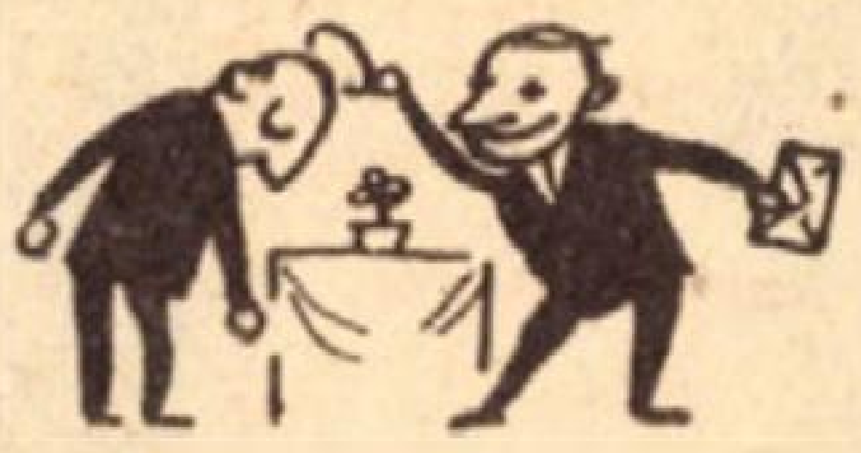

Vendéglátóipari gondok

Erdei Sándor rajza

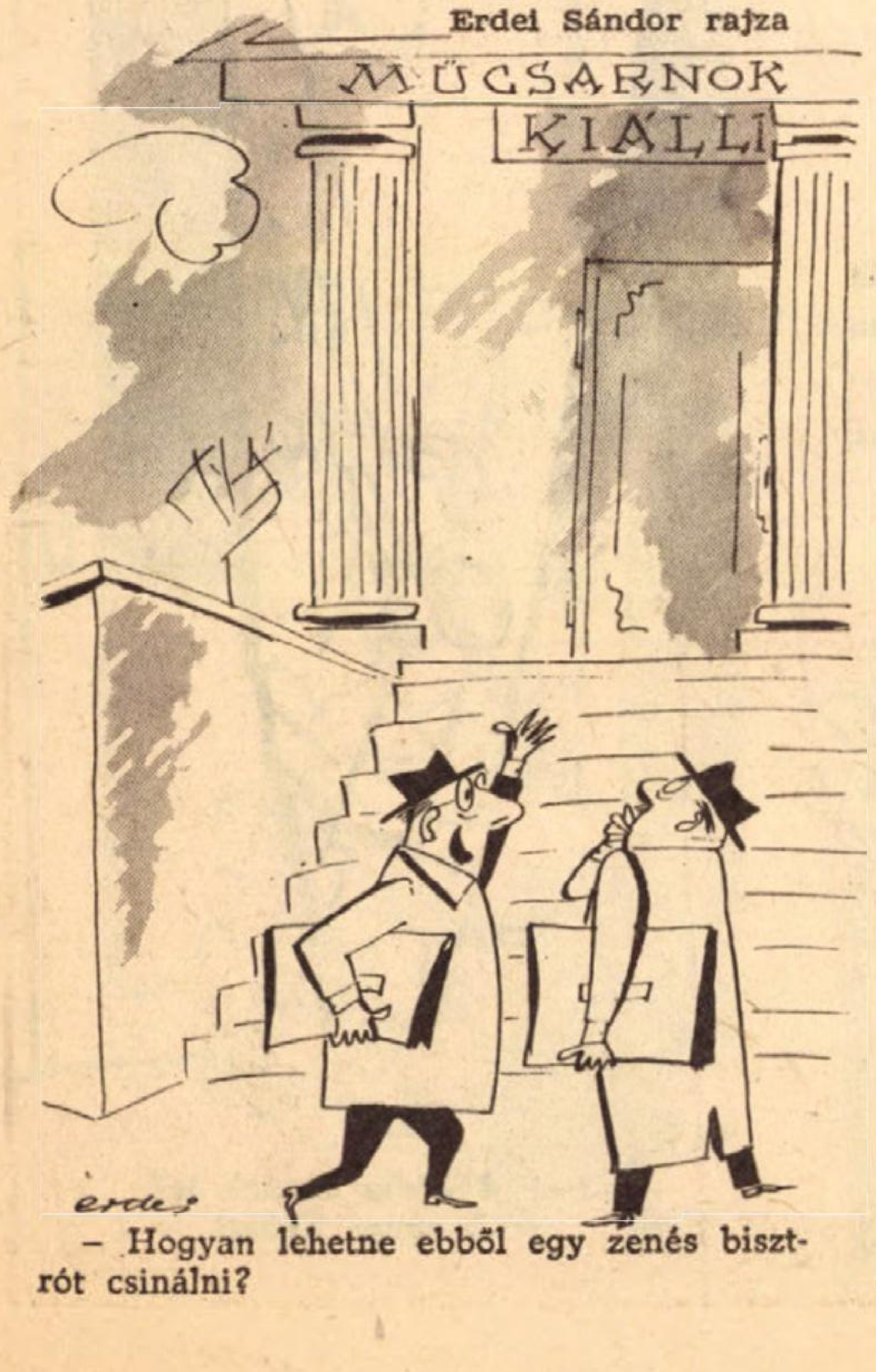

– Hogyan lehetne ebből egy zenés bisztrót csinálni?

Pesten történt

Kaján Tibor rajza

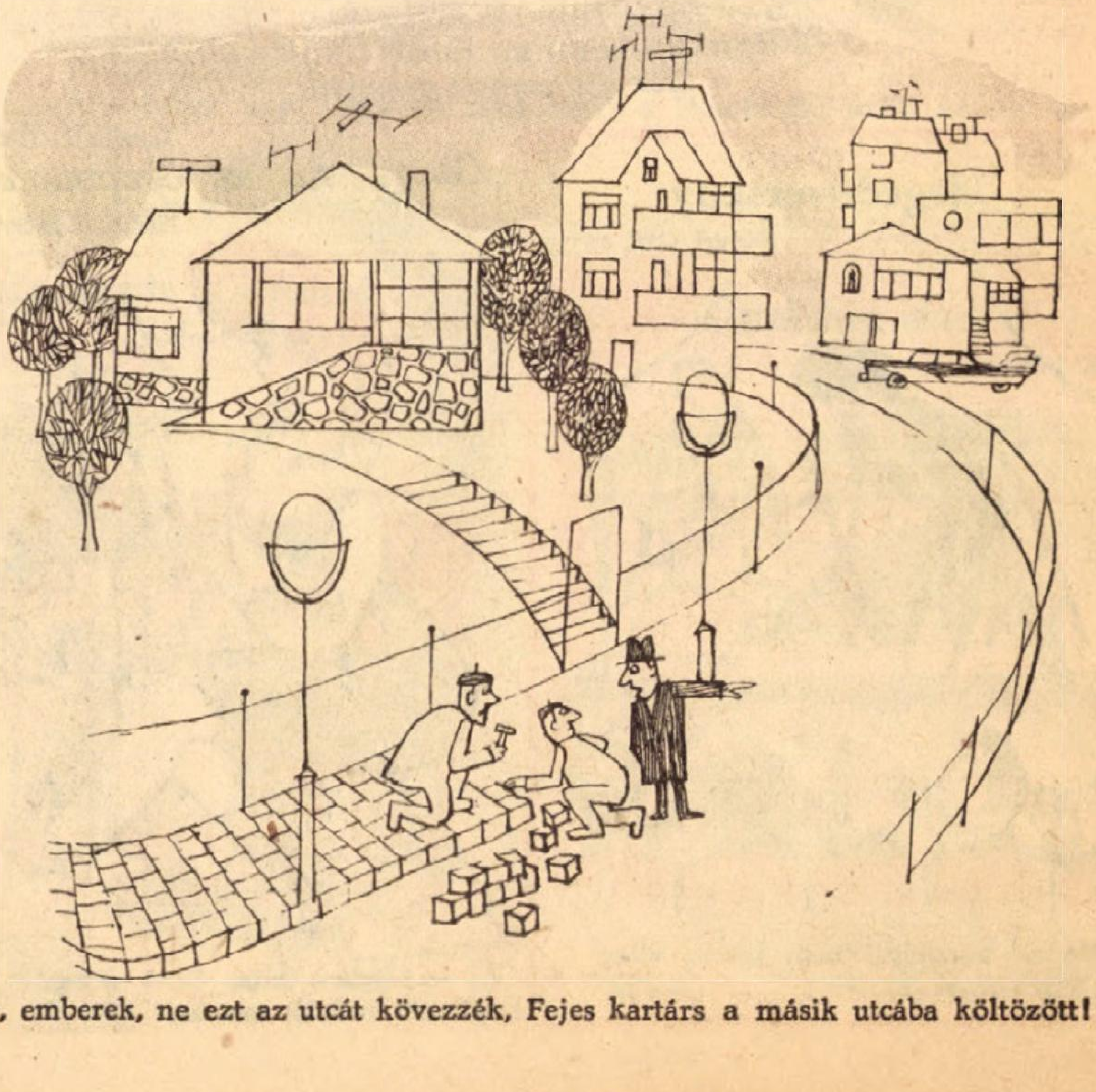

– Hé, emberek, ne ezt az utcát kövezzék, Fejes kartárs a másik utcába költözött!

Nem csak kenyérrel él az ember...

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

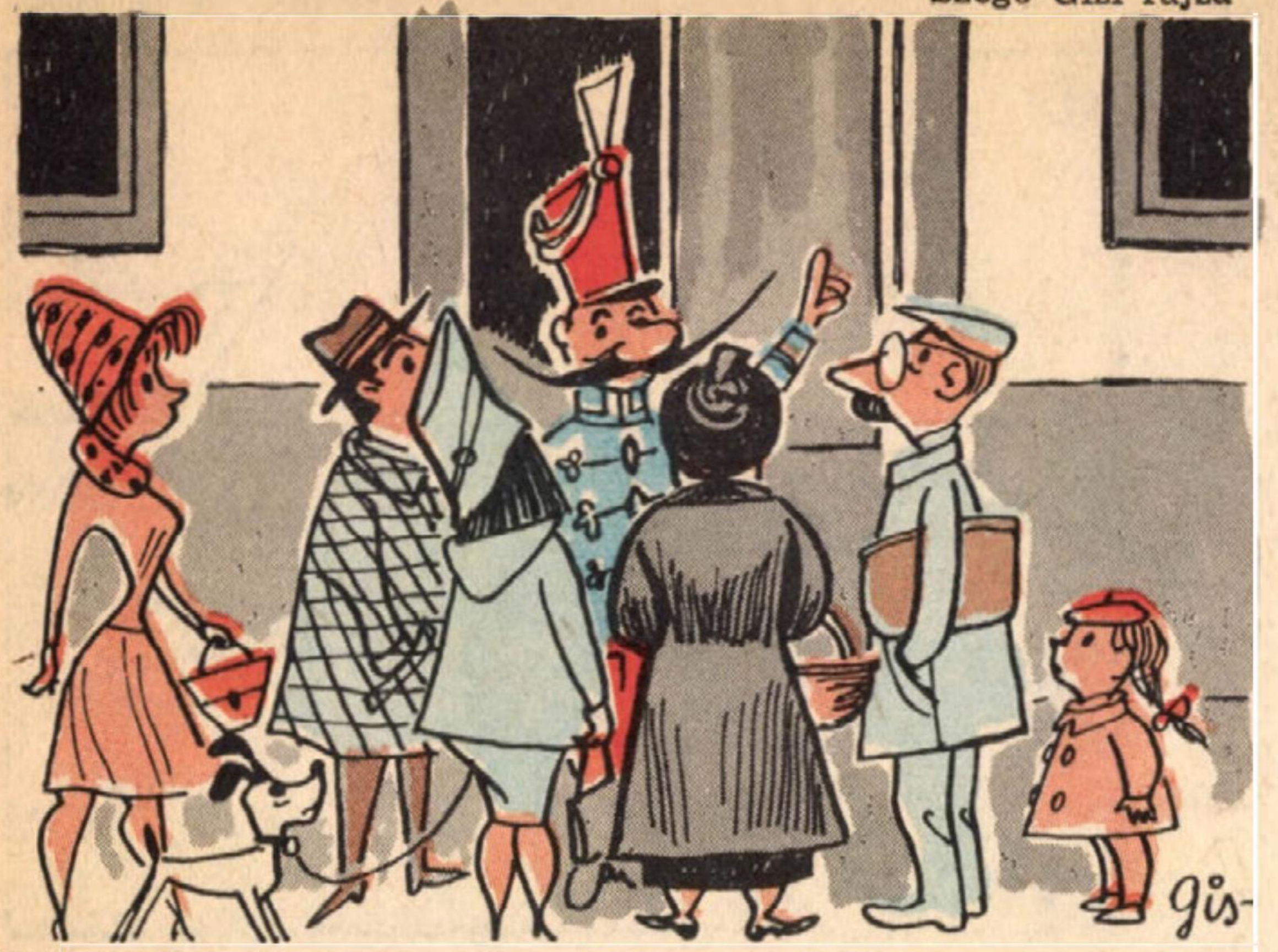

– Most jövök a könyvkiadótól! Fantasztikus terveik vannak! Kiadnak egy klasszikust harmincforintos és egy bűnügyi regényt háromforintos áron!

Nagy magyar ereklyék

Várnai György rajza

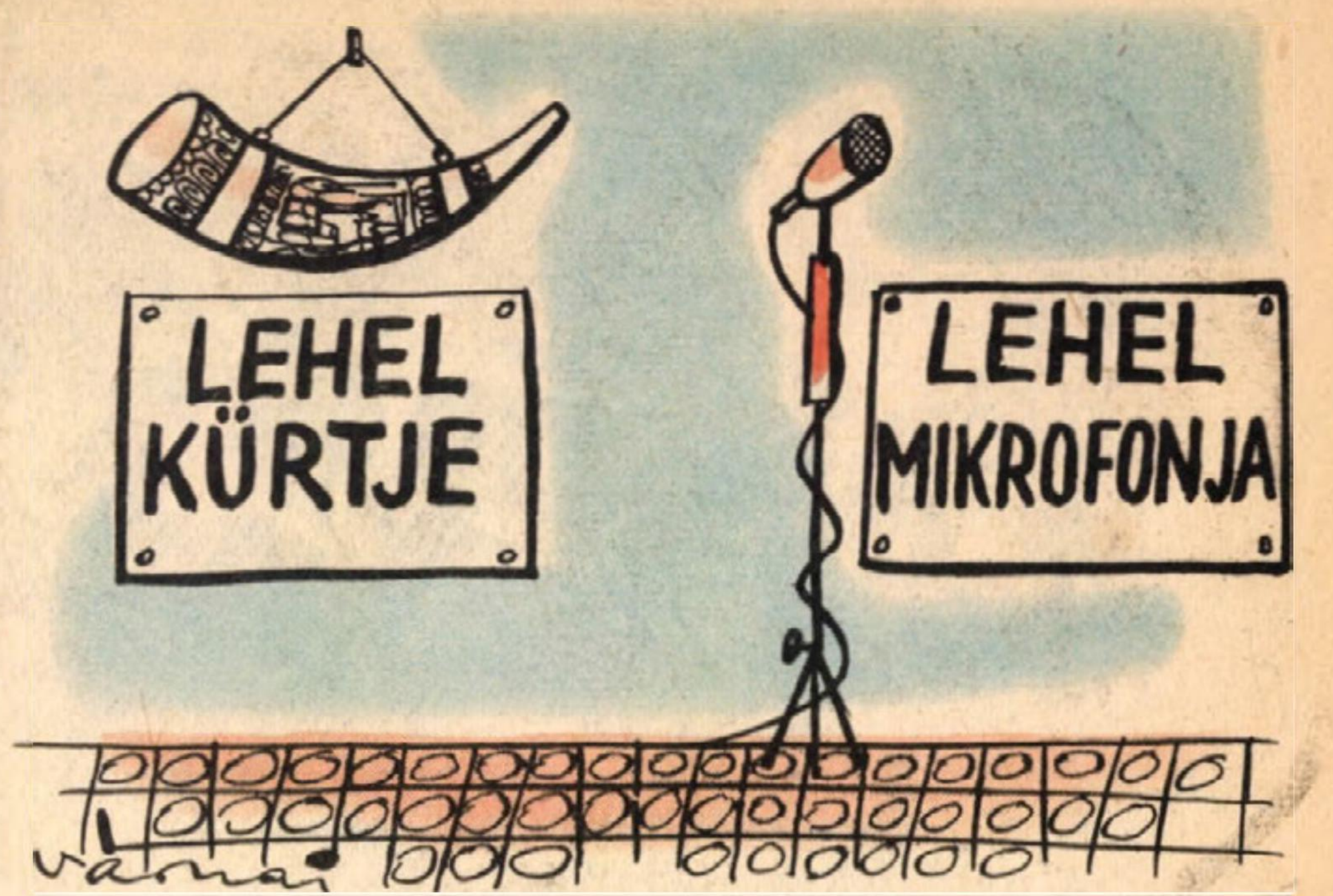
LEHEL KÜRTJE
LEHEL MIKROFONJA

Inkvizíció

Mészáros András rajza

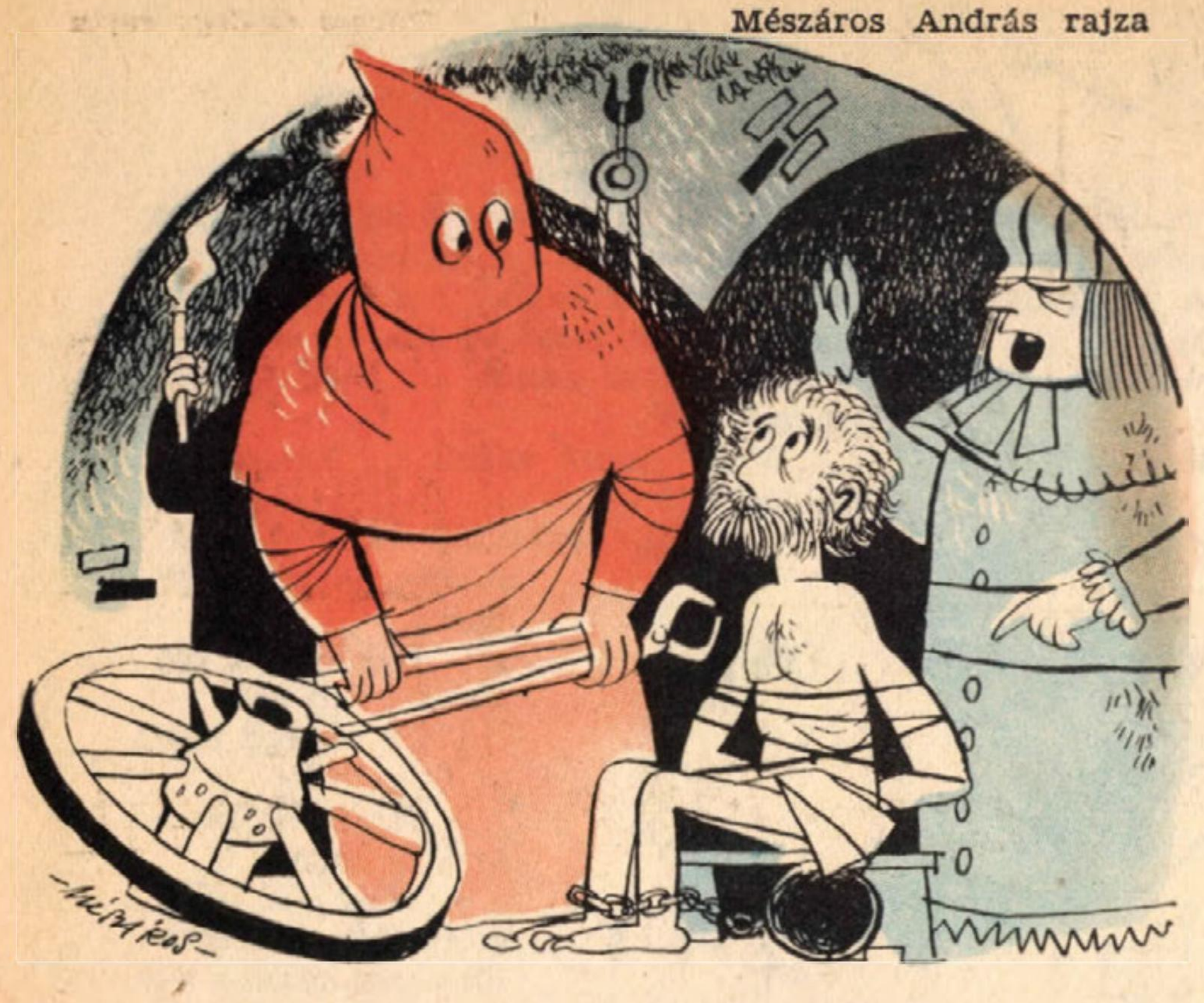

– Hóhér, ez nem vall! Most próbálkozzunk néhány magyar slágerral!

Szegény drámaíró

Szegő Gizi rajza

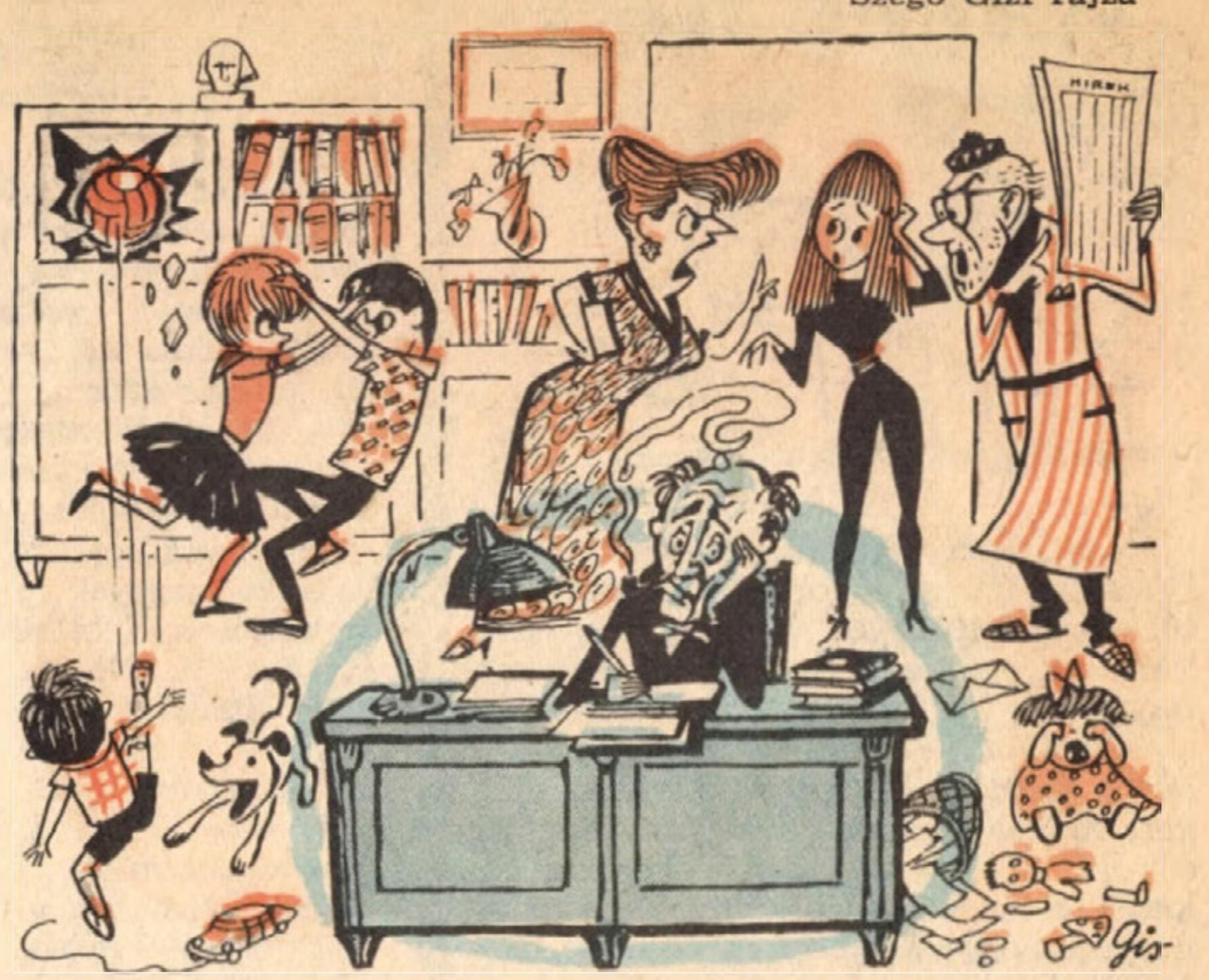

– Nincs egy fia konfliktusom sem!

A környezet hatása

Vasvári Anna rajza

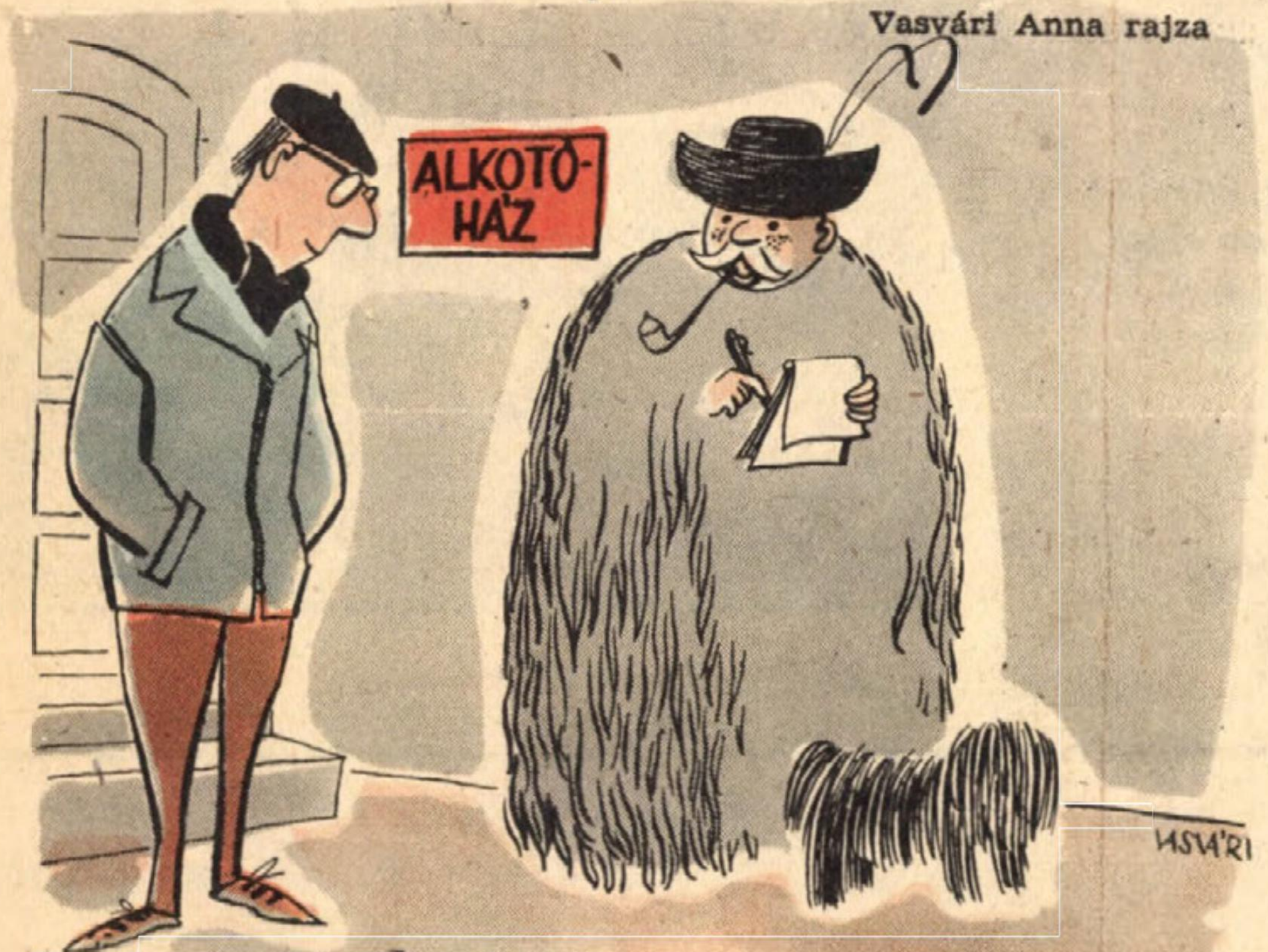

– Mit csinál itt, bácsi?
– Írok egy musical comedyt!

A szerző és a kritikusok

Szűr-Szabó József rajza

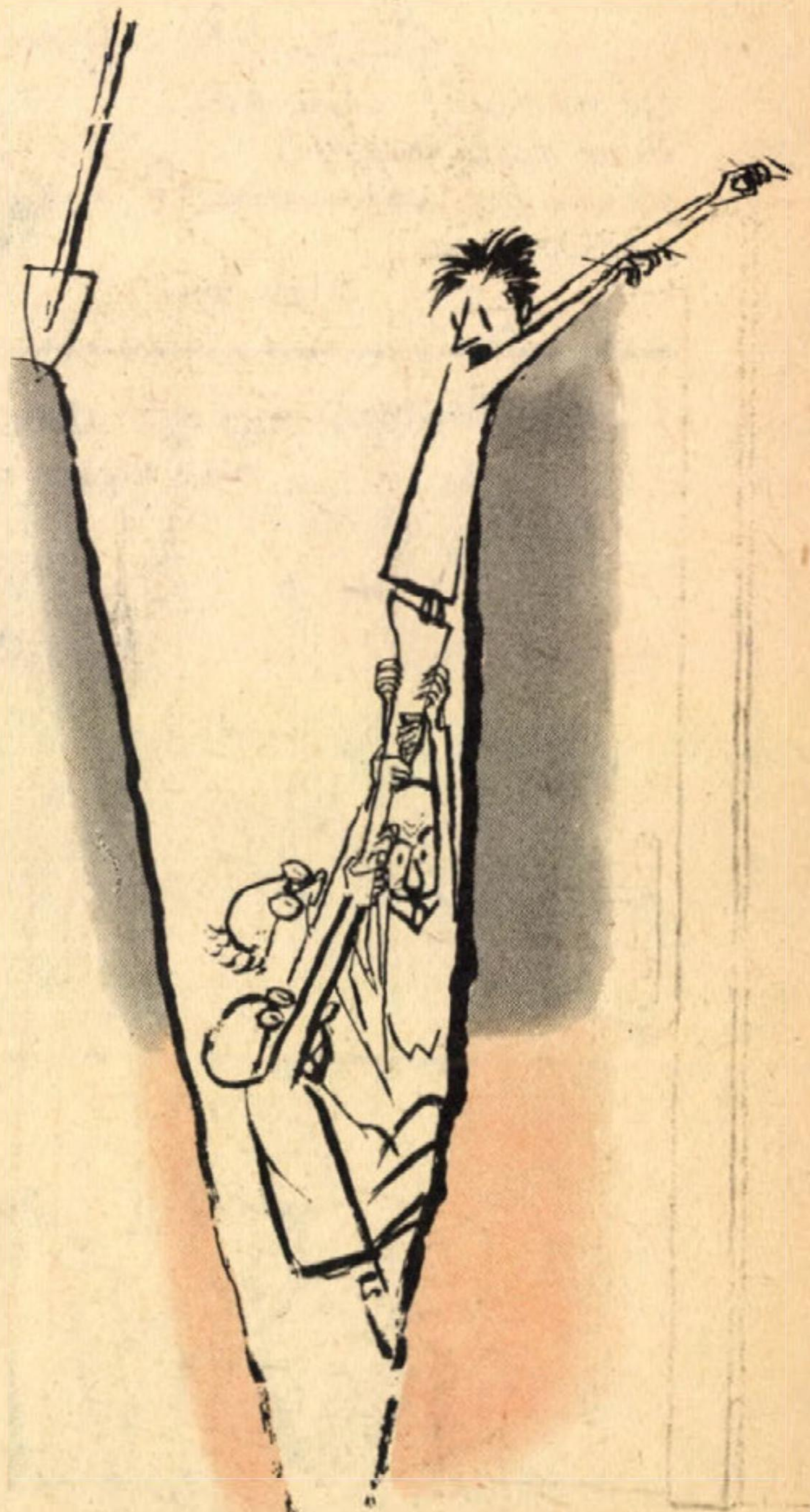

– Meddig húznak le?
– A sárga földig!

A tudás felemel...

Gerő Sándor rajza

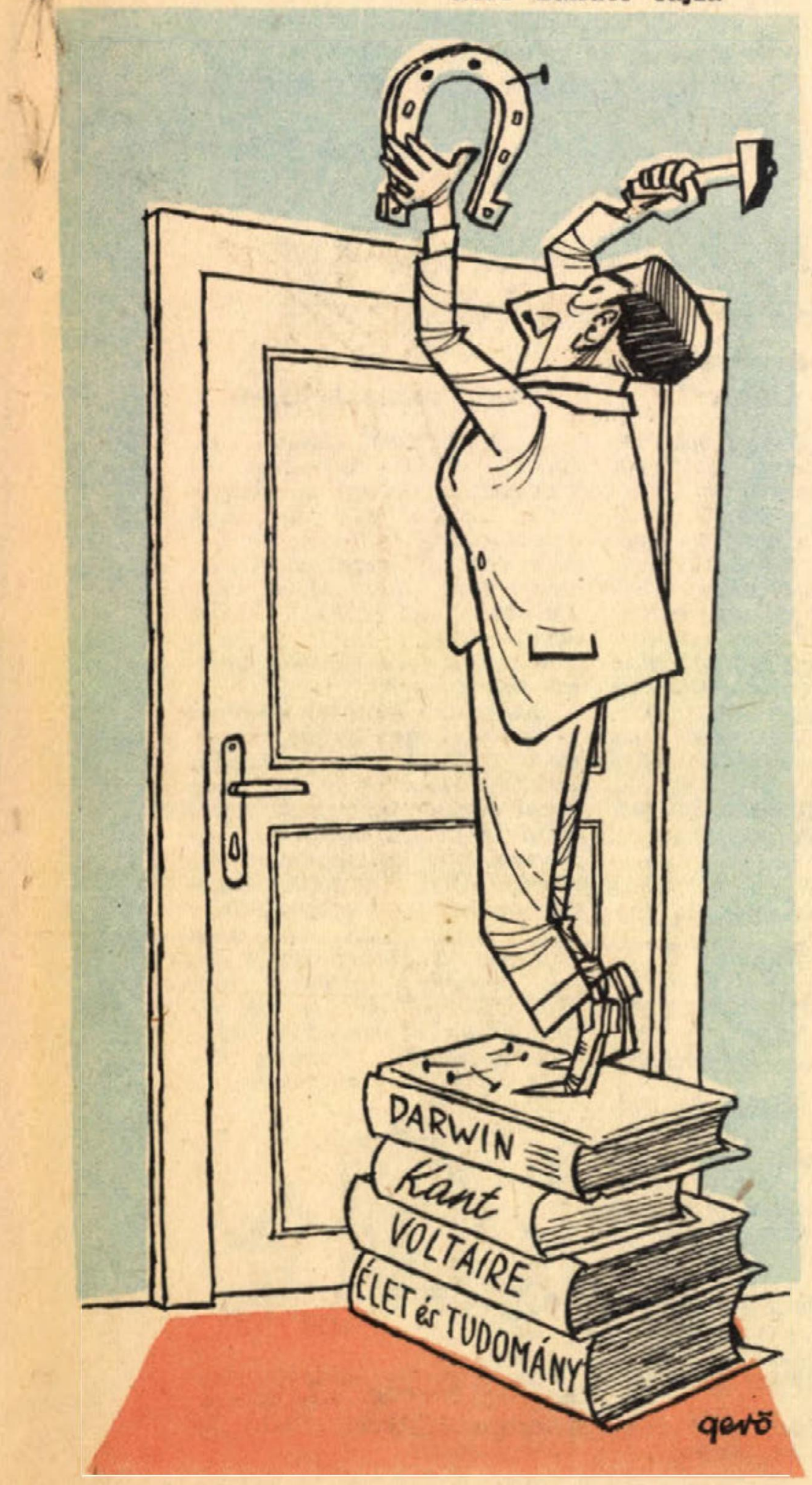
DARWIN
Kant
VOLTAIRE
ÉLET és TUDOMÁNY

Van új a nap alatt

Toncz Tibor rajza

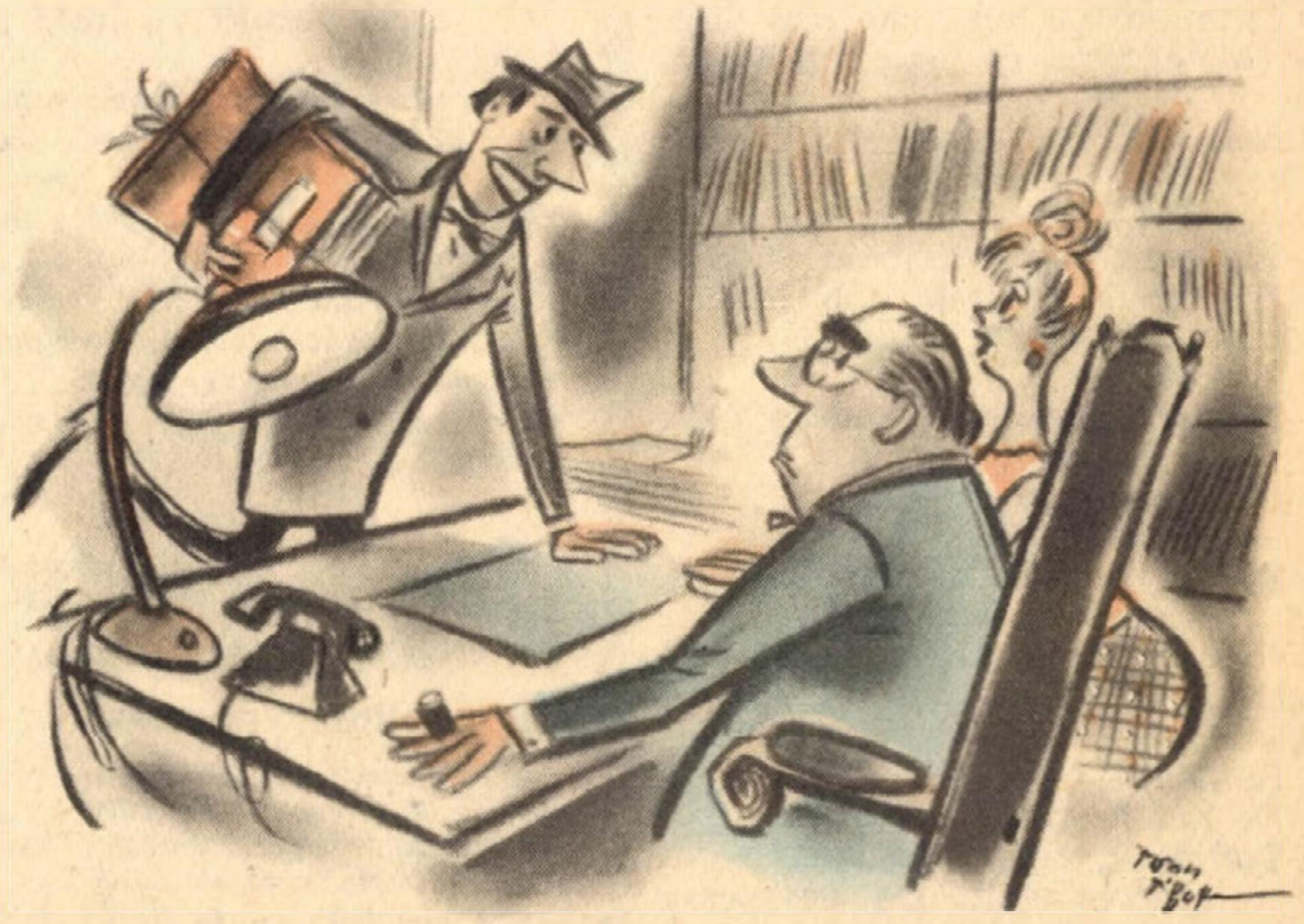

– Isteni tipp! Csináljuk meg filmre a Noszty fiú esetét a Tóth Marival!
– Hiszen most csináltuk meg!
– De most színesen!

Hegedűverseny

Szegő Gizi rajza

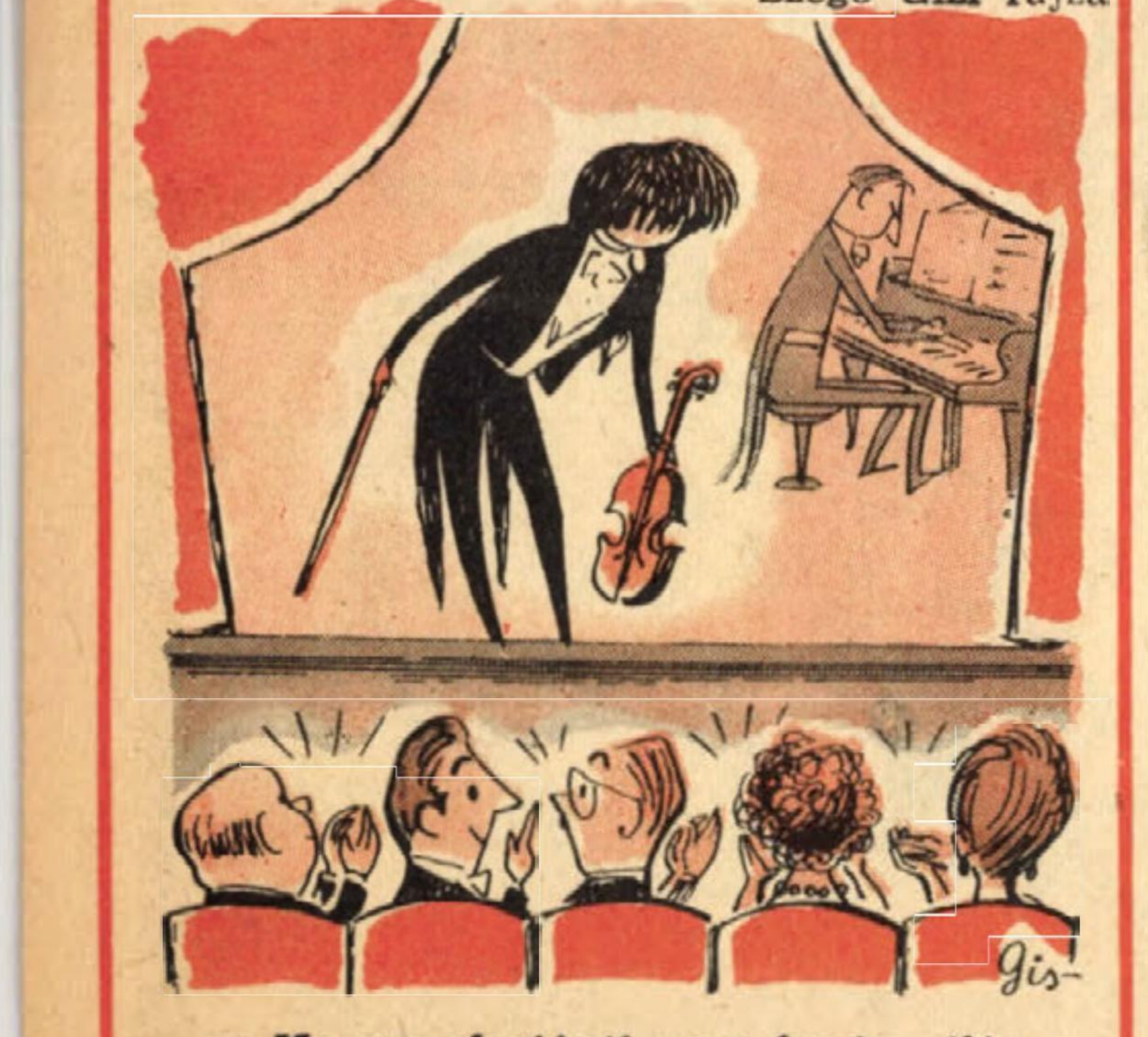

– Ha az adagiónál nem lassít, világcsúcs lett volna! ; ; ;

Giccsfestő az eszpresszóban

Erdei Sándor rajza

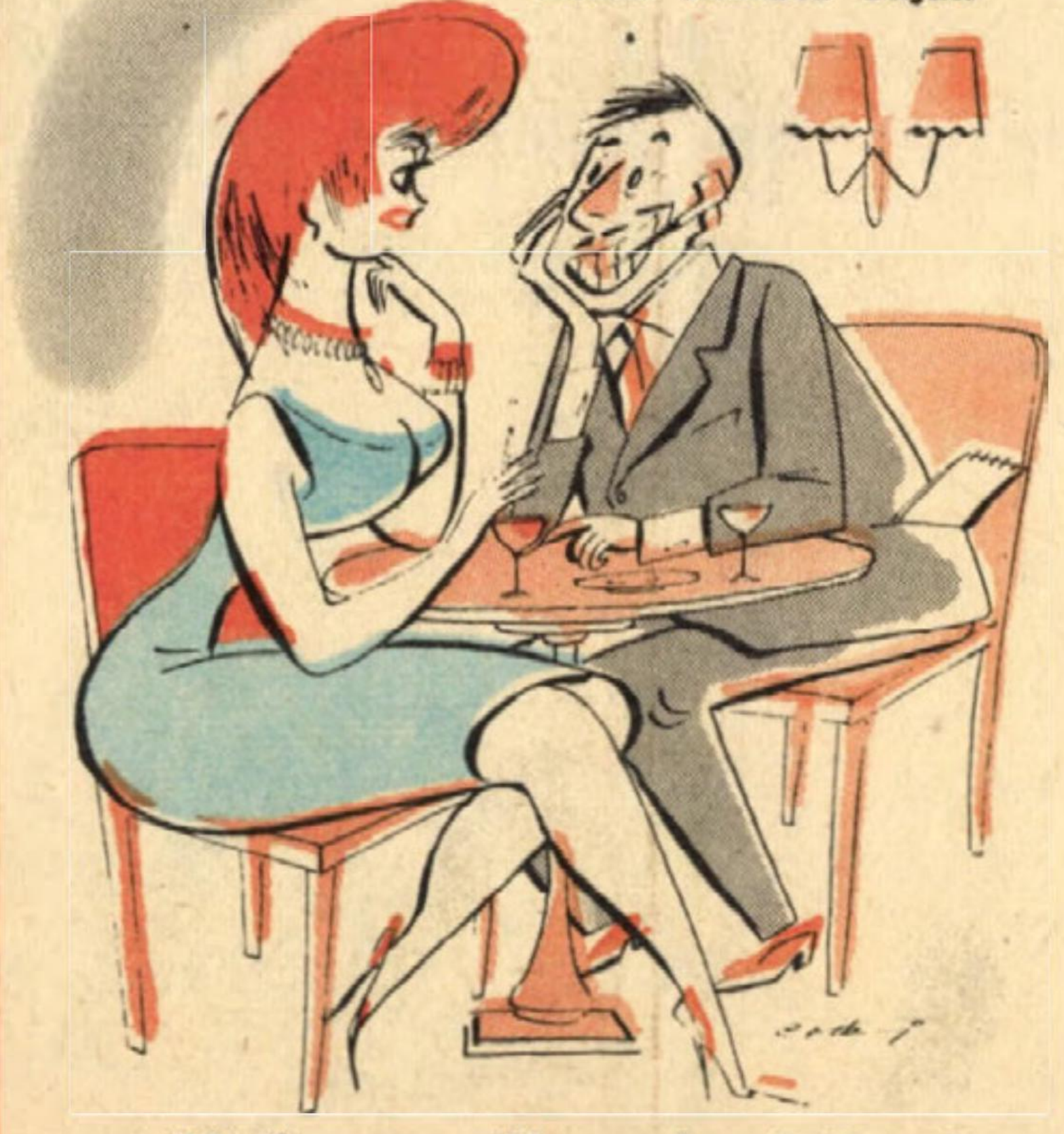

– Micike, nem ülne nekem? Remek giccset tudnék magáról alkotni!

Szigorított büntetés

Várnai György rajza

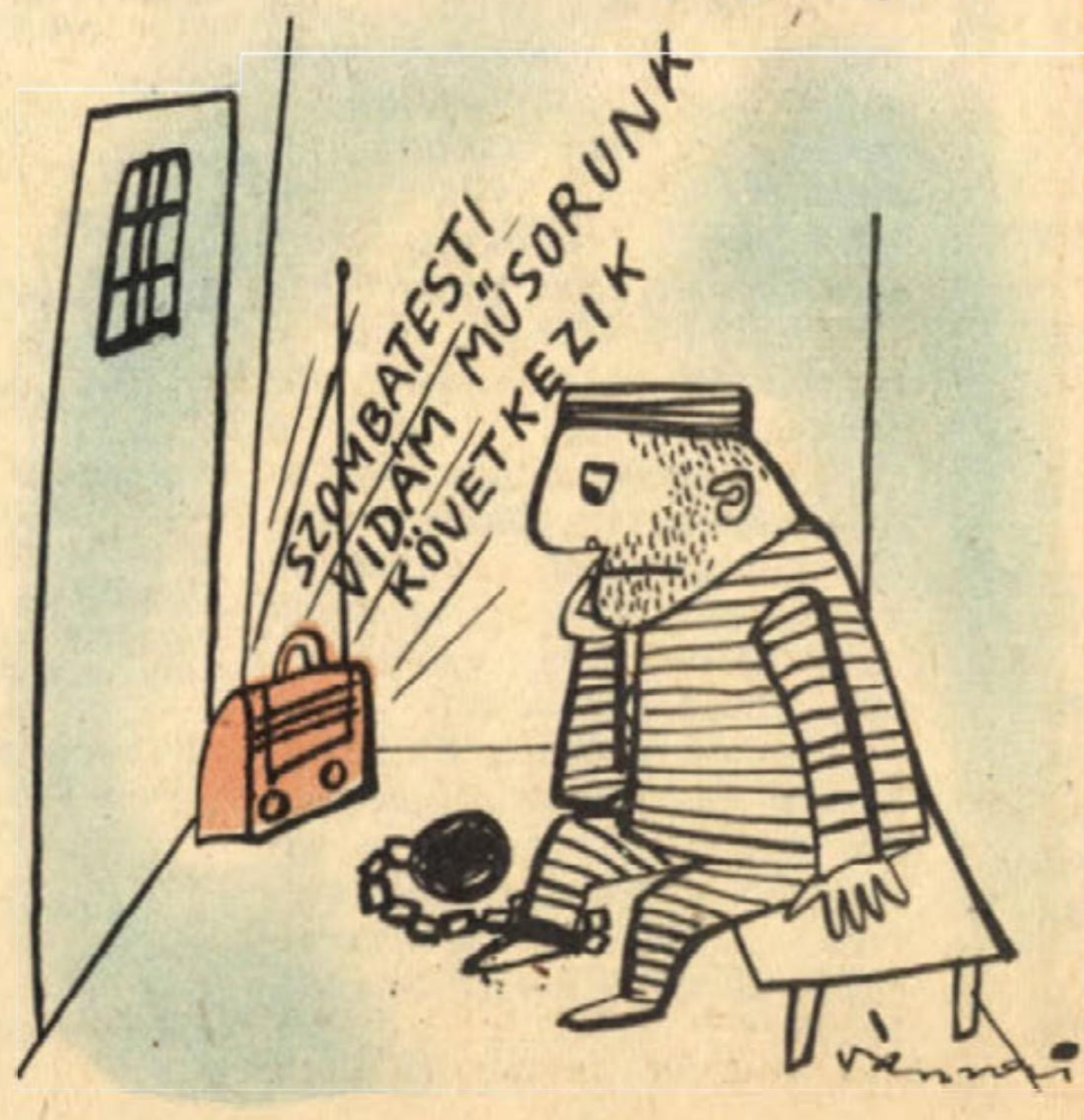
SZOMBATESTI VIDÁM MŰSORUNK KÖVETKEZIK

Unalmas darab

Mészáros András rajza

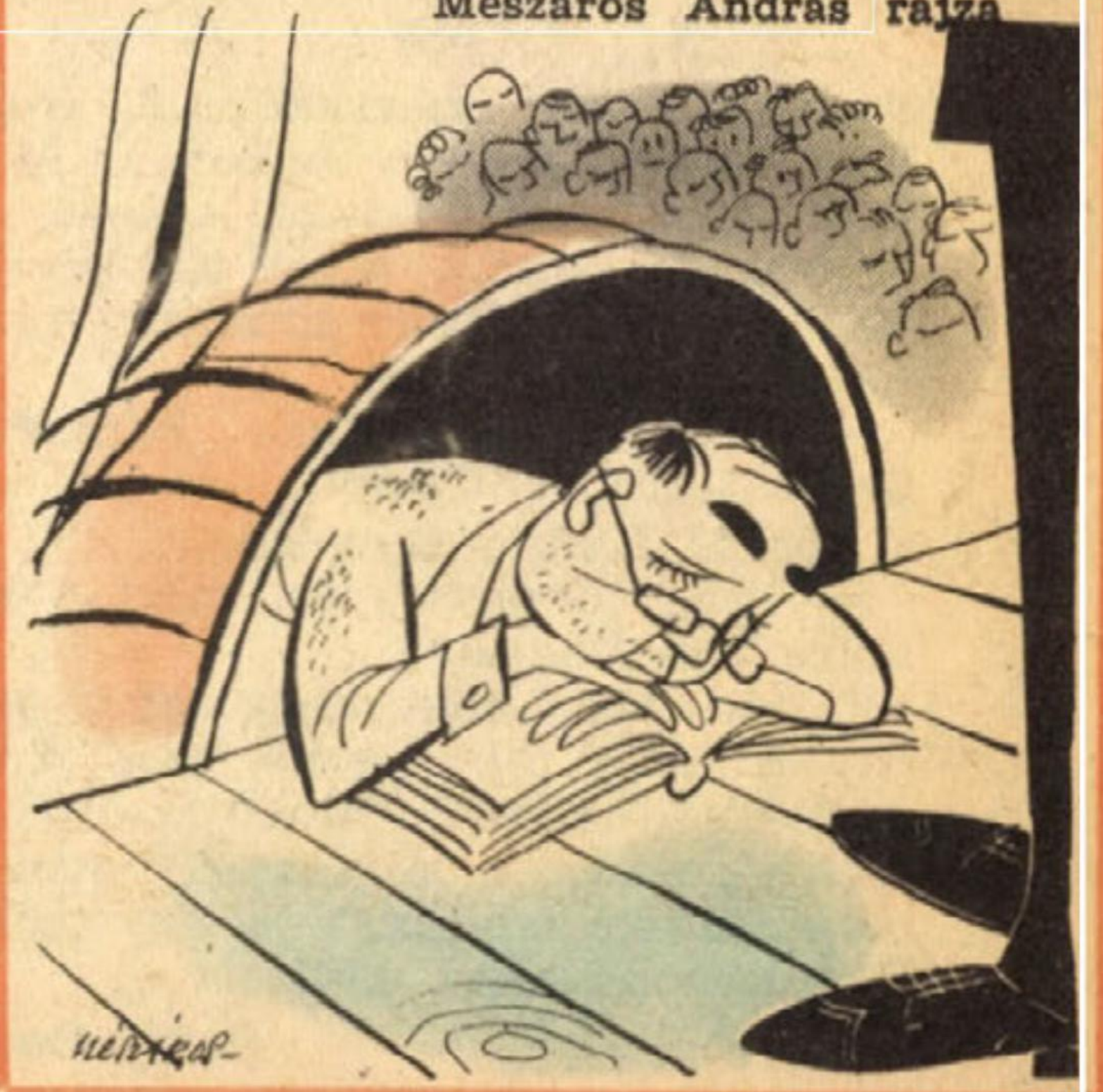

Csodálatos üdülés

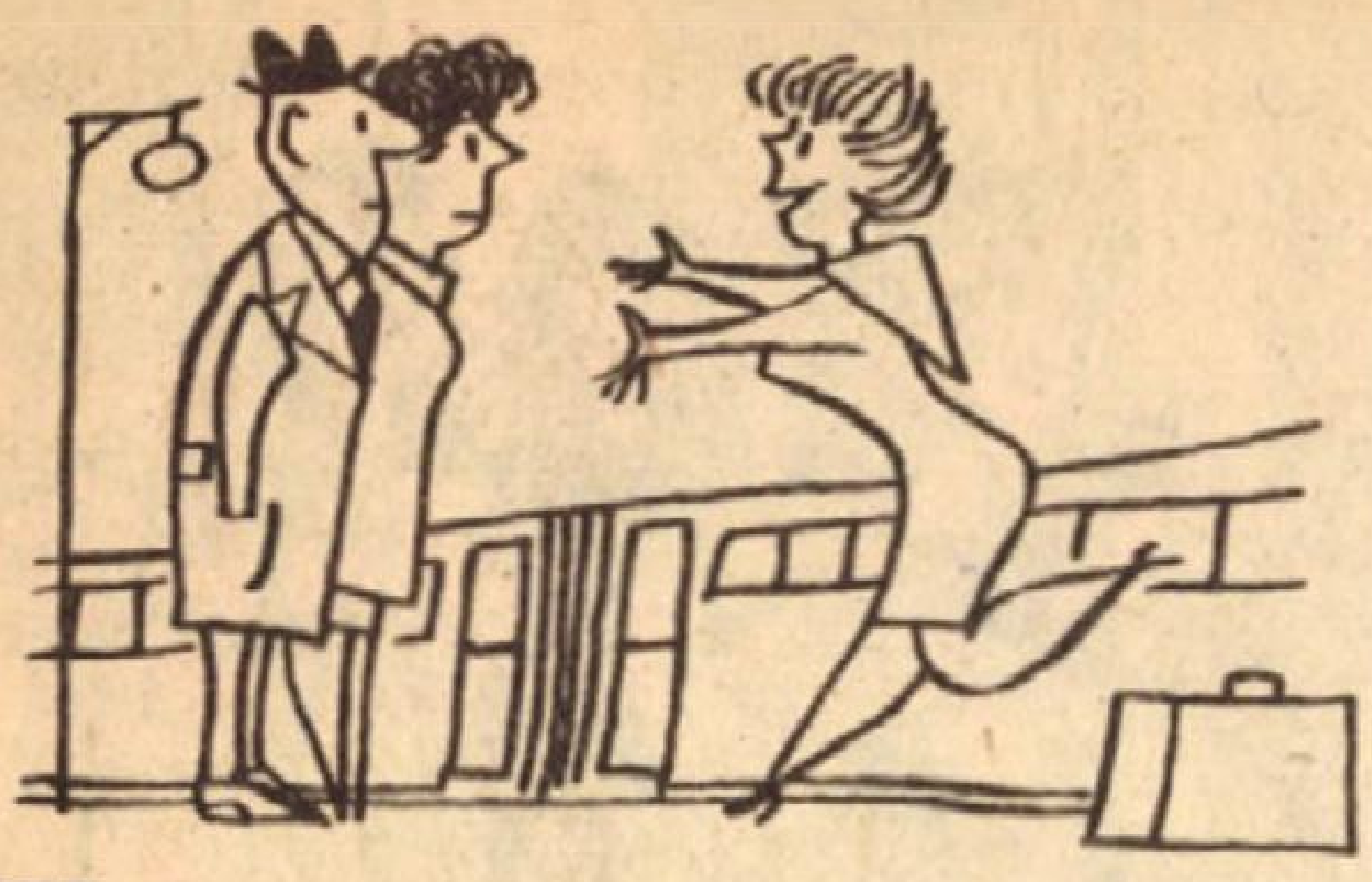

Késő őszi üdüléséről érkezik haza Rózsika. Húga, sógora várja szeretettel a Nyugatinál. Hideg van, szél van, az eső is szemereg jó néhány napja már, s így volt ez biztos ott is, az üdülőhelyen, hová Rózsikát egy hétre beutalták. Aggódtak érte eleget, tudták, milyen könnyen meghűl és érzékeny; nemcsak a szervezete, kedélye is. Már elképzelték, hogy milyen rosszkedvűen és letörve köszönti őket.

De most nagy az öröm és a csodálkozás: Rózsi ragyogó arccal lép le a vonat lépcsőjéről.

Aztán a nagy csókolózás közben megkérdik tőle:

— Édesem, hát jól érezted magad?

— Istenien! — lelkendezik a törékeny, kistermetű és nem túlságosan fiatal Rózsika.

Útban hazafelé faggatják, kérdezik, hogy volt, mint volt — ő meg mosolygósan felelget.

— Kellemes szobatársnőid voltak?

— Az egyik folyton köhögött, a másik horkolt egész éjszaka.

— A koszt?

— Nekem bizony túl zsíros volt.

— Kultúrműsor?

— Elég unalmas.

— És az idő?

— Hát arról jobb nem is beszélni. Esett, fújt egész héten át.

— Szóval, szegénykém, nem volt szórakozásod, rosszul aludtál, rosszul ettél, dideregtél és mégis . . .

— Remekül éreztem magam.

— De hát hogyan?

— Tudjátok, egész tegnapig, szerdáig rettenetes volt. De egyszerre minden megváltozott . . .

— Kiderült az idő?

— Dehogy derült.

— Jobban esett a koszt?

— Nem, az sem.

— A szobatársnőid . . . A társaság?

— Semmi, senki nem változott. Csak éppen . . .

Rózsika elpirult, majd akadozva és boldogan mesélte:

— Szóval . . . volt ott egy férfi. Az utolsó napon ismerkedtünk össze. Egy nagyon kedves ember . . . Megtetszettem neki. Elvált ember, de igazán, önhibáján kívül. És képzeljétek, amikor elbúcsúztunk . . . megkérte a kezemet.

— Ó, igazán?! Ilyen hamar . . . Gratulálunk, édesem! . . . és hol van a kérőd? Nem jött veled?

— Nem jöhetett még, mert ő két hétre van beutalva.

Csend lett. Lehet, hogy egyre gondoltak most mind a hárman. Arra, hogy az a kedves „önhibáján kívüli" férfiú nehogy a következő héten is megédesítse valakinek — egy másik Rózsikának — az üdülését . . .

Barát Endre

zsöllye 6a
II. sor
2

Átadó jegy

Bálint, mint gondos családfő, még tegnap sorban állt mozijegyért, hogy ma, szombaton este ne legyen gondjuk az eheti betevő szórakozásukra. Sajnos azonban feleségét váratlanul bent tartották munkahelyén.

– Te természetesen csak menj el – telefonálta a jó asszony –, mit is csinálhatnál, szegénykém, egyedül . . .

Így most egy felesleges jeggyel a zsebében száll le az autóbuszról. No de majd átadja valakinek – nem vész kárba a tíz forint, attól nem kell félni. Mindig sok az olyan ember, aki nem gondoskodik időben hétvégi programjáról – csak akkor kezd rohangálni kétségbeesetten mozitól moziig, amikor már körmére ég az unalom.

Igen, ezúttal is több tucat ember állja el a mozi bejáratához vezető utat, és több tucat torok kántálja:

– Jegyet veszek! . . . Átadó jegyet veszek! . . .

Annak a kövér férfinak semmi esetre sem adja a másik jegyet; az odabent minden bizonnyal lelökné karját a közös karfáról . . . Ez a sovány fiatalember viszont nápolyit eszik, így kéreget, tele szájjal – ennek sem adja, mert még félkiló van a zacskójában, s végig zörögné-ropogtatná az egész filmet . . . No ez a szemüveges bácsi már rokonszenves . . . Vagy . . .

Hát igen, az a csinos fiatal hölgy még rokonszenvesebb . . . Fitos orra van, ízlésesen rúzsozott szája. S a ragyogó két szép szemével most mintha éppen egyenesen ránézne, amint ezt mondja üde hangocskáján:

– Átadó jegyet veszek . . . Veszek átadó jegyet . . .

Beljebbhúzza pocakját, és bódult elszántsággal odamegy hozzá.

– Nekem van egy átadó jegyem – mondja remegő hangon.

– Egy? – kérdi az ifjú hölgy.

– Egy – válaszolja, és kecsegtetően hozzáteszi: – de a másikkal, amely melléje szól, én megyek be . . .

– Ó, de kár . . . Nekünk kettő kellene. Ugyanis a vőlegényemmel vagyok...

Szavait illusztrálni e pillanatban ott is terem egy szélesvállú, jóképű fiú.

Bálint elszégyelli magát; egyszerre eszébe jut felesége, aki szegény túlórázik – azalatt ő . . . Nem, ez nem volt szép dolog tőle . . .

Nézi a szomorúan álldogáló jegyespárt – és hirtelen fölbuzogván lelkében a tisztára mosakodás vágya: átadja nekik mindkét jegyét . . .

Azután az értük kapott húszforintossal megfordul, és csüggedten rákezdi:

– Jegyet veszek . . . Átadó jegyet veszek! . . .

Dunai Ferenc

Vannak egészen furcsa dolgok

Itt az olcsó csontváz!

A németországi Lauf városban egy csontvázkombinát kezdte meg működését. Plasztik csontvázakat állítanak elő iskolák, tudományos intézetek számára. A műanyag-csontvázak a megszólalásig hasonlítanak a valódi csontvázakhoz, s amellett nagy előnyük, hogy korlátlan mennyiségben gyárthatók, és hasonlíthatatlanul olcsóbbak, mint a természetben szabadon előforduló csontvázak. Sőt, a vállalat prospektusa szerint a plasztik-csontvázak sokkal tartósabbak, ellenállóbbak, mint az igazi csontvázak. Talán nincs messze az idő, amikor nemcsak oktatási célokra hoznak forgalomba csontvázakat, hanem ha valaki elégedetlen a saját csontvázával, tetszés szerint kicseréltetheti tartósabb, olcsóbb plasztik-csontvázra.

Miért nem alszik Charles Boyer?

Az idősebbek még jól emlékeznek Charles Boyerra, a kiváló francia filmszínészre, aki Napóleontól kezdve Pepé le Mokóig annyi felejthetetlen alakítással tette emlékezetessé hegyesorrú cipőjét és mélytüzű tekintetét. Az egykori szívtipró bonviván ma már 60 éves, s egy nyilatkozatában elmondotta, hogy körülbelül 25 éve nem tud aludni. Ha éjszakánként néha egy-két órát alszik, akkor már álomszuszéknak érzi magát. Fogalma sincs, hogy miért nem tud aludni. Már mindent megpróbált, altatóktól kezdve a hideg fürdőkig, de semmi sem használt. Egyszer egy orvos megkérdezte tőle:

– Milyen a magánélete, művész úr?

– A lehető legnyugodtabb, legkiegyensúlyozottabb – válaszolt Boyer.

Az orvos széttárta a karjait:

— Hát akkor? Mit akar éjszakánként kipihenni?

Ősök nagy választékban

A „New York Herald Tribune" egyik cikkében olvashattuk, hogy az egyik New York-i cég nemcsak őskutatással foglalkozik, hanem ősteremtéssel is. A hirdetés így szól: „Miért nem kutatja fel előkelő őseit Angliában? S ha ilyen nem lenne, mi készségesen szolgálunk önnek!"

Már olcsó pénzért egészen jó ősöket lehet kapni, a rangosabb ősök persze drágábbak, de megérik. Bárói vagy lordi leszármazottnak lenni nem is drága mulatság. Az persze már költségesebb, ha valaki VIII. Henrik vagy Shakespeare leszármazottja akar lenni. Van, aki nem sajnálja a pénzt az ilyen és ehhez hasonló igényes felmenőkért. Brooklynban főleg a legendás kalózok kelendők. Nemrég derült ki egy clevelandi cipészről és egy zöldségkereskedőről, hogy rokonok. Mindkettő Robin Hood leszármazottja.

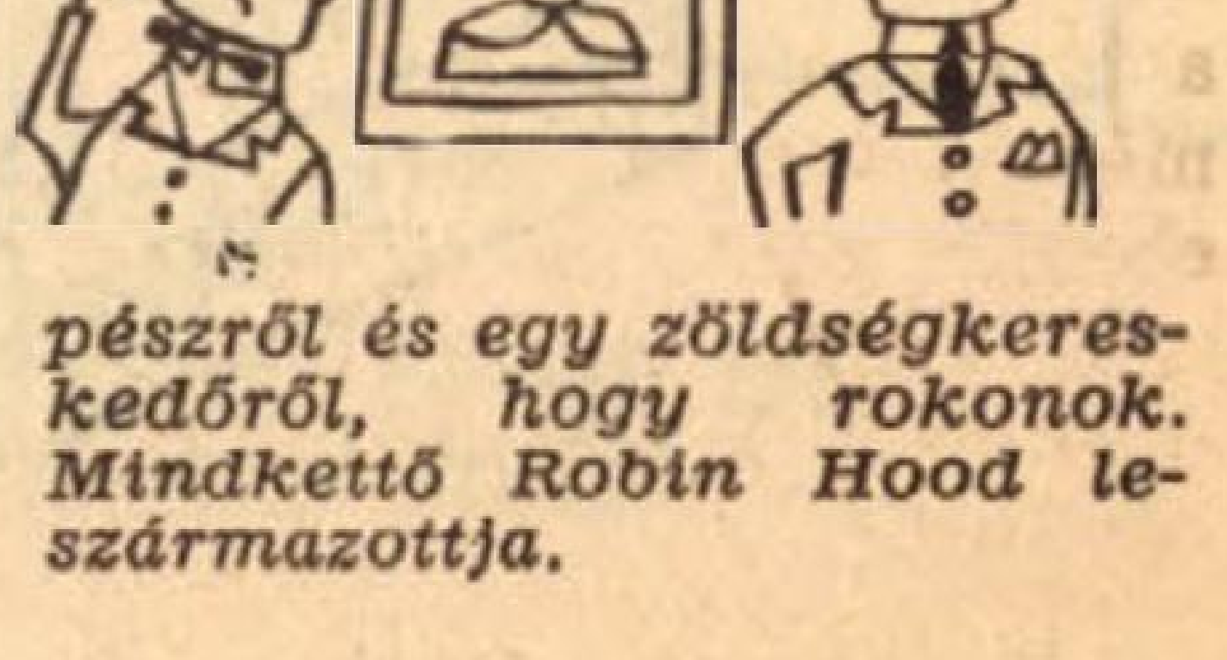

Tanulságos film

Gizike sietett a randevúra, hogy el ne késsen. Mert Frédi mérnök volt, s az első komoly férfi Gizike életében, aki randevút kért tőle. Útközben azon gondolkodott, hová menjenek majd, hogy Frédi lássa: Gizike nem gyerek már, hanem felnőtt leány, akit már feleségül is lehet venni. S úgy gondolta ezért, hogy együttlétük színhelyére nem cukrászdát fog javasolni, hanem kocsmát.

Frédi elégedetten füttyentett Gizike javaslatára, s alaposabban szemügyre vette Gizikét. Jobb, mint gondoltam – gondolta –, nem is olyan kislány, mint amilyennek a külseje mutatja. Kevesebb lesz vele a vesződség.

Mindjárt likőrt hozatott Gizikének, hevesen udvarolt és Gizike borzongott a felnőtt randevú gyönyörűségétől.

Több likőr után Frédi a tárgyra tért, s meghívta Gizikét titkos legénylakására, elárulva azt is, hogy reggelig ráér, mert a felesége úgy tudja, hogy vidékre utazott. Ettől pedig Gizike úgy érezte, hogy reászakad az égbolt, mert sejtelme sem volt arról, hogy Frédi nős.

Frédi ezalatt átkozta magát ügyetlenségéért. Ám Gizike csalódott volt és hajthatatlan. Fizettek hát, s mentek, de mert mindkettőjük előtt programnélküli este állt még, beültek egy moziba, mely a kocsma mellett volt, s éppen új filmet mutatott be.

*

„A jól borotvált métely" volt a film címe, tizenhat éven felülieknek. A nézőtér elsötétedett, s Frédi gépiesen megkereste Gizike kezét, de a leány elhúzta tőle, s a férfi ezekután teljes figyelmét a filmre fordította.

A vásznon elegáns ebédlő képe jelent meg, ebédjét fogyasztó házaspárral. Majd a férfi autóba szállt és egy másik ház elé hajtott.

Itt volt titkos legénylakása, hová buja szépség lépett be és a férfi karjába hullt. Majd ismét váltott a kép: ismét az ebédlőt mutatta, hová a férfi este visszatért és cinikus hidegvérrel kezetcsókolt a feleségének.

Frédi enyhe bosszúsággal figyelte a film menetét. Már tisztában volt az egész konfliktussal, s a várható erkölcsi tanulságokkal, mintha csak Gizike számára találták volna ki az egész filmet, a nap megkoronázására.

A vásznon közben egy egészen fiatal, tisztalelkű kislány jelent meg, amint az utcán sietett végig, s a züllött, cinikus férfi felfigyelt reá. Utána szegődött, egy néptelen helyen durván rátámadt és az ajkába harapott.

Gizike, aki a film első kockájától szorongó aggodalommal figyelte a fejleményeket, s különösen a fiatal lány sorsát, a sötét nézőtéren egyszerre védtelennek érezte magát, gyengének és kiszolgáltatottnak, akár azt a szegényt ott a vásznon és védelmet keresőn Frédihez húzódott. Amikor pedig az erőszakos filmférfi premierplánban harapott a lány ajkába, Gizike gyorsan megkereste Frédi kezét és szorítani kezdte. Frédi meglepődve fogadta Gizike közeledését, minden esetre simogatni kezdte Gizike kezét és ő egy pillanatra hálásan nézett reá.

De a filmben váratlan dolog történt: a cinikus férfi térdrevetette magát a bántalmazott leány előtt, esküdözve, hogy halálos szerelemmel lesi a lányt, s vagy ő lesz a felesége, vagy senki. És a gyanútlan lányt legénylakására csalta!

Gizike borzongott az izgalomtól. Igen, ilyen egy védtelen lány sorsa – érezte egész fájdalmasságában a történetet és reszketve várta a percet, mikor a hitvány férfi erőszakoskodni fog a lánnyal. Érthető – villant fel Gizikében egy pillanatra –, hogy a szegény lány semmit sem sejt, hiszen külsőre nagyon rokonszenves a cinikus férfit alakító színész. És a szerep szerint az állása is úriemberre vallana, hiszen mérnököt alakít.

De már a legénylakásra ugrott a film és Gizike úgy felkészült a várható erőszakoskodásra, mintha csak neki kellene majd ellenállni. De hát elképzelhető-e, hogy egy ilyen gyenge, védtelen lány ellenállhat a durva csábítónak? Nem sok reménnyel nézett Gizike a jelenet elé.

Közben a lelkiismeretlen férfi otthon mégegyszer kezetcsókolt a feleségének és már ott is termett a legénylakásán. Csókolgatni kezdte a megtévesztett lányt és Gizike észre sem vette, hogy a vállát a Frédiéhez feszíti.

És megindult a harc! A felcsalt leány ellenállása egyre fogyott, a feje hátracsuklott, a cinikus férfi egyre mohóbban ölelgette, s azután . . .

Azután pedig Gizike is olyan gyenge lett, de olyan gyenge, hogy Frédi vállára hajtotta a fejét és megadta magát a sorsának. Mert hogyan is tudná ő, Gizike, megakadályozni azt, amire még egy filmszínésznő sem képes? Reszketve fogadta Frédi csókját és nem is nagyon tudta tovább figyelni a szegény, félrevezetett lány történetét.

Frédi pedig, miközben egy taxi a mozi után legénylakására vitte Gizikével, egy pillanatig eltűnődött azon, hogy mégiscsak van a filmeknek eredményes és kielégítő erkölcsi tanulsága.

Somogyi Pál

Haza kell menniök az amerikai katonafeleségeknek Európából

Szűr-Szabó József rajza

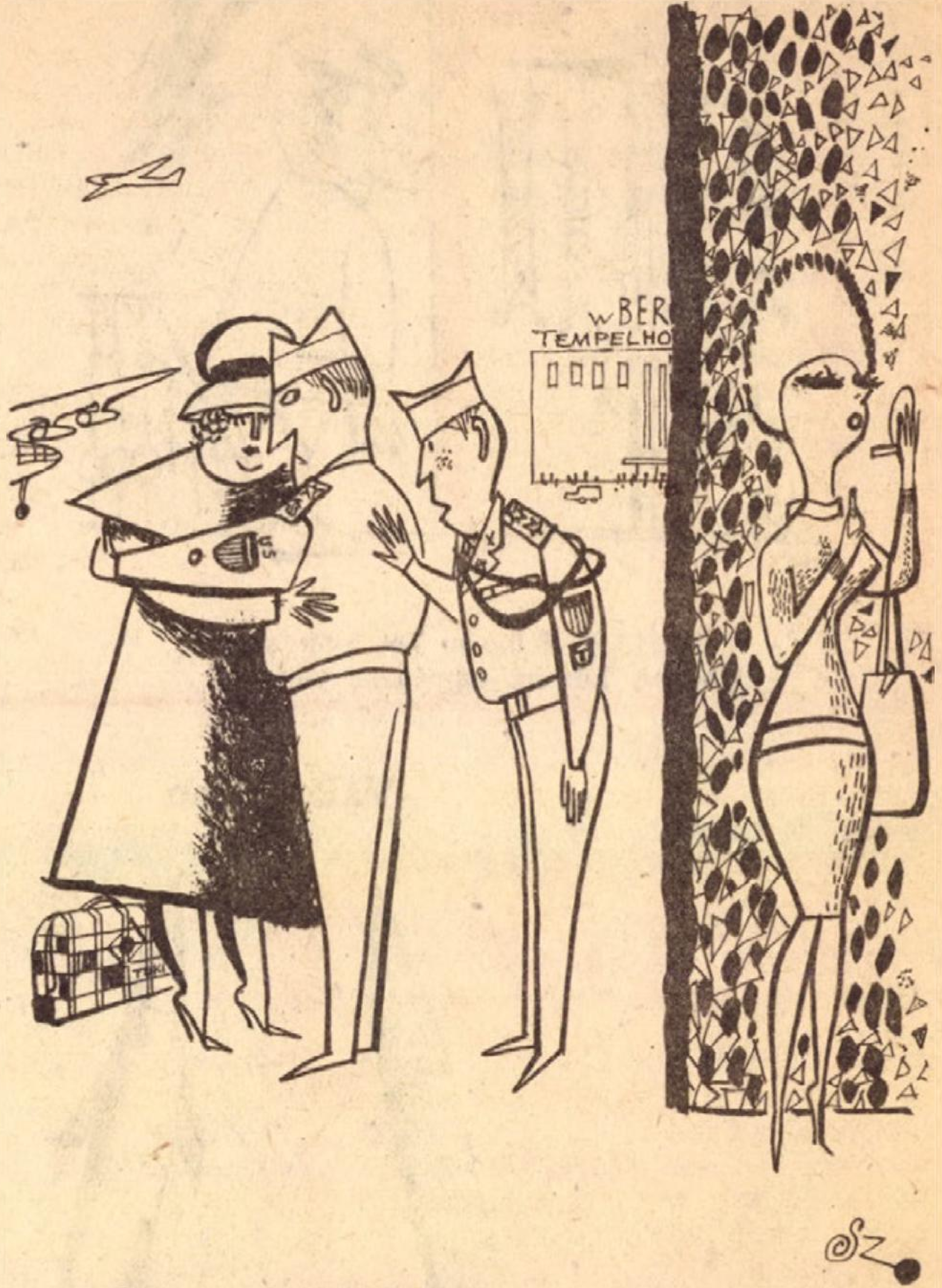

– Siessen a búcsúval, őrnagy úr, várja a szolgálat!

Hiába, lovasnemzet vagyunk!

Erdei Sándor rajza

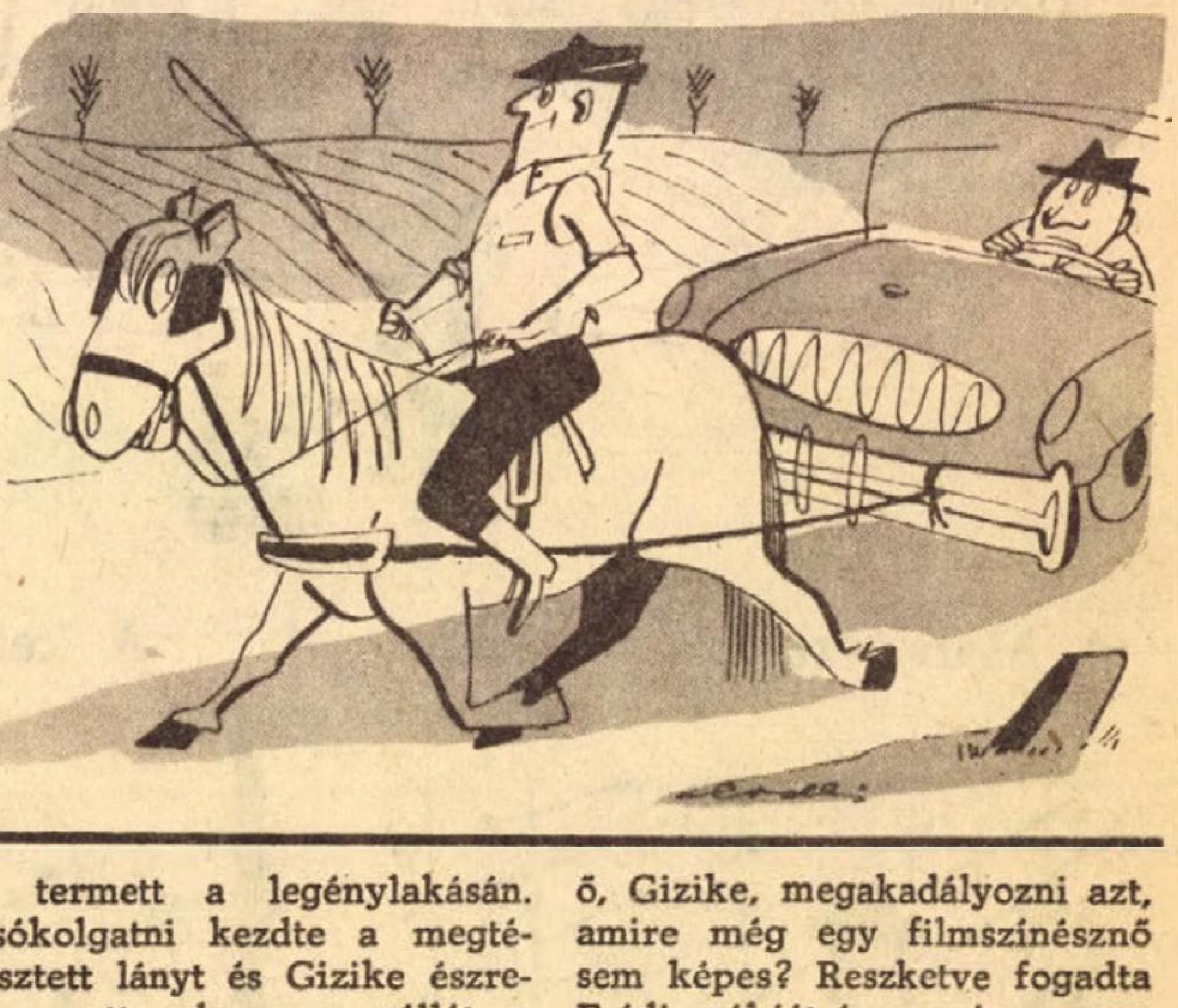

Pihent munkaerő

Takács Zoltán rajza

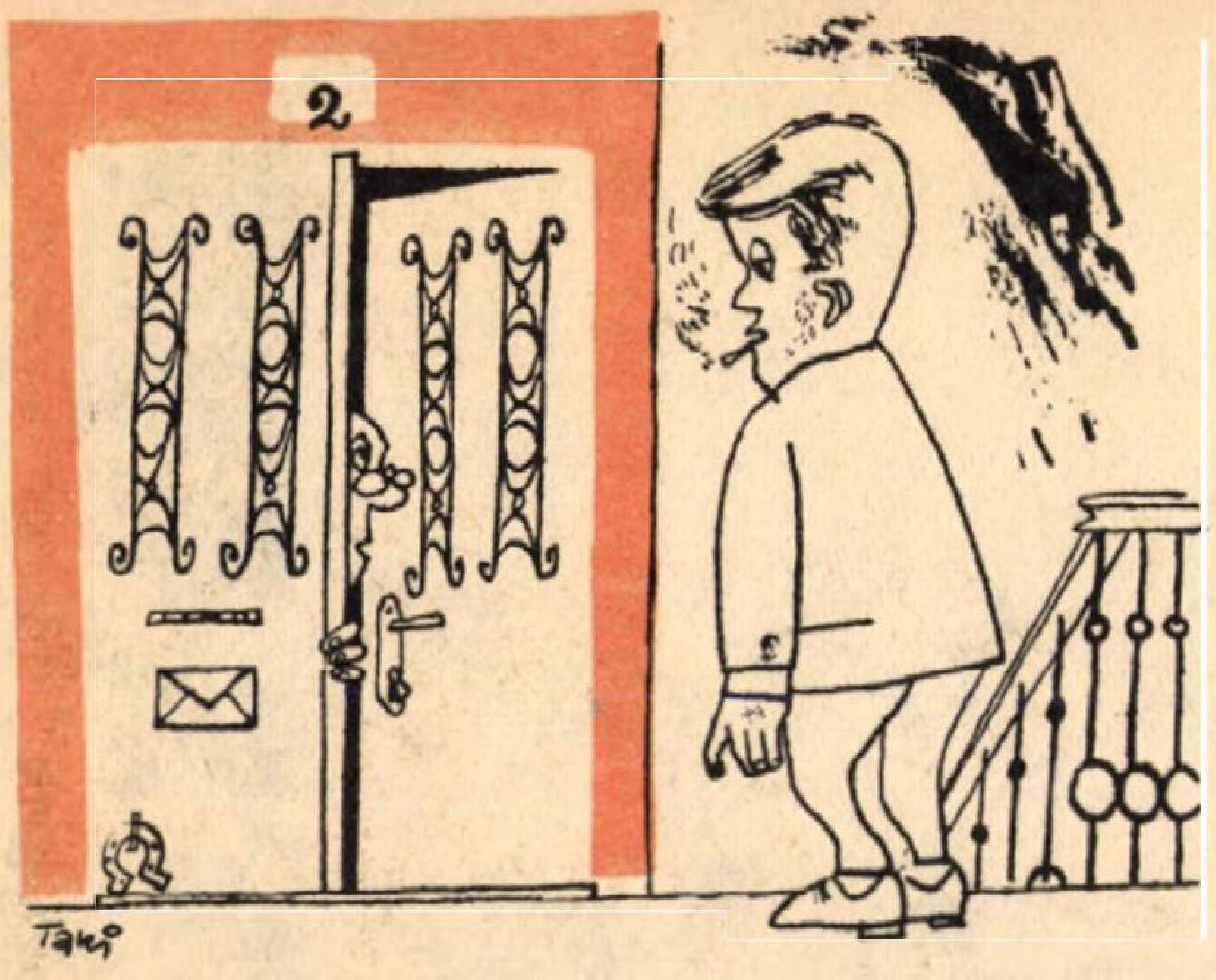

– Volna ideje felhozni két zsák szenet?
– Hogyne, kérem, táppénzen vagyok!

Nevelés

Toncz Tibor rajza

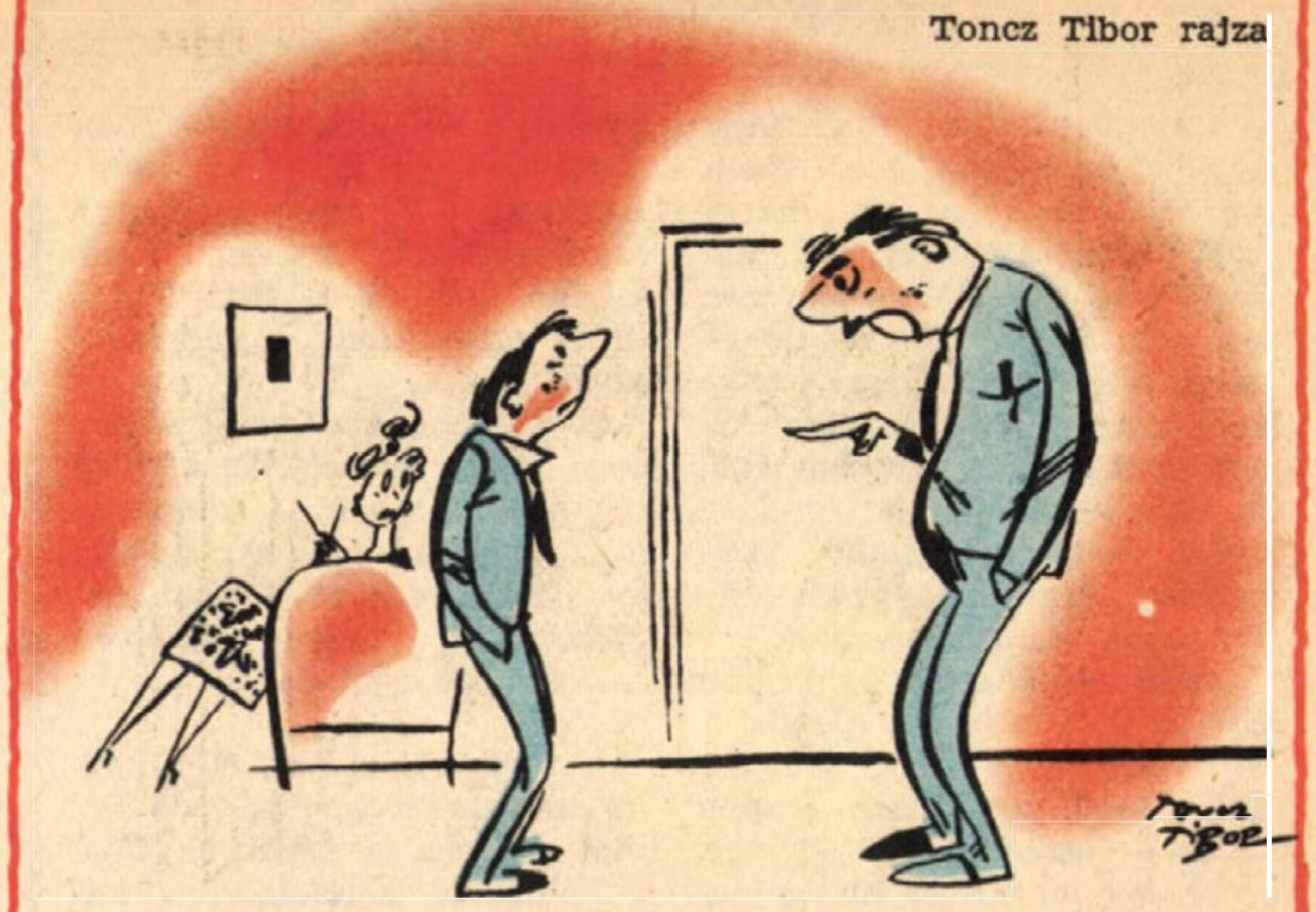

– Fiam, húzd ki magad!

Válaszúton

Hegedűs István rajza

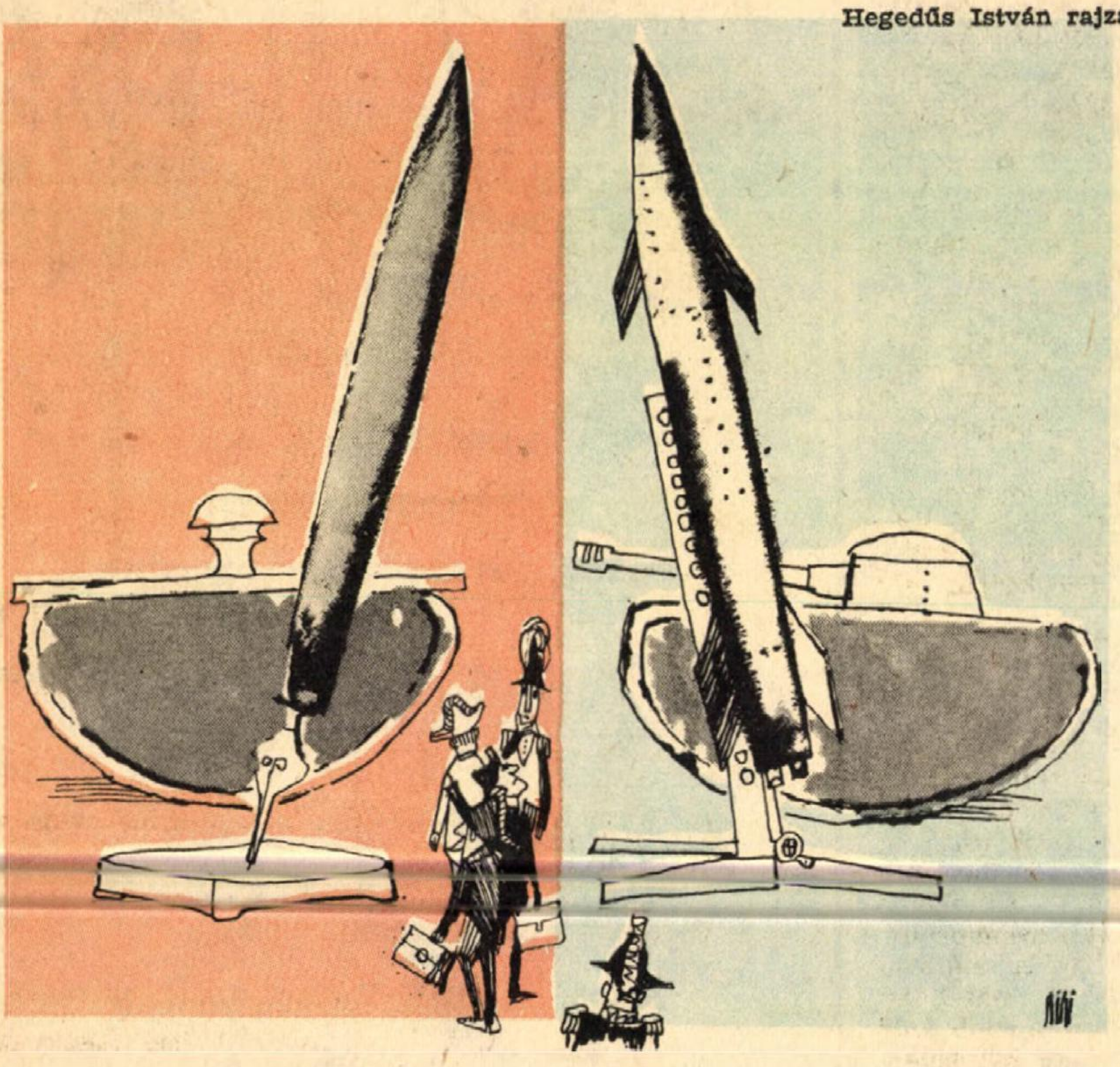

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Borbásné a konyhaajtóban ül és szokatlan gyorsasággal harisnyát köt. A szomszédasszony megkérdezi tőle:

– Mondja csak, kedves Borbásné, miért köti olyan szörnyű gyorsan azt a harisnyát?

– Azért – feleli Borbásné –, mert a pamut már fogytán van, és szeretnék elkészülni, mielőtt elfogy.

A Marx téri lakás-börzén

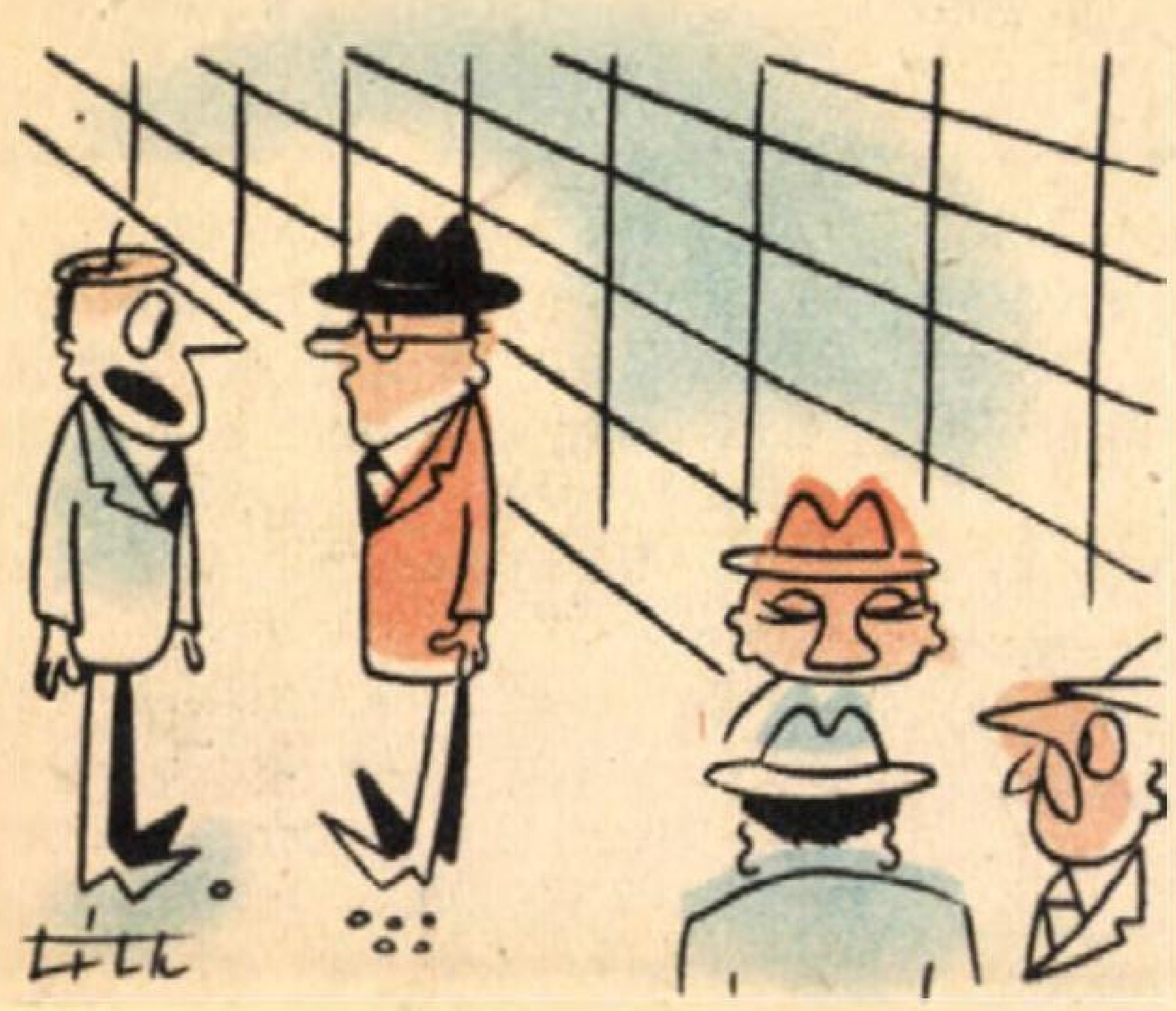

– Szóval disznóól is van?
– Hogyne, kérem! Az egész lakás az!

A kellő pillanat

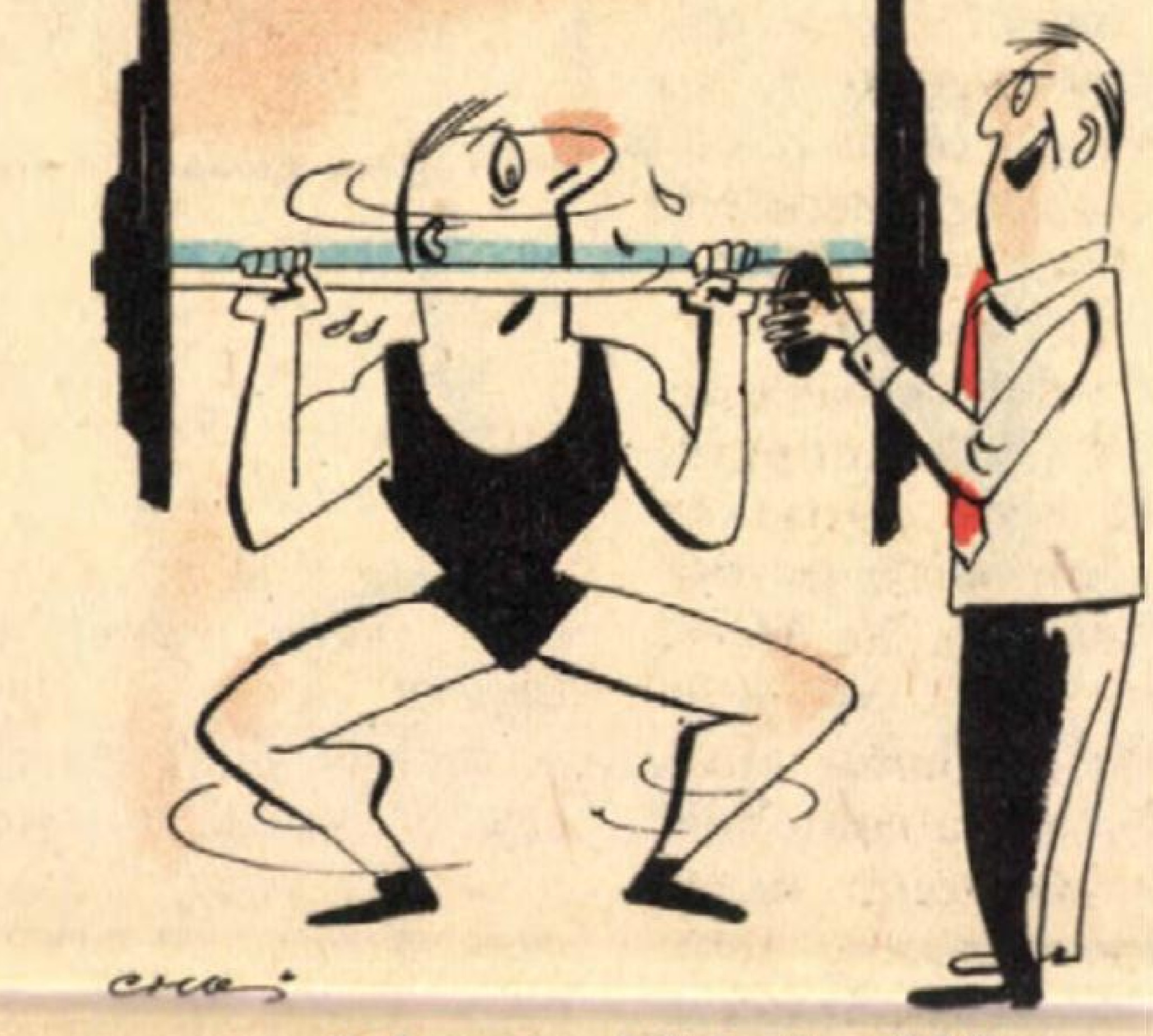

– Lehet tíz dekával több?

E heti hirdetésünk

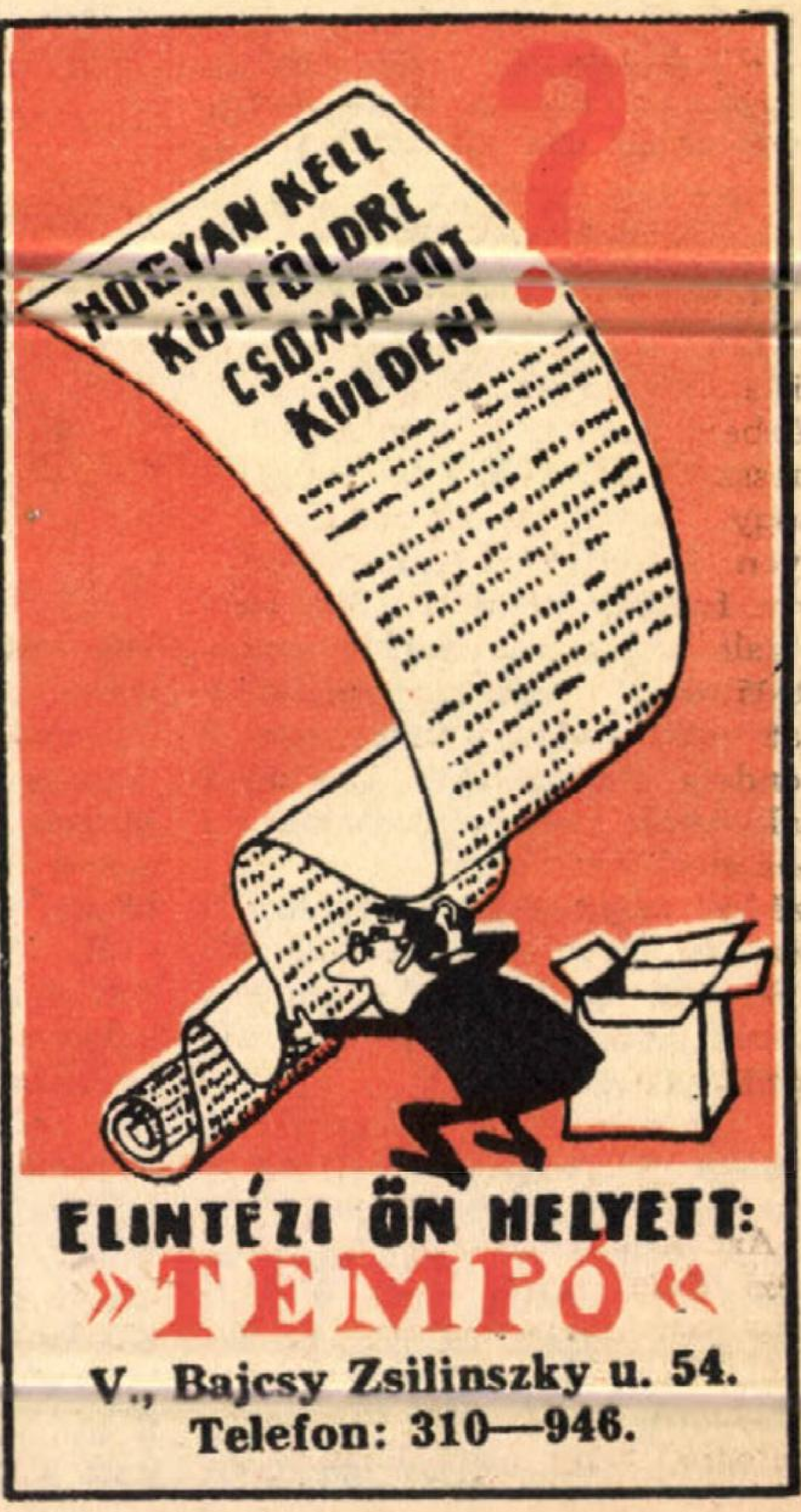
HOGYAN KELL KÜLFÖLDRE CSOMAGOT KÜLDENI

ELINTÉZI ÖN HELYETT:
»TEMPÓ«
V., Bajcsy Zsilinszky u. 54.
Telefon: 310—946.

Iskola-büfében

Pusztai Pál rajza

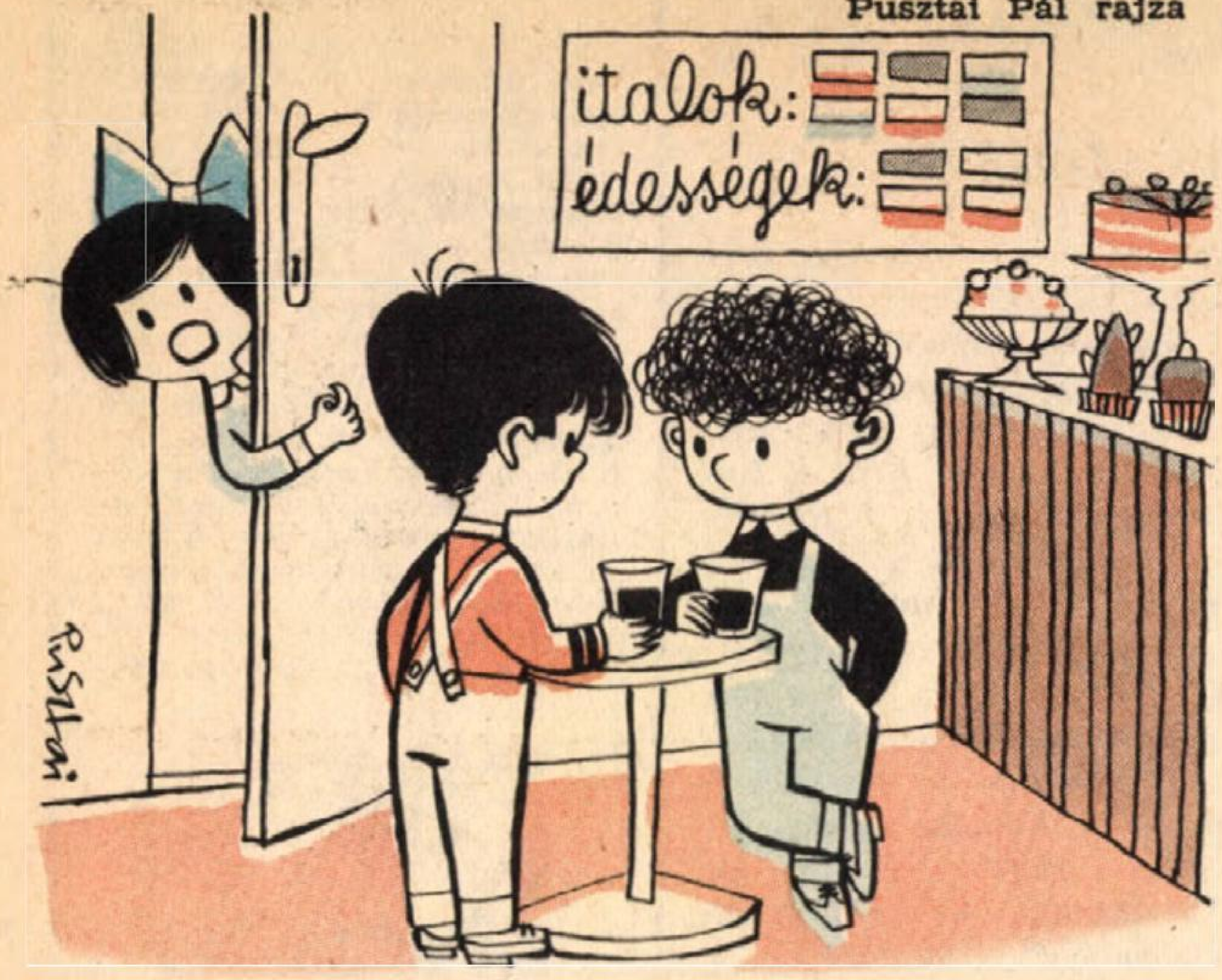

– Öcsi, gyere! Kihívtak felelni!

Táncolók

A szenvedélyesek

Forróak. Már úgy andalognak a parkett felé, hogy tekintetük egymásba mélyed, körmük egymásba mélyed, arcuk egymásba mélyed. A tánc kezdetén orruk összeér, álluk összeér, térdük összeér. Átölelik egymást, alig észrevehetően himbálják magukat, miközben válluk összeforr, szájuk összeforr, fülük összeforr. Később már egyáltalán nem mozognak, teljesen összenőve állnak, s villamosszikrák pattannak ki belőlük. Tánc végén a fizetőpincér egy nagy bontókéssel szétoperálja és ölében asztalukhoz szállítja őket.

A higiénikusak

Nem érnek egymáshoz. Csak a tánc kezdetén állnak egy pillanatra karnyújtásnyi közelségben. Az első ütemre a férfi messzire ellöki a nőt, úgy, hogy két méter távolság legyen közöttük. Itt csinálnak egy fordulatot, három sasszét oldalt s máris a parkett két átlós sarkán állnak egymástól hat méternyire. Ezután ismét penderülnek egyet, s egymásnak háttal négy csúsztatott lépéssel kirumbáznak a szomszédos helyiségekbe. Zene végén az asztaluknál találkoznak, s kijelentik: senkivel nem tudnak úgy táncolni, mint egymással.

A figurázók

Arcuk unatkozó, hogy aki nézi őket, lássa, hogy arcuk unatkozó. Amikor a zene megszólal, reszketni és rángatózni kezdenek, majd többször kijelentik, hogy uuu! Ezután a férfi, partnernőjét gondterhelten hátracsúsztatja tágasra szétnyitott két lába között, fülénél fogva visszahúzza a vállán keresztül, unottan megrázza, feldobja, kétszer elsétál alatta, elkapja, egymás orrát markolva békaügetésben kétszer körülugrálják a termet, utána még háromszor falhoz csapják és levakarják egymást, majd ásításukat elfojtva visszaunják magukat az asztalhoz. Uuu!

Akik nem tudnak

Tekintetük határozott és magabiztosságot sugárzó. Zenére előrelépnek s bal lábukkal partnerük jobbjára hágnak. Rövid pihenés után visszalépnek, s – mindketten korrigálva előző megmozdulásukat – most jobbal ugranak párjuk bal lábára. Majd megint: bal lábáról a jobb lábára, jobb lábáról a bal lábára, sejhaj... Tánc végén mankó és tolókocsi segítségével jutnak vissza betegasztalukhoz.

A beszélgetők

Néha annyira belemerülnek a beszélgetésbe, hogy elfelejtenek lépni. Itt beszélik meg a második kozmikus sebességet, a negyedévi prémiumot, a Mariska új kardigánját, az egy főre eső termelést, a söprik a pápai utcát, a holdfényt egy szivárványszínű sálon és a burt, a burt, a burkalappal. A szünetben hallgatnak. Várják, hogy megszólaljon a zene, mert még rengeteg mondanivalójuk van egymásnak.

Kékvölgyi Vilmos

Őszül a vén huligán

Toncz Tibor rajza

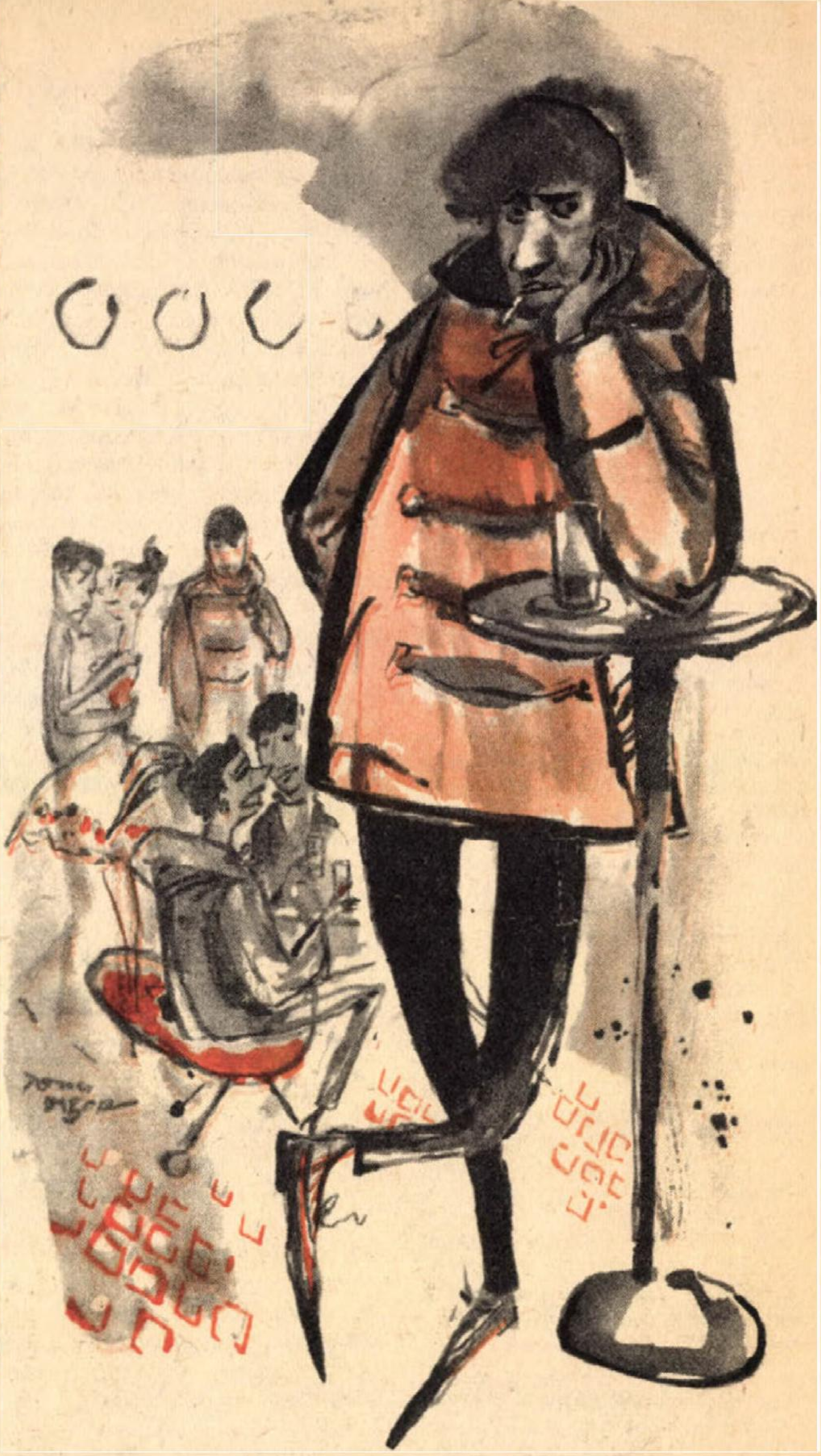

– Úgy látszik, kiöregedtem, mert a kályha mellett papucsban szeretnék újságot olvasni . . .

Fogadónap

Réber László rajza

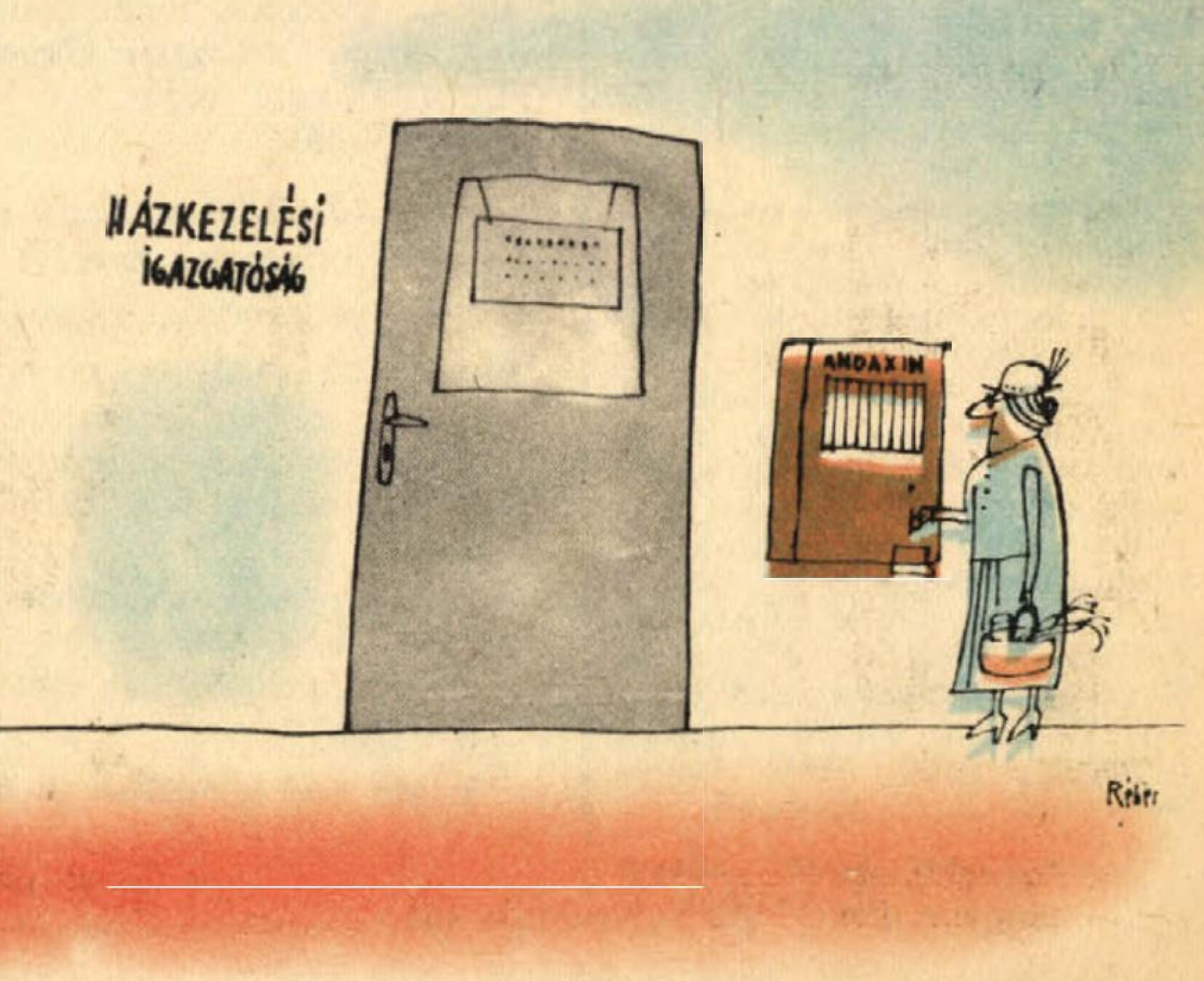

Közlekedem

Havonta egyszer-kétszer taxin kell utaznom Pesterzsébet Tanácsház tértől a Nemzeti Színházig. Ez a mulatság esetenként 21–22 forintomba kerül, a minap azonban már a Boráros tér körül a húszas fölé ugrott a tarifa-mutató.

Nem siet ez az óra? – kérdeztem aggodalmasan a „pilótát" és előadtam eddigi díjszabás-tapasztalataimat.

Megnyugtatott, hogy az óra hivatása magaslatán áll, ellenben nagy kocsiban ülünk és itt 14 százalékkal több a viteldíj.

Tegnap ugyancsak a fenti út okából lihegve érkeztem az erzsébeti taxiállomásra, ahol vagy nyolc ragyogó kocsi sorakozott. Már nyúltam is az első kilincse után, amikor észrevettem a hatalmas piros betűket: NAGY KOCSI. A másik se volt kisebb, a harmadikba meg az egész Szabó-család befért volna. A negyedik végre megfelelt volna szerény méreteimnek és létszámomnak, ám tiltó kéz állta utamat:

– Mindig az első kocsi a soros, tudhatná, kérem!

– De én egyedül vagyok és nem áll szándékomban őt helyett utazni. Vegye figyelembe vékony dongáimat, egy rolleren is elférnék! – kérleltem.

– Akkor tessék megvárni, míg a nagy kocsikat elviszik! – hangzott az ítélet.

Hát nem vártam meg. Várom viszont a taxivállalat válaszát: miért nem lehet kiválasztani a nagykocsik között álló első kiskocsit?

K. M.

Két konnektor

Húsz évi tervezgetés után községünkben ez év elején megkezdték az orvosi rendelő és lakás építését. Szeptember 29-én megtörtént az ünnepélyes átadás — és én mégis kénytelen vagyok a régi szükségrendelőben rendelni. Betegeim pedig gyakran kénytelenek a szabad ég alatt — esőben és sárban várakozni — két konnektor bekötése körüli huzavona miatt... Ugyanis a két konnektor, amit a hall-burkolattól 30 centiméter magasra helyeztek, ebben a magasságban életveszélyes, és az Északmagyarországi Áramszolgáltató nem kapcsolja be az áramot. A Miskolci Építő és Tatarozó Vállalat úgy érvel, hogy a lakást felépítette, és tovább semmi közük hozzá. Nagyon kérem a vitázó feleket, hogy egyezzenek meg valahogyan, és ha lehet, ezúttal ne kelljen további húsz évet várni az áram ünnepélyes bekötésére, ami nélkül a 730 000 forintos költséggel épült orvosi lakás és rendelő használhatatlan.

Dr. Demők László
Sajóvámos

Le a bürokráciával

MESE HÁROM KIS SZÉKRŐL

Megtekintettem az óbudai kísérleti lakótelepen a lakásberendezési kiállítást. Az újszerű konyhamegoldásokon felbuzdulva azonnyomban elhatároztam, hogy régimódi konyhámból *korszerű étkezőkonyhát* varázsolok. Hazaérve kidobtam a nagy konyhakredencet, kihoztam a kamrából egy falipolcot és edénytartóként felakasztottam. Lereszeltem a konyhaasztal lábából és merőlegesen a falhoz illesztettem. Működésemet családom fel-feltörő kritikai megjegyzésekkel kísérte, de mivel a konyha így *valóban tágasabbá, lakályosabbá vált,* belenyugodtak. Immáron csak *három világos, kisméretű* és – hogy a gőz ne ártson neki – *műbőrhuzatú székre volt szükségem* a hokkedlik helyett, hogy konyhám megszűnjön a helytelenített „hagyományos" lenni és jól kihasználható *modern lakásrésszé* váljék.

Másnap tehát elindultam széket venni. A bútorüzletek azonban – mintha valamennyien hagyománytisztelő voltukat kívánnák bizonyítani – kizárólag sötétbarnára politúrozott és főleg bordó, préselt szövettel bevont székekkel rendelkeztek.

Amikor már minden reményt feladtam, hogy valaha is emelt fővel léphetek családom elé korszerű étkezőkonyhámban, akkor – utolsó pillanatban, mint a mesében – megláttam Őt. A Rákóczi út 65. alatti bútorüzlet egyik oszlopa mellett álldogált szerényen. Felsóhajtottam. Szép világos a fája, cseresznyeszínű műbőr takarja, pici a támlája, kényelmes az ülőkéje. *Mintha a tervező pontosan az én étkezőkonyhámba álmodta volna.* Behunytam a szemem, de még akkor is ott volt, amikor kinyitottam, nem tűnt el mint röpke látomás. Halásztam is már a pénztárcámat, mondván, hogy három ilyen széket kérek. „Ez nem eladó" – így az eladó –, „ez berendezési tárgy."

Ilyen közel a megvalósuláshoz nem hagyhatom magam. „Dehát maguk is csak vették valahol, hol kaphatnék én is ilyet? Merthogy az óbudai kiállításon, tetszik tudni, olyan étkezőkonyha, és..." – rebegtem. Mennydörgés, villámlás, a föld meghasadt és elnyelte a kis széket. *„Ilyet csak közületek vásárolhatnak!"* – hangzott a végképp lehengerlő szózat.

Hát – biztosan a közületeknek is van kiskonyhájuk. Nem is irigyelem tőlük ezeket a modern, kevés helyet igénylő, jóformájú székeket. A kereskedelem ellátószerveinek azonban valamivel több figyelemmel kellene kísérniök *a közönséges vásárló* korszerű igényeit is.

H. M.

Savanyú paprika avagy 1 + 1 miért 3?

Tanuljunk könnyen, gyorsan összeadni... Hiszen az összeadás olyan alapművelet, amelyet a háziasszony minden kiadással kapcsolatban, naponta többször is gyakorol.

Vegyük például a közkedvelt savanyú paprikát. Mindnyájan szeretjük, mert nem kell elrakni, mégis van. Most már polietilén csomagolásban is kapható: ízléses, egészséges és gusztusos. Ezért örülünk neki. De nem örülünk annak, hogy csomagolás közben valahol rosszul adtak össze. Tudniillik az I. rendű savanyú üveges paprikának kilója 10 forint. Tehát

20 deka savanyú paprika .	*2.— forint*
műanyag zacskó	*0.50 forint*
az eredmény mégis . , .	**3.80 forint**

Ennyiért árusítják ugyanis a közértekben és a csemegeboltokban a 20 dekás csomagokat.

Ezzel kapcsolatban a következőket kérdezzük:

1. Lehetséges, hogy valaki valóban tévedett az összeadásnál?

2. Vagy talán valamiféle rendkívüli árkalkulációt alkalmaztak, amíg sikerült ötven százalékkal magasabbra tornászni a polietilénbe csomagolt savanyú paprika árát?

S végül:

3. Mit szól mindehhez a Belker?

Egy háziasszony.

Csirke-grill

Van a Rákóczi út elején egy „kísérleti mintaterem". Hívják pedig csirke-grillnek. Ott sütik — a kürtősfánk társaságában — a ropogós sültcsirkét. Elég megállni a kirakat előtt, hogy a nyárson piruló pecsenyétől összefusson a nyál az ember szájában. A csirke-grill helyszíni fogyasztásra van berendezve, de ember legyen a talpán, aki a nagy tolongásban fogyasztani képes. A vendégek egymás hegyénhátán zsúfolódnak összevissza, a kiszolgálást parázs jelenetek zavarják. A kicsi helyiség még kísérleti célnak sem felel meg. Induláskor még mentségül szolgálhatott, hogy nem tudták, milyen tömegigény nyilvánul meg Budapesten a nyársonsült csirke iránt. Azóta hónapok teltek el. Az érdeklődés egyre nagyobb — az üzlet egyre zsúfoltabb. És senkinek sem jut eszébe, hogy megnagyobbítsák a helyiséget, vagy több hasonló üzletet rendezzenek be. Inkább legyen még nagyobb tumultus a kicsi boltban. Ez is megoldás...

R. E.

Vízirevű

A szórakozni vágyó budapesti közönség már jóideje meleg rokonszenvvel figyeli az Országos Rendező Iroda mellett működő Főv. Autóbuszüzem tréfáit. Swift, Szaltikov-Scsedrin, Karinthy Frigyes sem eszelhetett volna ki nagyobb elmésségeket, mint ezek a megálló ide-odahelyezgetések — amelyekkel a nagy szatirikusokhoz méltóan, a Főv. Autóbuszüzem tör borsot kora elkényelmesedő orrai alá. Ezek a rendezvények — azaz átrendezvények — úgy játszanak a hálás közönség rekeszizmán és idegrendszerén, hogy ajkára csalják a tetszésnyilvánítások egész skáláját a finom mosolytól egészen a harsány káromkodásig.

A legfrappánsabb szám szerintem a következő: 152. A Thököly út 152. előtt látható ugyanis a következő legújabb produkciójuk: a buszmegállót mintegy *hat-nyolc* méterrel tették arrább... (Érthetetlen, tehát igen modern rendezői felfogás.) Ilymódon az eddigi aszfaltozott felszállóhely helyett — most valóságos gödröket taposnak a buszra fel- és arról lelépők, amelyben esős idő esetén jókora tócsa áll.

Ez a vízirevű igen mulatságos. Csak a szereplőknek nem.

(d—i)

Irány Budapest!

Várnai György rajza

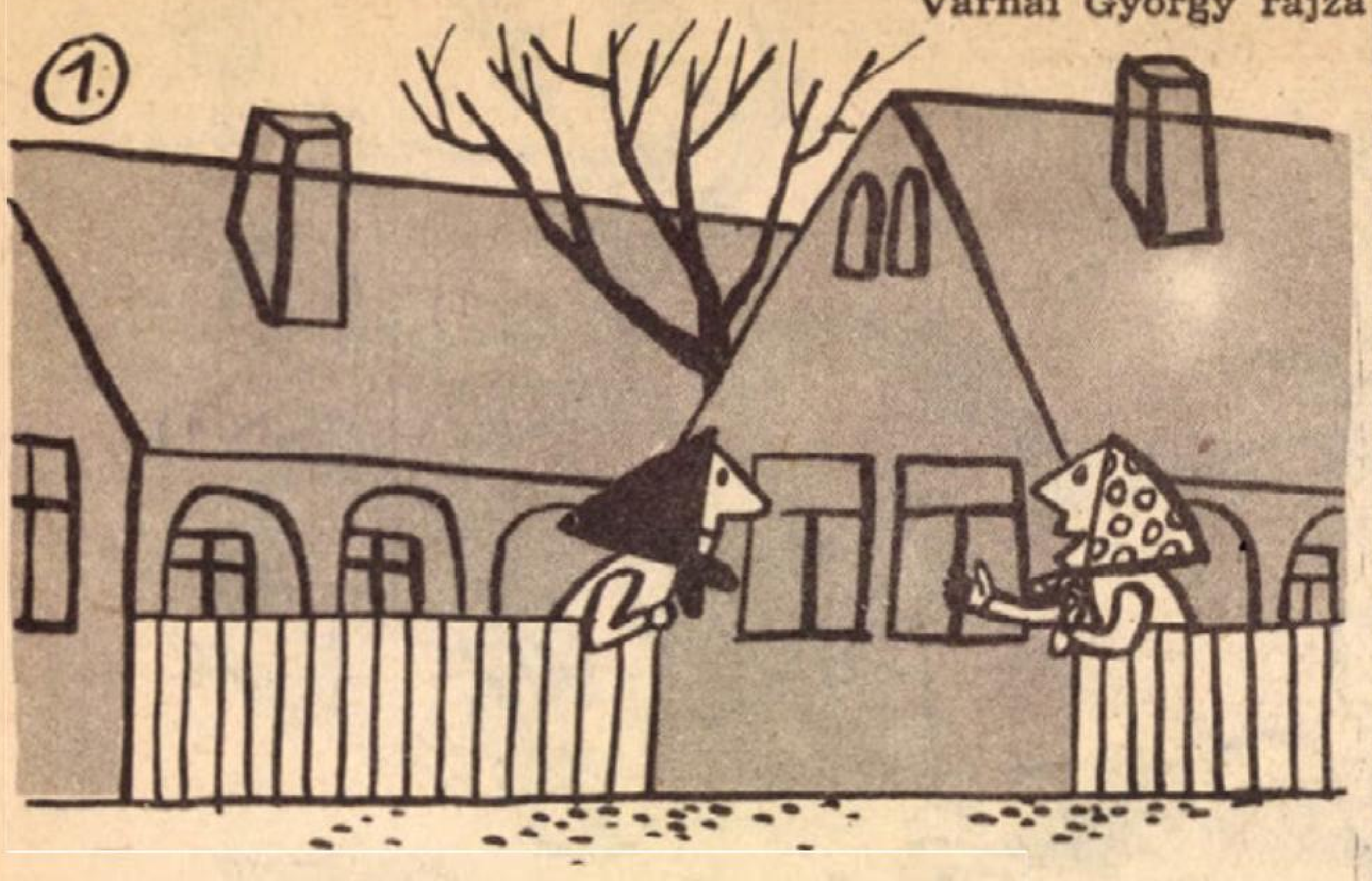

Jó reggelt, szomszédasszony!

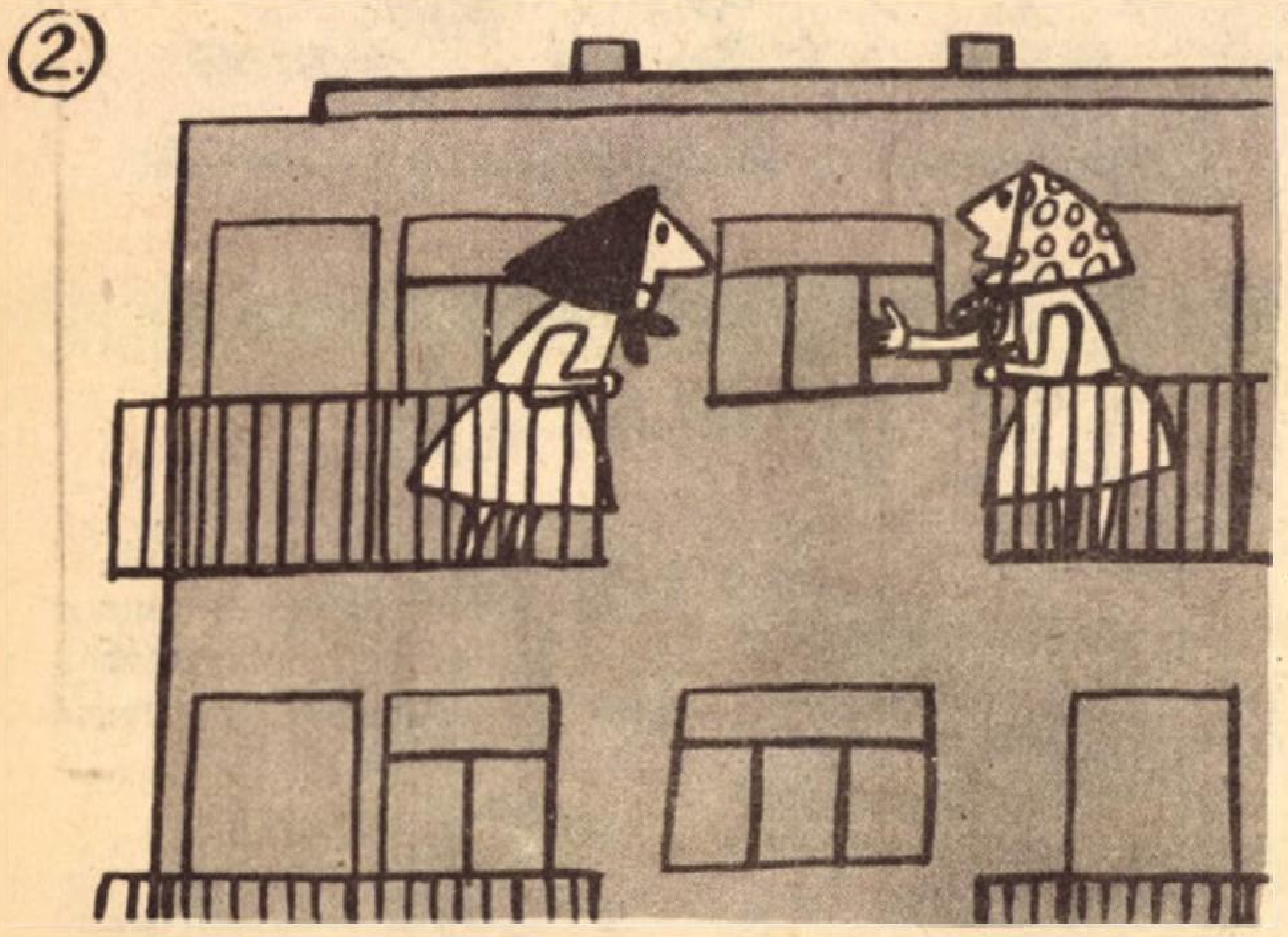

Jó reggelt, szomszédasszony!

Csábító hirdetés

Egy amerikai újság így kelleti magát hirdetés és falragaszok útján:

„Elég erős vagy, hogy szembenézz az igazsággal? Gyerekek és nők nem mernek szembenézni a tényekkel, bocsássunk meg nekik! De te férfi vagy, neked nem szabad visszariadnod a legszörnyűbbtől sem! Ha férfi vagy és erős lelkű, akkor nem törsz össze lelkileg a legborzalmasabb tűzvészektől, gyilkosságoktól, bombák robbanásától, rettenetes árvizektől, viharoktól, földrengésektől, járványoktól! Olvasd a Daily News-t, amely mindezekről beszámol!"

Rendőr-betyárok

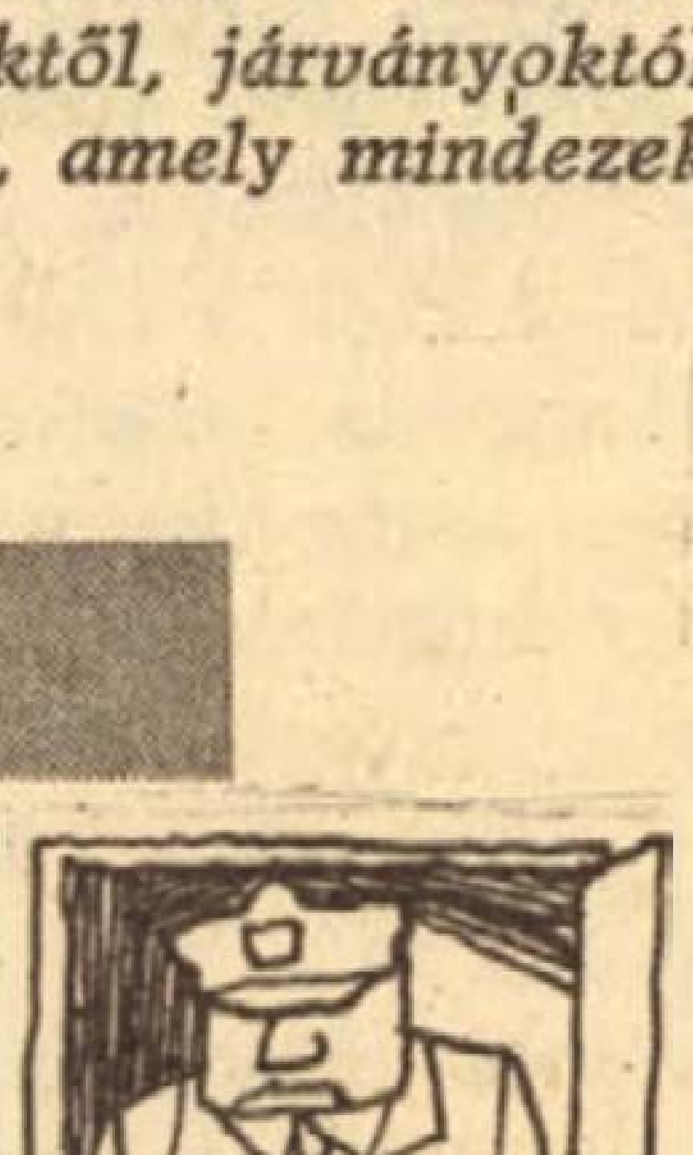

Stephen Kennedy, a New York-i rendőrfőnök, beismerte, hogy nem kevesebb, mint 50 volt fegyenc teljesít szolgálatot a New York-i rendőrségnél. Mint mondotta, oly kevesen akarnak New Yorkban rendőrök lenni, hogy még az apagyilkosoknak is meg kell bocsátani, nemhogy a betörőknek.

A baj az, hogy ezek a kétesmúltú rendőrök időnként régi foglalkozásukat is űzik a rendőregyenruha védelme alatt. Ahogy a régi közmondás mondja: betyárból lesz a legjobb betyár.

Hogyan kell boldoggá tenni az embereket?

Régi, kedves barátom, Szoroknyai Rezső, foglalkozására nézve filozófia-tanár. Szabad idejében fusizik: a világot akarja megjavítani, küzd a háborús feszültség ellen és boldoggá szeretné tenni az embereket. Mint elmondotta, különösen ez utóbbi téren ért el már számottevő eredményeket.

– Bizonyára ön is megfigyelte – kezdte beszámolóját –, hogy az emberek teljesen felvilágosodott módon, természettudományos megalapozottsággal babonásak. Tudják, mi ellen kell harcolni, számontartják a legyőzendő akadályokat, amelyek a józan ész útjába tornyosulnak. Az önkísérlet áldozatos útján tapasztalják, hogy milyen kellemetlen érzéssel jár, ha például fekete macska fut át előttük.

– Megtettem azt, hogy a környékbeli fekete macskákat egymás után fodrászhoz vittem. A hajfestés nem drága mulatság, s egy sereg embert boldoggá tettem. Egészen másként kezdi a napot az ember, ha szőke, barna, Tizian-vörös vagy ezüstszínű macska fut át előtte.

– Ha találkozom valakivel, nem elégszem meg azzal, hogy megállapítom, milyen jól néz ki, hanem gratulálok is neki. Tíz közül kilenc esetben az illető szégyenlősen elmosolyodik és pirulva megkérdezi, hogy honnan tudom.

– Úgy is boldoggá lehet tenni az embereket, hogy az ember közben a saját kényelmét szolgálja. Hogyan bizonyítottam én ezt be? A 12-es autóbuszon utaztam, éppen fáradt voltam, s szerettem volna leülni, de sajnos, a kocsi zsúfolt volt. Éles megfigyelőképességgel észrevettem, hogy az egyik ülésen egy bácsi igazgatni kezdi az aktatáskáját. Az ilyen ideges fészkelődés mindig a leszállást előzi meg. Arrafelé lopakodtam, ugyanakkor azonban egy középkorú hölgy is élni akart a lehetőségekkel. Az illető 40 és 50 év közötti nő volt, s látszott rajta, hogy nem hajlandó lemondani fiatalságáról, küzd érte foggal, körömmel, s hozzátehetem, eléggé élénkpiros körömmel. Lófarkfrizurával s más csitriségekkel harcolt a korosodás ellen, arcán minden csepp festék azt bizonyította, hogy az illető nem adta fel a harcot, nem hajlandó fejet hajtani az évek súlya alatt.

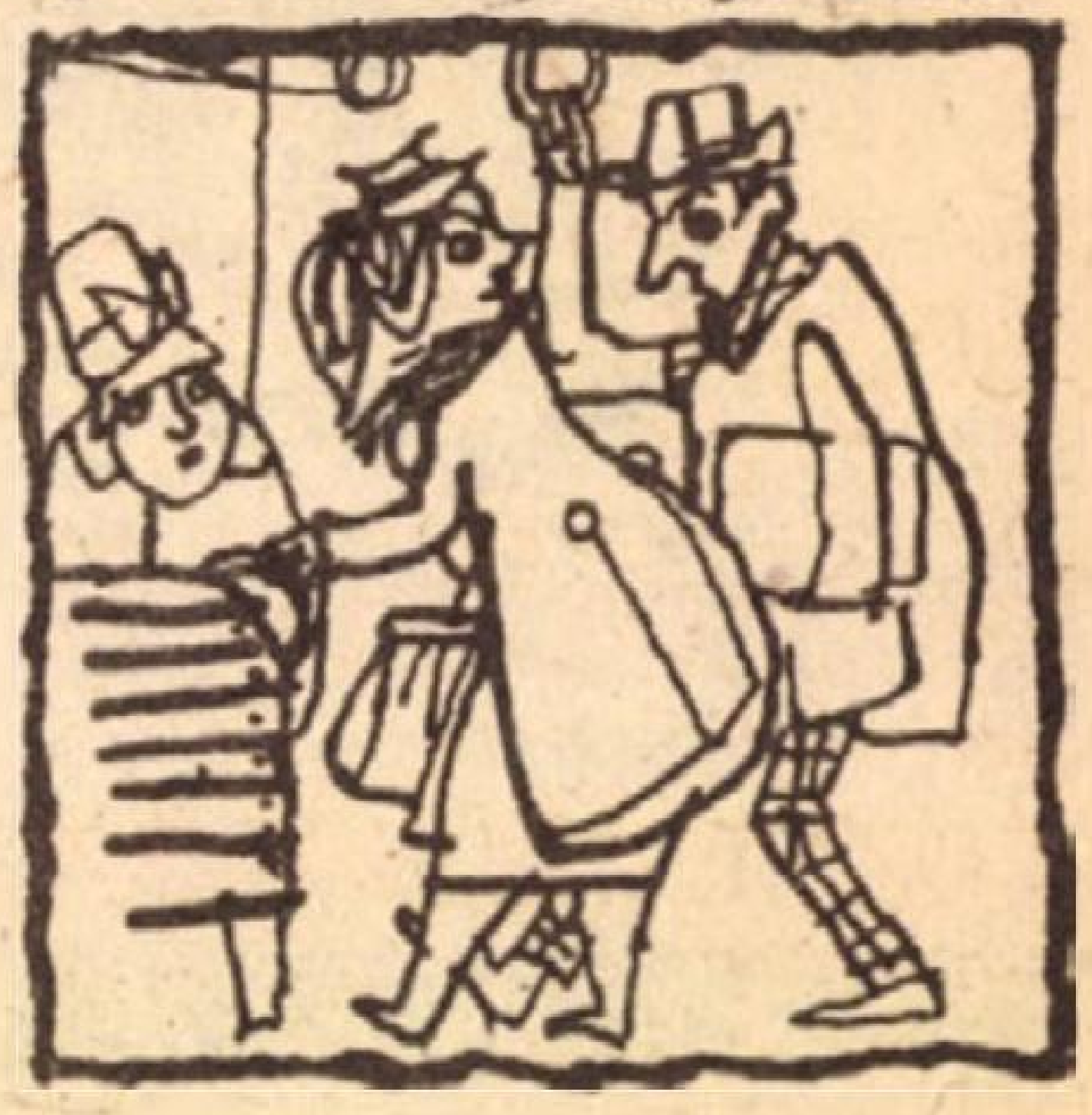

– Némi előnye lévén, már-már leült a bácsi ki sem hűlt helyére, amikor én szigorú arccal ráripakodtam: „Ejnye, kislány, talán engedné az idősebbet leülni!" A hölgy arca hirtelen kigyúlt, mint Mont Blanc csúcsán a jég, készségesen utat engedett, hogy leülhessek. Boldogsága csak fokozódott, amikor az utasokhoz fordultam: „Ilyenek a mai fiatalok! Tolakodnak, tiszteletlenek, nem veszik észre, hogy egy felnőtt szeretne leülni! Azelőtt ez nem volt!"

– Itt-ott kuncogás hallatszott, a rendreutasított hölgy azonban ezt nem hallotta, mert a hetedik mennyországba nem szűrődnek fel a földi hangok. Rövidesen le is szállt és tétova léptekkel lebegett a forgalmas Nagykörúton. Íme, ilyen egyszerű eszközökkel tettem boldoggá egy embertársamat.

Feleki László

A jóságos megcsalt férj

Szűr-Szabó József rajza

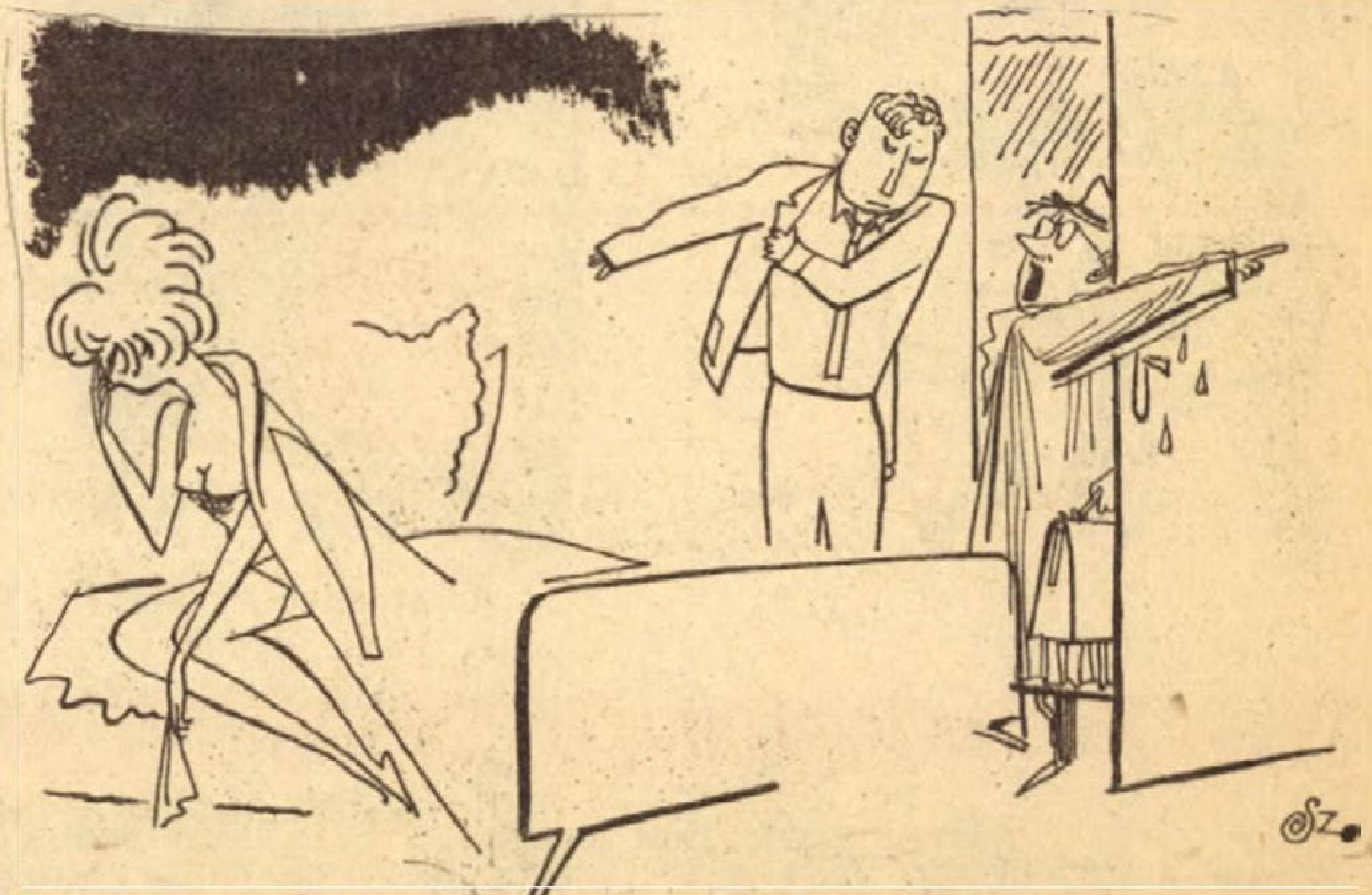

– Szerencséje, hogy zuhog az eső, különben kirúgnám!

Az egyetlen mód

Gerő Sándor rajza

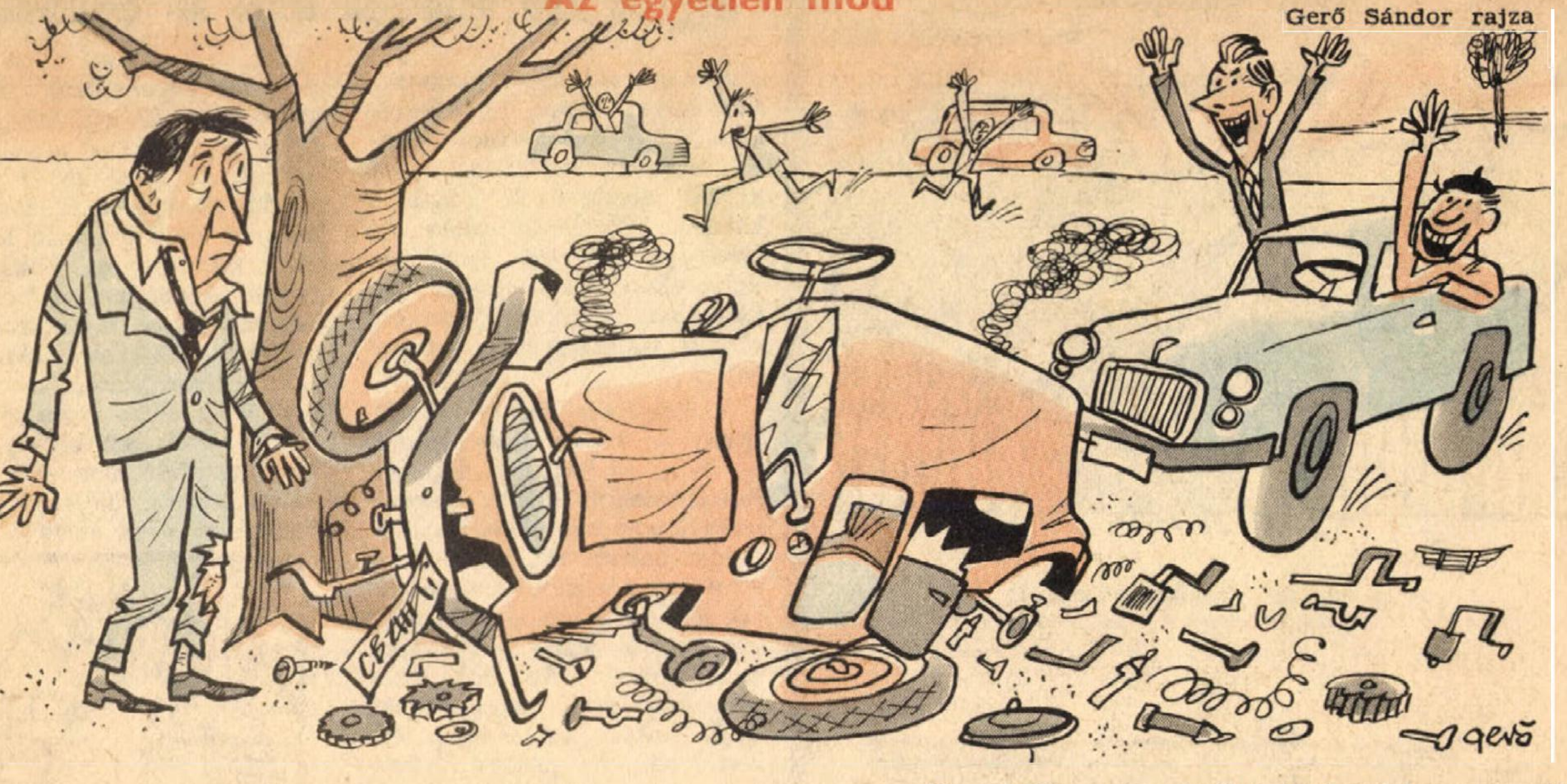

– Hurrá! Hiszen itt pótalkatrészeket lehet szerezni!

Elfoglalt gyerek

Szegő Gizi rajza

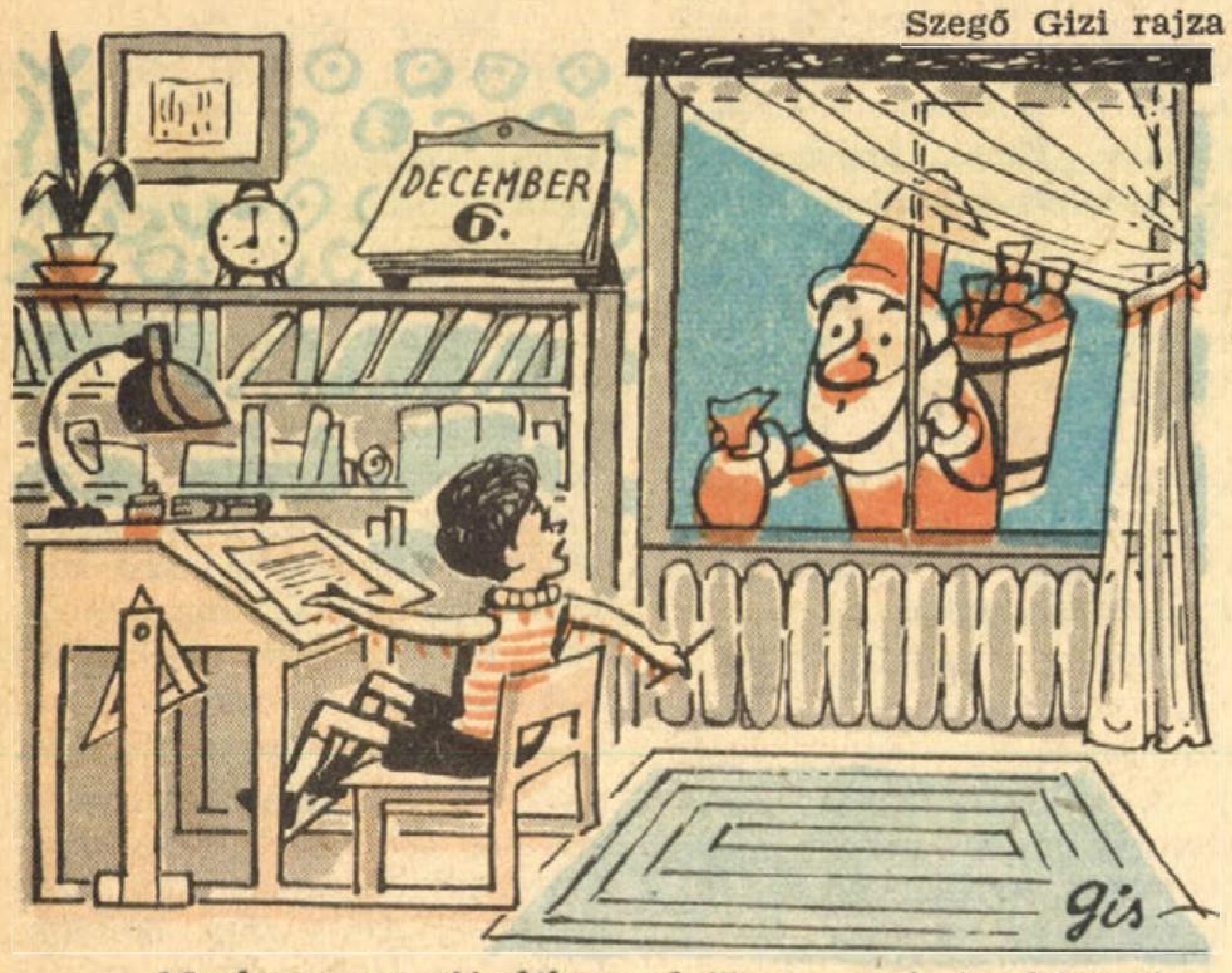

– Meghozta az ajándékomat? Tegye csak le, kérem!

Haragos Mikulás

Hegedűs István rajza

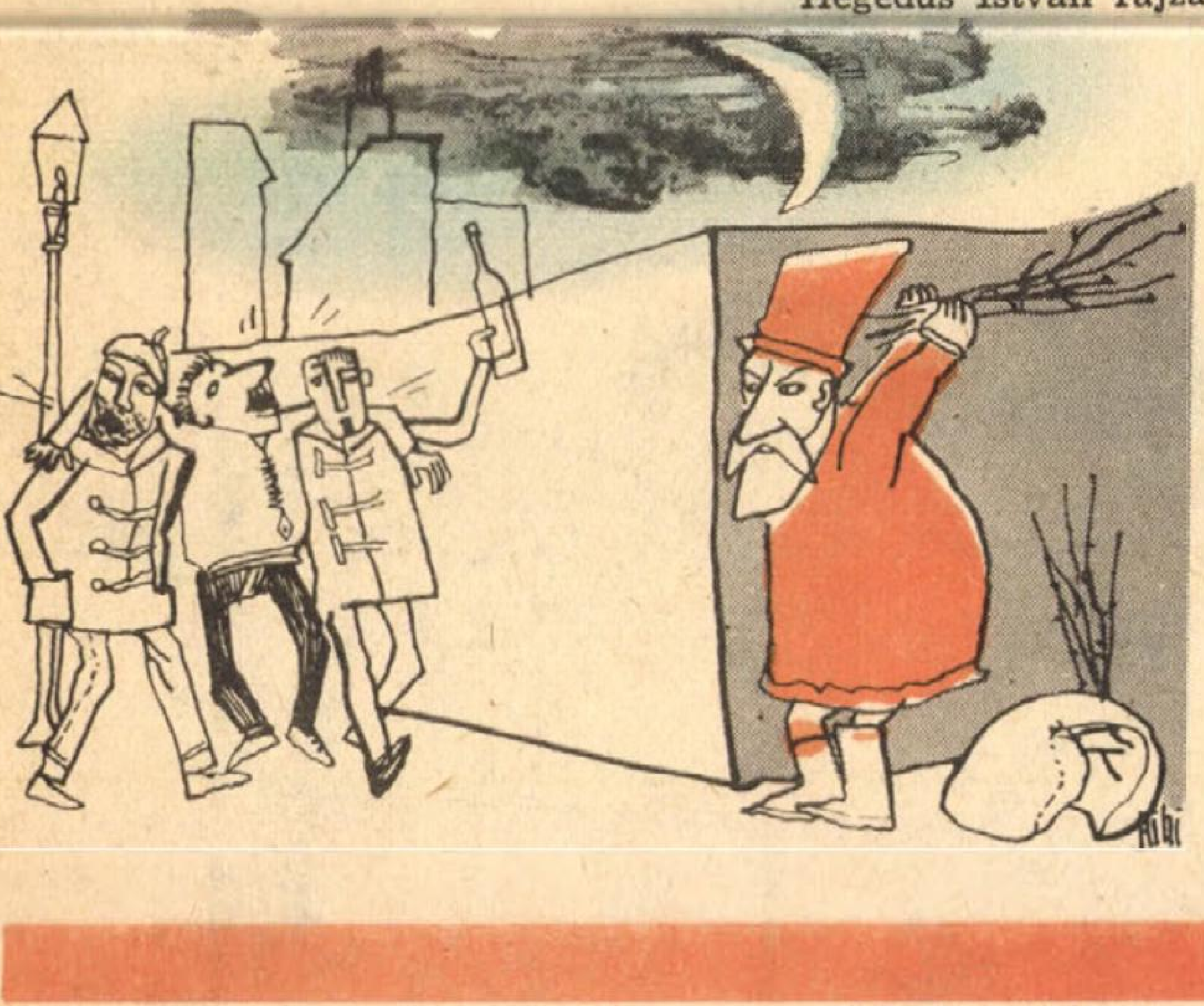

Ezt olvastuk

Ambíció!

A Hétfői Hírek beszámol a Közalkalmazottak Szakszervezetének őszi bérletsorozatáról, s az utolsó est programjából kiemeli Jasper Bellát, az Állami Operaház tagját, aki „Beethoven István király nyitányát adja elő". Fiatal, nagytehetségű művésznőnk vállalkozásához, hogy egy nagyzenekari nyitányt adjon elő, előre is gratulálunk!

No, no!...

A Magyar Nemzet apróhirdetései között olvastuk: „Sajátomba magas, nyugdíjas férjet keresek..."

Nem túl prűd a hölgy, ez egyszer bizonyos...

Vitamin A b c...

A Heves Megyei Népújság „Asszonyoknak" rovata a csecsemő táplálásához ad jótanácsokat, s közli a csukamájolajról, hogy az „C-vitamint tartalmaz, amire nagy szüksége van a kisbabának. Adhatunk helyette gyógyszertárban kapható C-vitamint tartalmazó cseppeket is".

További jótanácsunk: A C-vitamin cseppek mellett adjunk csak csukamájolajat is a kisbabának, mert az nem C-vitaminban gazdag, hanem A- és D-vitaminokban. A tanácsadó bizonyosan összetévesztette a csukamájat a citrommal.

Helyes intézkedés

A Népszava termelési híreiben beszámolt arról, hogy „A minisztérium több olyan importigényt utasított vissza, amelyek itthon is beszerezhetők."

Importigény nem is szerezhető be másutt, mint itthon. S mivelhogy nincs bennük hiány, csakugyan miért kellett volna még külön beszerezni is belőlük?

Anatómiai vétség

A Magyar Nemzet hangulatos tárcájában találtunk az alábbi csiszolt mondatra: „Ül a karosszékben, hallgatja a finom udvari muzsikát, s közben a feje szinte korog az ürességtől."

Jó gyomor kell az ilyen mondathoz!...

Dr. Árgus

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5028 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.